

МО ХЕЙДЪР РИТУАЛ

Част 3 от „Джак Кафъри“

Превод от английски: Стефан Георгиев, 2009

chitanka.info

На Адам

Някъде там, в сърцето на пустинята Калахари в Южна Африка, има малко, покрито с водорасли езерце, сгушено до сухата равнина с цвят на охра. То се намира на дъното на един кратер и би било съвсем обикновено, ако повърхността му не беше така необичайно спокойна. Ако минавате случайно оттам, не бихте му обърнали голямо внимание, нито ще го запомните. Стига да не решите да си топнете пръстите на краката или да поплувате. Тогава ще забележите нещо странно. Нещо необичайно. Най-напред ще установите, че водата е студена. Направо ледена. С онзи вид студенина, непривична за нашата планета. С онзи вид студенина, която идва от хилядолетната тишина, от най-древните кътчета на Вселената. След това ще ви направи впечатление, че в езерото почти няма живот и че в него се мяркат само няколко безцветни тръстикови рибки. И последно, ако проявите неблагоразумието да поплувате в него, ще разкриете смъртоносната му тайна — то няма нито граници, нито дъно, а е само една права, студена линия, която води към центъра на Земята. Може би точно тогава ще чуете повтарящата се в безкрая фраза, изречена почти шепнешком, на древния език на обитателите на пустинята Калахари: „Това е пътят към ада“.

Това е Бушменската дупка.

1.

13 май

Точно след обяд в един от вторниците на месец май, на три метра под водата в бристолското „плаващо“ пристанище, водолазът от полицейските части, сержант Флий Марли докосна с облечените си с ръкавица пръсти човешка ръка. Беше доста изненадана, че я намери толкова лесно. Краката ѝ приритаха, вдигайки тиня и машинно масло от дъното, а тялото ѝ се наклони назад и започна да се издига. Наложиха се да се наведе напред и да се подпре с лявата си ръка на долната част на понтона, а след това да изпусне малко въздух от костюма си, за да се стабилизира и да се насочи отново към дъното и находката си.

Долу беше тъмно като в рог, сякаш беше потопена в кал, затова нямаше смисъл да се опитва да види какво държи. При гмурканията в реки и пристанища обикновено всичко се прави с опипване, така че тя трябваше да е търпелива и да позволи на обекта да изпрати информация за формата си до съзнанието ѝ. Затвори очи и започна да опипва внимателно. Преброи пръстите, за да е сигурна, че ръката е човешка. След това се опита да определи кой пръст кой е. По положението на безименния пръст разбра, че ръката е обърната с дланта нагоре. Опита се да си представи какво е положението на тялото. Може би лежеше странично. Подръпна леко ръката, но тя не оказа никакво съпротивление, а се измъкна леко от тинята. На мястото на китката имаше само оголени кости и сухожилия.

— Сержант? — прозвуча в слушалките гласът на Рич Дъндас толкова близо в клаустрофобичния мрак, че тя се стресна. Той беше горе на кея и следеше ситуацията заедно с оператора, който се грижеше за осигурителното въже и комуникациите. — Как е там долу? Точно на мястото си. Виждаш ли нещо?

Сигналът, който бяха получили, беше за ръка във водата, само за ръка, а не за тяло, и това разтревожи целия екип. Никой не беше чувал труп да плава във водата по гръб. Заради разложението труповете се обръщат по корем, а краиниците им са потопени под водата.

Последното нещо, което някой би забелязал на повърхността, би била една ръка. Но сега картината се променяше: тази ръка беше срязана в най-слабото място — китката. Нямаше тяло, само ръка. Нямаше труп, който плава по гръб, противно на всички закони на физиката. Въпреки това все още имаше нещо смущаващо в показанията на свидетеля. Тя обърна ръката, но запомни предишното положение — малките детайли, които щяха да са нужни за собствените ѝ свидетелски показания. Ръката не беше заровена в дъното, нито дори в тинята. Тя просто беше най-отгоре.

— Сержант? Чуваш ли ме?

— Да, чувам те.

Тя внимателно взе ръката, но остана близо до тинестото дъно на пристанището.

— Сержант?

— Да, Дъндас. Чувам те.

— Намери ли нещо?

Тя преглътна. Обърна ръката така, че пръстите ѝ да легнат върху нейните собствени пръсти. Трябваше да каже на Дъндас, че е намерила нещо. Но не го направи.

— Не — отговори тя, — няма нищо все още.

— Какво става?

— Нищо. Ще се помотая още малко наоколо. Ако има нещо, ще ти кажа.

— Добре.

Зарови едната си ръка в тинята на дъното и се опита да прочисти главата си. Внимателно издърпа осигурителното въже надолу и потърси следващия маркер. На повърхността щеше да изглежда, че въжето се развива така, сякаш тя се придвижва бавно по дъното. След като напипа маркера, тя притисна въжето между коленете си и се отпусна в тинята с лицето надолу (за да не се повдига маската) и леко подпрени на дъното колене. Беше обучавала останалите от екипа да използват този метод за почивка, когато има завишена концентрация на въглероден двуокис. Държеше ръката близо до челото си, сякаш се молеше. По комуникационната система се чуваше само шумът на статичното електричество. Сега, когато беше стигнала до целта, тя имаше време. Откачи микрофона от маската, затвори очи и провери баланса си. Фокусира се в червената точка на разума си и зачака да

види дали тя ще затанцува. Точката не помръдна. Остана стабилна. Както правеше винаги, Флий зачака спокойно нещо да се появи.

— Мамо? — прошепна тя. Не й хареса как прозвуча гласът ѝ — изпълнен с надежда и гняв. — Мамо?

Изчака. Нищо. Както винаги. Концентрира се и стисна леко ръката. Мъртвата плът като че вече не ѝ изглеждаше толкова чужда.

— Мамо?

Очите ѝ започнаха леко да смъдят. Тя ги отвори, но не видя нищо, само обичайната тъмнина на маската, кафеникавия нанос, който танцуваше пред визъора, и всепоглъщащия шум от дишането ѝ. Преглътна сълзите си, искаше да каже на глас: „Мамо, моля те, помогни ми. Видях те снощи. Наистина те видях. Знам, че се опитваш да ми кажеш нещо, но не можах да те чуя ясно. Какво искаш да ми кажеш?“.

— Мамо? — прошепна тя, а после, някак засрамена от себе си, добави: — Мамче?

Гласът ѝ отекуваше в шлема и думите бучаха в главата ѝ, само че този път вместо като „мамче“, те звучаха като „идиотка, идиотка такава“. Тя отметна глава назад и започна да диша дълбоко, опитвайки се да възпре напиралите сълзи. На какво се беше надявала? Защо все тук, под водата, ѝ се доплакваше. На най-неподходящото място, с маска, която не може да се маха, за разлика от любителските. Нормално беше да се чувства по-близо до майка си тук, но имаше и нещо друго. Откакто се помнеше, винаги във водата успяваше да се концентрира, да умиротвори душата си и да се настрои на честоти, неуловими на повърхността.

Изчака още няколко минути, докато се увери, че сълзите няма да потекат и зрението ѝ няма да се замъгли, нито ще прилича на глупачка, когато излезе горе. Въздъхна и вдигна отрязаната ръка. Трябваше да я доближи до маската и да я допре до плексигласовия визъор, за да може да види нещо в мрака. И тогава, като оглеждаше ръката отблизо, тя разбра какво още я тревожеше.

Включи комуникационния кабел и попита:

— Дъндас, там ли си?

— Как е?

Тя обърна ръката, изследвайки отблизо сивкавата плът и нацърбените краища. Беше я забелязал един възрастен човек. Излязъл

с малката си внучка, която искала да изпробва новите си розови ботушки. Криели се под чадъра и наблюдавали как дъждът се сипе по повърхността, когато я видял. И ето я и нея, на съвсем същото място, което беше посочил на екипа, точно под понтона. Няма начин да я е забелязал на такава дълбочина. Човек не може да види нищо дори на десетина сантиметра от понтона.

— Флий?

— Да. Някой от вас знае ли дали тук е възможно да има някаква видимост от повърхността.

Последва пауза, явно Дъндас се консултира с екипа на кея.

— Не, сержант. Никой.

— Значи нулева видимост почти през цялото време?

— Най-вероятно. Защо?

Тя постави ръката обратно на дъното. Възнамеряваше да се върне, щом вземе необходимите принадлежности. Ако я отнесе сега, щяха да се загубят ценни доказателства. Но първо продължи проучването и се опита да обмисли нещата. Опитва се да разбере как старецът е успял да я види. Но не може. Вероятно заради заключението, до което достигна миналата нощ. Заради него или просто защото остаряваше. Щеше да навърши двадесет и девет години следващия месец. Хей, мамо, какво ще кажеш по въпроса? Ставам на двайсет и девет. Не си предполагала, че ще стигна тази възраст, нали?

— Сержант?

Бавно започна да отпуска въжето, като се съобразяваше със съпротивлението от страна на оператора. Искаше да изглежда така, сякаш плува край основата на кея. Включи микрофона и каза:

— Хей, съжалявам. Разсеях се за малко. Имаме находка, Рич. Намерих обекта. Ей сега излизам.

Флий стоеше на пристанището с маска в ръка. Заради студа от устата ѝ излизаше пара. Затрепери, когато Дъндас започна да я полива с маркуч. Беше се върнала да вземе ръката, гмуркането беше приключило, а това изобщо не ѝ харесваше. Шокът от излизането на повърхността, от звуците, светлината, хората и въздуха ѝ се стори като шамар в лицето. Зъбите ѝ тракаха. Пристанището изглеждаше неприетливо дори през пролетта. Вече не валеше и сега слабото

следобедно слънце осветяваше прозорците, високите кранове на отсрещния док и мазните дъги във водата. Задната част на един крайбрежен ресторант беше отцепена и хората от нейния екип, облечени с жълти флуоресциращи якета, се суетяха покрай външните маси, подреждайки екипировката си — кислородни бутилки, комуникационни устройства, сал, сърфове — между локвите.

— Той е съгласен с теб. — Дъндас спря водата и кимна към прозореца на ресторанта, зад който се виждаше размазаният образ на началника на криминолозите. Той гледаше ръката, поставена в отворената жълта торба до краката му. — Мисли, че си права.

— Знам — каза тя, въздъхна и остави маската на земята. Свали двата чифта ръкавици, които носеше. Всички водолази от полицейските части носят два чифта ръкавици, за да са по-добре защитени. — По поведението му обаче не си личи, нали?

Не ѝ беше за първи път да открие част от човешко тяло в наносите край Бристол. Нямаше да е и за последен. Обикновено една човешка ръка не представлява нещо необичайно, с изключение на мрачните мисли, които поражда. Винаги се намира някакво обяснение за нея, нещо депресиращо и прозаично, най-често самоубийство. Журналистите често наблюдават полицейските операции. Следят ги с мощните си обективи от другата страна на пристанището. Днес обаче на кея Редклиф нямаше никого. Нещата изглеждаха твърде банални дори за тях. Само тя, Дъндас и началникът знаеха, че тази ръка съвсем не е нещо обичайно. Но щом от пресата се усетеха какво са пропуснали, щяха да драпат за интервю.

Ръката не беше започнала да се разлага. На практика по нея нямаше никакви наранявания, с изключение на разреза, причинил отделянето ѝ. Фактът, че бе толкова „прясна“, будеше голяма тревога. Флий беше изказала притесненията си пред началника. Попита го как е станало така, че ръката се е отделила от тялото, след като по белезите личеше, че не е ядена от рибите, а явно е отрязана. Той отговори, че не може да коментира преди аутопсията и попита дали тя не е твърде умна, за да прахосва живота си под водата.

— Някой говори ли с директора на пристанището? — попита Флий, докато операторът ѝ помагаше да свали кислородните бутилки. — Попитахте ли го какво е било течението днес?

— Да — каза Дъндас и се наведе да навие маркуча. Тя се вгледа в темето му, в яркочервената шапчица, която винаги носеше. Той твърдеше, че ако не е с шапка, топлината, която излъчва плешивата му глава, може да затопли цял стадион. Флуоресциращото яке криеше мускулестото му тяло. За една жена понякога е трудно да ръководи деветима мъже, половината по-възрастни от нея. В Дъндас обаче тя беше сигурна. Винаги заставаше на нейна страна. Отличен професионалист, той се отнасяше бащински към персонала, но понякога беше доста цапнат в устата. Точно сега той се концентрираше, а след това щеше да стане толкова добър, че щеше да ѝ се прииска да го разцелува.

— Имало е течение днес, но се е появило чак след забелязването на обекта — каза той.

— Шлюзовете?

— Да. Отворили са ги в два следобед за двадесет минути. Директорът на пристанището е разпоредил една драга да поразчисти малко.

— А в колко часа е било обаждането?

— Един и петдесет и пет. Точно когато са отваряли шлюзовете. В противен случай директорът щеше да изчака. Сигурен съм, че щеше да изчака, като се има предвид колко ни обичат тук. Готови са да направят всичко за нас.

Флий пхна пръсти под неопреновата качулка и я издърпа нагоре по врата си. Внимаваше да не се оскубе много. Винаги когато инспектираше качулките си, те бяха пълни с косми от косата ѝ. Понякога ѝ се искаше да е плешива като Дъндас. Свали качулката, избърса си носа и погледна към водата. Слънцето плискаше със злато ребрата на моста Перо. Флий се загледа към канала Свети Августин, където река Фром излизаше изпод земята и се спускаше към пристанището.

— Не знам — промърмори тя. — Май е обратното.

— Кое?

Тя вдигна рамене, погледна парчето сивкава плът на платформата и се опита да разбере как очевидецът е успял да забележи ръката. Не се получава. Главата ѝ се замая и тя дръпна един стол и се отпусна в него. Покри с ръка челото си, знаеше, че е пребледняла.

— Как си, моето момиче? Господи, наистина не изглеждаш добре!

Тя се засмя и прокара ръка по лицето си.

— Ами да, не ми е много добре.

Дъндас коленичи пред нея.

— Какво става?

Тя поклати глава, погледна към краката си и към локвата, която се образуваше около обувките ѝ. Имаше повече часове под водата в сравнение с другите от екипа и ръководеше тези хора, така че това, което направи миналата нощ, беше голяма грешка.

— О, нищо — отговори небрежно тя. — Нищо особено. Както винаги — просто не мога да заспя.

— Все още е зле, а?

Тя му се усмихна, чувстваше как капките в очите ѝ улавят светлината. Освен ръководител на екипа, тя беше и инструктор, а това означаваше, че понякога трябва да влиза във водата — най-долното стъпало в йерархията — и така да дава възможност на другите да ръководят. Дълбоко в себе си не харесваше това. Чувстваше се щастлива само в дни като днешния, когато Дъндас отговаряше за гмуркането. Той имаше пораснал син — Джона, който бе откраднал пари от него и бившата му жена, за да задоволи наркотичния си глад. Той караше баща си да се чувства виновен. Флий също се чувстваше виновна заради брат си Том. Тя и Дъндас имаха много общи неща.

— Да — рече тя, — зле е дори и след толкова много време.

— Две години — каза мъжът и я хвана под ръка, за да ѝ помогне да се изправи — не е много време. Знам обаче какво може да ти помогне.

— Какво?

— Яж от време на време, ей така, за разнообразие. Глупава мисъл, така е, но вероятно помага при безсъние.

Тя му се усмихна леко и се подпря на рамото му, за да стане.

— Прав си. Трябва да ям. Има ли нещо във фургона?

2.

Преди да бъде продадена и ремонтирана, „Станцията“ беше полицейски хангар за лодки. Точно по тази причина новият собственик реши, че няма да е лошо да върне услугата, като позволи на полицията да я използва, когато има нужда. Той им предостави една топла стая в задната част на ресторанта, близо до кухнята. Сега тя служеше за съблекалня на персонала. Дрехите на служителите висяха на куките, а ботушите и чантите им бяха набутани под дългите пейки до стените.

Дъндас отиде да тършува из кухнята, а Флий свали на пода голямата си черна торба и започна да се разсъблича. Смъкна до кръста водолазния костюм и термоизолационната дреха. След това изхлузи костюма до глезените си и се събу. Спря за момент и се взря в стъпалата си. Беше сама и можеше да го направи. Разгледа кожните израстъци между пръстите си и ги разтърка, докато се зачервиха. Ципи. Ципи между пръстите като на жаба. Ще започнат да ѝ викат „Жабче“. Заби нокътя си в кожата между палеца и следващия пръст. Въпреки пронизващата болка, която озари ума ѝ с бяла светлина, тя не спря. Затвори очи и се концентрира върху нея, като позволи на топлината да се разлее по вените ѝ. Според съветника трябваше да покаже краката си на някого и да разкаже цялата история на проблема. Я ми напомни сега? Кога се появи кожата? Не беше ли някъде по времето, когато стана инцидентът?

Тя не ги показва на никого. Нито на съветника, нито на лекар. Предполагаше, че някой ден ще се наложи да си направи операция. Щеше обаче да изчака, докато се появи болка или обездвижване, или нещо друго, което би ѝ попречило да се гмурка.

Чу шум зад гърба си. Бръкна в торбата, извади чорапите и бързо ги обу. Дъндас влетя в стаята. Носеше сандвич с бял италиански хляб, увит с хартиена салфетка на цветчета. Вдигна вежди като видя, че е полуоблечена, само по сутиен, покрила с длани краката си.

— Ъх, може би трябва да наметнеш нещо, а? Заместникът идва, казах му къде сме.

Тя облече една фланелка и започна енергично да бърше косата си.

— А къде е главният?

— Има среща относно операция „Атриум“ и не се интересува от нашата ръчица. Не мисля, че отделът за тежки престъпления ще се занимава с това. Той си тръгна преди двадесет минути.

— Чудесно, и без това не го харесвам — каза тя и се замисли за отминалия инструктаж. Главният разследващ детектив не беше неприятен, но тя все още помнеше изражението на лицето му, когато я видя за първи път на един инструктаж преди три години. Както и другите детективи, той беше потиснат от факта, че вместо някой с поне малко авторитет, който да отговаря компетентно на зададените въпроси, получава една двадесет и шест годишна кльоща с много коса и наивни сини очи, които поставят под съмнение способността ѝ да си открие банкова сметка, камо ли да извади труп от дъното. Хората с висок ранг почти винаги се държаха така с нея. Отначало това я амбицираше. Сега вече я дразнеше.

— Е? Кой му е заместник? Някой от Кингсууд? — попита тя и остави кърпата.

— Нов е. Не съм чувал за него.

— Как се казва?

— Не мога да си спомня. Прозвуча ми като името на дърт ирландски пияница. От старата школа — бира и храна за вкъщи. С високо кръвно налягане. От този тип хора, които всяка година изпращат на фитнес теста някой младеж с фалшива самоличност, за да успеят да го минат.

Тя се усмихна, погледна ръцете си и стегна бицепсите си.

— Не ми говори за фитнес. Тестът е след две седмици.

— Значи трябва да започнеш да ядеш — рече той и бутна хлебчето към нея. — Протеини. Сладолед. Макдоналдс. Погледни се само. Да си кльощав, също е лошо.

Флий взе сандвича и започна да яде. Дъндас я наблюдаваше. Въпреки че тя му беше началник, той се грижеше за нея. Никога не си губеше времето да изнася лекции на сина си. Пазеше го за Флий. Докато дъвчеше, тя си помисли, че на него може да каже. Може да му обясни накъде вървят нещата и какво се случи миналата нощ.

Започна да търси подходящите думи, когато вратата зад тях се отвори и един мъж попита:

— Вие ли сте водолазите, които извадиха ръката?

Беше на около тридесет и пет години, среден на ръст, облечен със сив костюм. Стоеше на прага с чаша кафе в ръка. Имаше решително изражение и гъста, късо подстригана коса.

— Къде е? — рече той, подпря се на касата на вратата и огледа съблекалнята. — Няма никой на кея, само вашият екип.

Те още мълчаха.

— Ало? — засмя се той.

Флий съумя да се опомни, преглътна и избърса трохи по устата си с ръка.

— Извинете. Вие сте?

— Детектив Джак Кафъри. Заместник на главния разследващ. А вие?

— Това е Флий — каза Дъндас. — Сержант Флий Марли.

Кафъри му хвърли особен поглед, а след това насочи вниманието си към нея. Флий веднага усети, че зад изражението му се крие нещо. Досещаше се какво. Мъжете не обичат да имат професионални взаимоотношения с момичета, които с обувките са едва метър и шейсет и пет. Или това, или имаше трохи по фланелката ѝ.

— Флий?

— Това е прякор^[1]. — Тя стана и протегна ръка, за да се ръкува. — Името ми е Фийби Марли. Сержант Фийби Марли.

Той погледна изненадано ръката ѝ, след това сякаш си припомни къде е и се здрависа с нея. Тя отстъпи назад, седна и притеснено изтръска фланелката си. Ето още нещо, което я дразнеше. Не се чувстваше много комфортно сред мъже. По-точно сред този тип мъже. Те я караха да се замисля за неща, които беше оставила зад гърба си.

— И така, Флий — каза той, — къде е ръката, която извадихте от водата?

— Съдебният лекар я освободи — каза Дъндас. — Не ви ли информираха?

— Не.

— Е, така реши той. Изпратиха я в Саутмийдс. Обаче няма да предприемат нищо до утре.

— Вадил си много ръце от водата, а?

— Да — отговори Дъндас. — Имам колекция в Саутмийдс.

— А откъде идват?

— В повечето случаи причината е самоубийство. В девет от десет случая. Ей там, в река Ейвън. Не можете да си представите какви са приливите. Телата на удавниците се блъскат в дървета и отломки. В крайна сметка идват насам. Цяла колекция.

Кафъри вдигна ръка и си погледна часовника.

— Е, тогава няма какво да правя повече тук.

Отвори вратата и понечи да излезе, но спря. Беше с гръб към тях, опрял ръка на касата. Гледаше към коридора и може би чувстваше погледите им.

Изчака няколко секунди, след това се извърна назад.

— Какво правите тогава? — каза той, гледайки ту към Дъндас, ту към Флий. — Какво предприемате в случай на самоубийство.

— Ако нямаме свидетел?

— Да.

— Ами чакаме тялото да изплува.

Флий каза думата „изплува“ доста небрежно. Всички в екипа я използваха твърде често и бяха свикнали с нея. Понякога дори забравяха какво означава — заради разлагането трупът се изпълва с газове, което води до изплуването му на повърхността.

— След като изплува, го изваждаме. Но се чака няколко седмици, ако времето е такова.

— Така си и мислех. Така правят и в Лондон.

Отново понечи да излезе, но може би видя, че Дъндас и Флий се споглеждат, и се отказа. Затвори вратата и се върна в стаята.

— Добре — каза предпазливо той. — Опитвайте се да ми кажете нещо. Единственият проблем е, че не разбирам какво.

Флий пое дълбоко дъх. Извъртя стола, на който седеше, опря лакти върху коленете си и го погледна в очите.

— Началникът не ти ли каза? Ние не смятаме, че това е самоубийство.

— Нали казахте, че тук стават стотици самоубийства.

— Да, в Ейвън. Ако беше в Ейвън, щях да се съглася. Но не е. Намерихме я в пристанището.

Тя стана, като се опря на стола. Беше забелязала, че строгият костюм не може да скрие стройното и жилаво тяло на детектива.

Знаеше, че ако се приближи към него, ще продължи да го зяпа. Вече беше обърнала внимание на леко наболата му брада.

— Ние не сме патолози — каза тя. — Не трябва да се бъркаме, но нещо не е наред.

Облиза устни и погледна към Дъндас.

— Имам предвид, че ръката е била във водата по-малко от ден. Един труп може да се разпадне в бурната вода чак след като е изплувал. Тази ръка е твърде „прясна“.

Кафъри наклони глава и вдигна изненадано вежди.

— Ако я беше отхапало животно — риба или плъх, тогава по нея щеше да има много следи от зъби. Но няма. Единственото нараняване е... — Тя вдигна ръка и стисна с пръсти китката си. — Само тук. На мястото на срязването. Началникът е съгласен с мен.

Кафъри застана пред нея. Гледаше косата ѝ и тънките ѝ ръце, покрити от термоизолационната дреха. Това я притесни. Не се чувстваше комфортно над повърхността, където хората имаха сложни взаимоотношения. Точно поради тази причина обичаше да е под водата. „Мамо, помисли си тя. Ти щеше да знаеш какво да направиш. Ти би се държала нормално, а не непохватно като мен.“

— Е? — каза той и се вгледа замислено в нея. — Какво може да е причинило такова нараняване?

— Има вероятност причината да е инцидент с лодка. Такива неща обаче стават по-надолу, в устието. Хората скачат и от моста Клифтън. Наричаме го моста на самоубийците. В деветдесет процента от случаите те се появяват тук. Могат да бъдат повлечени и нагоре или надолу по реката, а понякога, когато приливът е силен, отиват далече нагоре по течението. — Тя сви рамене. — Да предположим теоретично, че някой скача от моста, минаваща лодка нарязва тялото му, а после ръката му успява да премине през шлюзовете и да достигне до пристанището. — Прибра един кичур коса зад ухото си. — Не, това е невъзможно.

— Невъзможно е — намеси се Дъндас. — Вероятността е едно на милион. А дори и да идва от река Фром или от горното течение на Ейвън, преминавайки през шлюза Нетъм...

— ... Може да се случи единствено ако има течение в пристанището, а това обикновено се получава, когато шлюзовете са отворени.

— Отваряли са ги само веднъж през последните два дни. След сигнала на очевидеца. Проверихме.

— Искате да кажете, че някой я е изхвърлил?

— Нищо не казваме. Не е наша работа.

— Но е била изхвърлена?

Те се спогледаха и отговориха едновременно:

— Не е наша работа.

Кафъри погледна към Флий, а след това към Дъндас.

— Добре. Изхвърлили са я. — Отново провери колко е часът. — А докога сте на смяна днес? Какво трябва да направя, за да влезете отново във водата?

— О, на ваше място не бих се тревожил за такива неща. — Дъндас се ухили, взе якето си от закачалката и го навлече. — Не сме казали на директора на пристанището, че приключваме. А освен това нямаме нищо против да поработим извънредно. Нали, сержант?

---

[1] Flea (англ.) — бълха. — Бел.ред. ↑

3.

25 ноември

Най-много от всичко искаше да се отърве. Това щеше да прозвучи налудничаво на хората, които знаеха как отдава цялото си време и енергия, за да си набави хероин. Нямаше да повярват, че най-много от всичко иска да се изчисти.

Ноември е. Той и пласьорът, когото всички наричаха ЧЧ — Човека с чантата — стоят в сянката на високата жилищна сграда, точно до кофите за боклук. Повечето сделки стават тук. Есенният вятър разпръсква отпадъците. Навсякъде се търкалят найлонови торбички. ЧЧ носи пуловер с надпис „Малкълм Екс“, въпреки че е бял. Моси недоволства, защото ЧЧ току-що е казал, че няма да му дава повече на кредит.

— Какво? — възкликва Моси. Двамата с ЧЧ се познават отдавна и той няма причина да се държи така хладно с него. — Какви ги дрънкаш, по дяволите?

— Съжалявам — казва ЧЧ и гледа непоколебимо. — Нещата стигнаха твърде далече. Дотук. — Щипва Моси за ръката и го придърпва към себе си. — Време е да отидеш при специалист.

— Специалист? Какво имаш предвид?

— Не настоявай, приятел. Казах ти какво да направиш. Не настоявай.

Моси прави още няколко опита да изкопчи нещо от ЧЧ. Иска съвсем малко, съвсем мъничко. ЧЧ обаче е упорит и не отстъпва. На Моси му иде да го убие, но си мисли и за съвета му. Още същия следобед изненадва дори себе си и отива при специалист. Клиниката е малка и странна, а възрастната жена на рецепцията изглежда страховита. Някой ден дори само това — влизането в тази клиника — ще е достатъчно за Моси да стовари цялата вина върху ЧЧ.

Срещите са шантави. Всички са пръснати из стаята и никой не гледа другия в очите. Един от тях носи двулитрово шише с минерална вода и смуче непрекъснато от него, сякаш от това зависи животът му.

Моси седи с опрени на коленете лакти и се преструва, че е заинтересуван от монотонните им брътвежи за това колко е несправедлив животът. Забелязал е, че хората в клиниката непрекъснато се самосъжбяват. Надява се, че не прилича на тях. Обаче винаги когато погледне към тях, се чуди дали имат хероин и дали няма да му дадат малко от съжаление. Разказва историята си — как е бил малтретиран от чичо си, как на тринайсет години е започнал да се дрогира, проституцията, проблемите с властите. Усеща, че модераторът — човек, който е успял да се изчисти преди години — се е вторачил в него, но продължава да бърбори. Струва му се, че в очите на модератора се чете съчувствие. Мисли си, че вероятно само той от всички присъстващи има основателна причина да бъде толкова пристрастен. А когато приключва разказа си, модераторът пита:

— Моси? Как получи този прякор?

Той вдига рамене и казва:

— Не знам. Приятелите го измислиха. Може би защото съм само кожа и кости, също като Кейт Мос, нали се сещаш.

В последвалото кратко мълчание никой, с изключение на модератора, не поглежда към него.

— Значи не смяташ, че това е обидно? — пита той. Гласът му звучи някак странно, сякаш се долавя предупредителна нотка.

Моси решава, че е време да си ходи. Измърморва някакво извинение и изчаква темата на разговора да се смени. След това тихо става от мястото си, занася пластмасовия стол до стената и излиза навън. Пали цигара, а след това намира едно подходящо местенце надолу по пътя, откъдето може да наблюдава кой напуска клиниката. Чувства как спазмите разтърсват тялото му. Спазмите са най-жестокото мъчение. Идват първи и си отиват последни. Присяда на тротоара и притиска корема си, чудейки се дали има тоалетна наблизо. Денят е топъл и това му помага. Започва да си тананика, за да се разсее.

След известно време вратата се отваря. Модераторът се взира в него, но този път Моси няма да се уплаши, просто продължава да чака другите. Той е като хиена, подбира само слабите, тези, които са в края на стадото, тези, които лесно биха се поддали. Лесно се забелязват. В очите им се чете някаква надежда, сякаш вярват, че всеки човек може да бъде спасен. Моси ги изчаква да подминат, а после започва да върви до тях. Държи ръцете си в джобовете, главата му е сведена, готов е да

се извърти леко встрани и да каже: „Можеш ли да ми помогнеш? А? Трябва ми съвсем малко. Ще ти се отплатя. Обещавам“. Те обаче само промърморват нещо и пресичат улицата, сякаш се притесняват някой да не ги види, че говорят с него. Той стои сам на тротоара и се поти, изпитва огромна нужда от хероин. Когато тръгва обратно към мястото си, усеща, че коленете му се търкат болезнено едно в друго. Може би защото е твърде слаб. А дали причината не е друга? Да не би да става нещо с кожата му?

След като всички си тръгват, Моси се опитва да изпроси пари от една минувачка. Тя го подминава, вперила поглед в далечината пред себе си. В крайна сметка решава да отиде на доковете. Може би ще попадне на някого, който е в добро настроение. Ако ли не, ще му мисли.

Става и се кани да тръгне, когато изведнъж се случва нещо. В един момент е сам с мислите си, а в следващия до него върви дребен чернокож мъж. Има тънки мустачки, а косата му е плътно прилепнала към черепа. Носи фабрично изтъркани дънки и маслиненозелено яке „Капа“, като качулката е вдигната на главата му. Моси го помни от срещата в клиниката, той седеше в ъгъла. Това, което прави най-голямо впечатление на Моси обаче, е походката му. Мъжът ходи плавно, сякаш е добре смазана машина. Сякаш не е роден из улиците на Бристол, а на някое по-добро място. Сякаш е свикнал да ходи сред природата всеки ден.

— Търсиш ли нещо? — пита мъжът. — Нуждаеш ли се от нещо? Моси спира.

— Да, но нямам пари.

Най-странното от всичко е, че вместо да отреже Моси, дребният човек го поглежда в очите и казва:

— Не се тревожи за парите. Няма проблеми. Познавам един човек, който може да ти помогне.

Така, разбира се, започва всичко.

4.

13 май

Късното следобедно слънце се беше показало зад облаците, но лампите в ресторанта вече светеха. Хората прииждаха, събличаха палтата си и си поръчваха питиета. Не сядаха отвън, защото беше твърде студено, затова Кафъри излезе от ресторанта, за да говори на спокойствие по телефона. Щеше да се опита да притисне шефа си и да го убеди, че трябва да приеме сериозно мнението на водолазите и на началника на криминолозите. Трябваше да се даде по-висок приоритет на случая още преди аутопсията. А аутопсия наистина щеше да има, само на ръката. Щеше да поразмърда и двамата детективи в Кингсууд. Те се занимаваха с един въоръжен грабеж, но сега щяха да имат допълнителна задача — да следят дали в някоя болница или морга няма да се появи труп на мъж с липсваща дясна ръка.

След като вдигна достатъчно тревога в Бристол, Кафъри прибра телефона в джоба си и отиде да гледа подготовката на водолазите. Те бяха близо до съседния ресторант — „Ровът“. Името му хареса. Сякаш се отнасяше за средновековна крепост, а не за преправен хангар за лодки с имитации на препарирани животни по стените. Някой беше убедил управителя на ресторанта да не отваря тази вечер, така че екипът използваше пространството отпред, както намери за добре. Принадлежностите им бяха разхвърляни по мократа платформа. Там беше и сержант Марли. Тя се приведе, за да сложи маската си, каза нещо на оператора и провери ремъците си.

Кафъри се облегна на парапета и си сви една цигара. Все още не можеше да се откаже от вредния навик въпреки натякванията на правителството, които чуваше всеки път, щом включеше телевизора. Запаля я и се вгледа внимателно в жената. Флий — глупав прякор.

Почти беше сигурен откъде идва. Дори и облечена във водолазен костюм, тя изглеждаше като навита с пружина. Нещо в лицето ѝ подсказваше, че мисълта ѝ винаги е в действие. Не му харесваше, че бе забелязал тези неща. Не му харесваше, че когато влезе в съблекалнята,

тя седеше там полуоблечена, а рошавата ѝ руса коса изглеждаше твърда, като измита с морска вода. Не му хареса, че тогава му се прииска да си тръгне, защото изведнъж почувства съвсем осезаемо собственото си тяло. Чувстваше как дрехите се допират до кожата му, как панталоните се търкат по бедрата му, чувстваше стягането на колана и мекото докосване на яката на ризата. Трябваше да се спре. Тези неща не са за него. Те са за друг човек, живял в друго време и на друго място.

— Извинете?

Той погледна през рамо. Някаква жена стоеше зад него. Беше дребна и имаше яркочервена коса, сплетена на множество малки плитки с помощта на разноцветни парцалчета. Престилката около кръста ѝ подсказваше, че е сервитьорка от „Станцията“.

— Да?

— Ами... — Тя избърса носа си и погледна към ресторанта, за да се увери, че никой не ги наблюдава. — Ще ми позволите ли да попитам нещо?

— Ще ви позволя.

Тя скръсти ръце и потрепери, въпреки че не беше чак толкова студено.

— Ами добре... Те намериха ли нещо?

Той се обърна и я огледа по-внимателно. Беше съвсем слабичка, носеше фланелка с надпис: „Ще те обичам повече, ако приличаш повече на мен“, а под престилката се виждаха черни военни обувки.

— Да — каза той. — Намериха.

— Под понтоната?

— Да.

Тя дръпна един стол и седна на него, подпирайки се с ръце на масата. Кафъри я наблюдаваше. На носа ѝ имаше две халки, с които явно си играеше, когато беше нервна, защото кожата около тях беше възпалена.

— Добре ли сте? — попита той, изгаси цигарата си, издърпа един стол и седна срещу нея. — Тревожи ли ви нещо?

— Няма да повярвате, ако ви кажа — смотолеви тя. — По изражението ви си личи, че няма да ми повярвате.

— Защо не опитате?

Тя изкриви устни и се вгледа замислено в него. Имаше много светли очи и редки мигли. Петната около носа ѝ бяха покрити с грим.

— Господи! — Закри лицето си с ръце, внезапно разтревожена. — Дори аз разбирам, че звучи шокиращо.

— Но все пак искате да ми кажете, нали?

Последва кратка пауза. След това, както очакваше, тя вдигна ръка и започна да върти едната от халките на носа си. Не спираше да го прави и на него му се стори, че ще потече кръв. Чуваше се единствено плискането на водата в кея и тракането на бутилките на водолазите. Мина доста време, преди тя да свали ръката си, да вдигне глава и да погледне към понтона.

— Видях нещо. Късно една нощ. Пред „Ровът“. Точно където са сега водолазите.

— Нещо?

— Добре, де. Някой. Човек би казал „някой“, въпреки че аз не съм съвсем сигурна. — Тя потрепери отново. — Беше много тъмно. Не като сега. Много по-късно. Бяхме затворили, но някой беше повръщал в дамската тоалетна. Предполагам, се сещаш кой чисти в такива случаи. Вървах с кофа в ръка към килера и точно когато минавах покрай прозореца... — Тя посочи към „Станцията“. Неколцина от клиентите бяха забелязали полицейските заграждения и проточваха вратове, за да видят какво става. Слънцето вече почти докосваше хоризонта и Кафъри можеше да види собственото си отражение и това на момичето по загражденията, окъпани в червеникав блясък. — Точно когато стигнах до онази маса, нещо ме накара да спра. И тогава го видях.

Кафъри чу как тя преглътна с мъка.

— Той беше гол. Веднага забелязах това.

— Той?

— Приятелят ми смята, че съм видяла някое от децата на скитниците. Понякога те ходят до канала. Човек може да ги види от пътя, биваците им са зад складовете, там е провесено и прането им. Приятелят ми казва, че е било дете, защото беше съвсем дребничък. Наистина, съвсем дребничък беше. Ето толкова.

Тя вдигна ръката си и я задържа на около метър и нещо над земята.

— Беше чернокож. Съвсем черен. Точно затова не можах да го видя добре.

— На колко години? Пет? Шест?

Тя обаче поклати глава.

— Точно там е проблемът. Точно това казах на приятеля си. Не беше млад. Изобщо не беше млад. Изглеждаше дребен като дете, но не беше дете. Видях лицето му. Съвсем за малко, но въпреки това забелязах, че не е дете. Беше мъж. Много странен на вид. Знам, че звучи доста шантаво, затова си помислих, че няма да ми повярвате. А и...

— Какво?

— И това, което правеше.

— Какво правеше?

— Ох... — Тя отново започна да човърка халката. Въртеше главата си ту наляво, ту надясно, като избягваше погледа на Кафъри. — Ох, нали разбираш...

— Не разбирам.

— Ами това, което мъжете понякога правят. Държеше си онази работа, нали се сещаш. — Сви леко пръстите на едната си ръка. — Ето така го държеше — каза тя и се засмя нервно. — Но той не беше просто един дърт мръсник. Вероятно имаше някакъв трик, защото онова нещо... беше абсурдно. Абсурдно голямо.

Тя погледна леко ядосано към Кафъри, сякаш той беше казал, че не ѝ вярва.

— Съвсем не се шегувам. Дори си мисля, че онзи нарочно правеше това. Искаше да бъде забелязан от „Ровът“. Сякаш се опитваше да стресне хората там.

— А там имаше ли някого? Лампите включени ли бяха?

— Не. Два часа през нощта беше. После се замислих за това и реших, че сигурно е гледал собственото си отражение. Нали се сещаш, в прозорците. При изключено осветление вероятно е можел да го види.

— Възможно е.

Кафъри се опита да си представи обстановката — празния ресторант; слабата светлина, идваща от рекламните пана над бара; светлините на кея Редклиф отвън; отраженията им във водата и тънещото в мрак пространство между реката и ресторанта. Представи си неясния образ на момичето зад прозореца. Видя пребледнялото ѝ

уплашено лице, напрегнатото ѝ изражение, опита ѝ да фокусира очите си в непрогледния мрак. Видя детски силует, очертан срещу оранжевото небе. Видя как човекът наблюдава собственото си отражение в панорамния прозорец. Същински Приап.

— Откъде мислиш, че е дошъл?

— О, от водата — каза тя. Изглеждаше изненадана, че той още не се е досетил. — Да, от там, от водата.

— Имаш предвид с лодка?

— Не, направо от водата. С плуване.

— До понтона?

— Не го видях кога се появи, но знам, че излезе от водата. Беше мокър, от тялото му капеше вода. А и след това пак влезе във водата. Ето там, където е онова червеното нещо. Доста бърз беше, като змиорка.

Кафъри се обърна. Тя сочеше към червената шамандура. Сержант Марли — Флий — сигурно беше някъде под нея, защото другите от екипа стояха на понтона и се взираха във водата. Операторът се грижеше за осигурителното въже, а Дъндас говореше тихо по комуникационната уредба. Човек трудно можеше да си представи, че там долу има някого. Повърхността беше гладка и скучна, обогрена от отразяващото се в нея червеникаво небе. Някой беше донесъл оранжева на цвят носилка, която лежеше на платформата в очакване да влезе в действие. Странна тишина обгръщаше тънещото в здрач пристанище. Хората от екипа се заслушваха към водата, сякаш очакваха нещо да изскочи от нея. Може би някое дребно като дете същество, което обаче прилича на възрастен човек. Същество, което се придвижва като змиорка.

Кафъри отново се обърна към момичето с червената коса. Очите ѝ бяха навлажнени. Вероятно отново преживяваше страховете си. Вероятно си спомняше как съществото се спуска безшумно във водата.

— Знам — каза тя, забелязвайки изражението му. — Това е най-странното нещо, което някога съм виждала. Известно време го наблюдавах как плува покрай стената, а след това...

— След това?

— Гмурна се. Гмурна се, без дори да раздвижи повърхността.

Водолазната дейност не беше единственото, с което Флий и екипът ѝ се занимаваха. Групата имаше опит в поддържащите операции, борбата с безредиците и прилагането на съдебни разпореждания. Тя беше обучена също така да извършва издирвания на труднодостъпни места и да предприема действия по прочистване при наличието на химическо или биологично заразяване. Заради умението им да използват всякакви видове защитни облекла, винаги когато се появише разложен труп в района, Флий и хората ѝ биваха изпращани да го приберат. Те до такава степен се специализираха в преместването на трупове, че през декември 2004 година получиха назначение в Тайланд, където трябваше да издирват жертвите на цунами. За десет дни екипът успя да открие почти двеста тела.

Хората не можеха да повярват, че Флий се справя без проблеми. Особено след цунамито. Питаха я дали няма кошмари. Тя отговаряше, че няма и че им е била осигурена психологическа помощ. Интересуваха се дали харесва работата си и дали не прахосва таланта си, като се занимава с вадене на разложени трупове от тръби и канали. Ако поговореше с инспектора и ако кандидатстваше за сътрудник в детективския отдел, със сигурност щеше да облече нормални дрехи. Нямахте ли да е чудесно?

Тя не отговаряше. Те не знаеха, че не може да се откаже. Те не разбираха, че след инцидента с родителите ѝ тя се чувства спокойна единствено когато е успяла да върне тялото на мъртвия на семейството му и когато знае, че там някъде майката, бащата, синът или дъщерята могат да започнат да се възстановяват от тежката загуба. А освен това за нея гмуркането стоеше над всичко. Без него, без основното ѝ занимание, тя нямаше да може да се събуди сутрин. Чувстваше се личност само под водата.

Тази вечер обаче Флий беше неспокойна дори под водата. Течението в пристанището беше отслабнало и тя можеше да се ориентира визуално с помощта на фенерчето си. Подводният релеф започна да се появява. Виждаше познати форми — резервоара, който изхвърлиха от една лодка преди месец; автомобила на десет метра вляво — пежо с винетка на предното стъкло. Някакви хора се опитали да направят застрахователна измама. Бутнали пежото във водата близо до „Острич Ин“, преди затварянето на кея. Стояло си тук почти половин година, преди драгата да го закачи през една февруарска

утрин. Флий беше претърсила автомобила и го бе овързала с ремъци по молба на директора на пристанището. Сега оставаше само да поправят крана, за да дойде и да го вдигне.

Всичко беше обикновено и познато. Флий беше проучвала района стотици пъти, но въпреки това днес имаше някакво странно усещане. Някои хора твърдяха, че пристанището е особено място. Говореха за тунелите, които започваха от дъното и водеха дълбоко под земята, и за облицования с тухли крепостен ров, който изчезваше под Касъл Грийн и се съединяваше с река Фром на четвърт миля по-надолу. Тя се беше гмуркала тук стотици пъти и знаеше, че причините за безпокойството ѝ се крият в нещо друго. Не се криеха и в заместника, въпреки че тя изобщо не хареса начина, по който я гледаше. Накара я да се почувства като дете, накара я да си припомни колко страшен е животът и колко неподготвена за него е тя след инцидента. Не, дори това не можеше да я притесни чак толкова. Дълбоко в сърцето си тя разбираше откъде идва тази тревога — беше породена от случилото се в кабинета на баща ѝ миналата нощ.

Опита се да не мисли за това, а само за работата. Решиха, че при претърсването е удачно да се използват въжета. Пуснаха две вертикално от двете страни на пристанището, защото разстоянието не беше много голямо, а след това прокараха трето въже между тях. Работещият трябваше да се придвижва по него и да претърсва дъното със свободната си ръка. Флий работи твърде дълго — почти четиридесет минути. Не че ѝ пукаше особено, но слънцето явно беше залязло, ако се съдеше по цвета на водата, и Дъндас вече трябваше да я е изкарал навън. Беше го натоварила с отговорността да взема решения и нямаше намерение да подронва авторитета му, но умората си казваше думата. Не е лесно да плуваш насам-натам, да преместваш тежестите по стената на пристанището, да пълзиш по дъното и да ровиш из тинята.

Този вид претърсване се наричаше защитно опипване. Опипване, защото всичко се прави с ръце, и защитно, защото водолазът трябва да е готов всеки момент да попадне на нещо опасно — счупено стъкло, рибарска корда и прочее. Понякога последното нещо, което очакваш да намериш, е това, което търсиш. Крак. Коса. Веднъж Флий откри един удавник, като бръкна с два пръста в ноздрите му. Тогава Дъндас отбеляза, че ако се беше опитала да направи такова нещо нарочно,

нямаше да успее. Друг път тя измъкна с мъка на повърхността парче метална тръба, твърдо убедена, че това е кракът на скочилия преди седмица от моста Клифтън тренъор по гимнастика. Всичко се обърква, когато си в тежък водолазен костюм и видимостта е само една педя. Щом достигна до вертикалното въже под понтона, само на два метра от мястото, където беше открила ръката, тя почувства облекчение.

Движейки се бавно заради умората, тя издърпа тежестта от тинята, измести я с един метър напред и отново я пусна. Тъкмо проверяваше дали въжето е изпънато и готово за следващия обход, когато усети, че кожата ѝ настръхва. Не видя нищо, а и след това едва ли би се заклела, че е усетила нещо, но въпреки всичко внезапно и без никаква причина реши, че близо до нея има някой.

Извърна се настрани, измъкна ножа, който беше прикрепен към глезена ѝ, и опря гръб в стената. Дишайки тежко, сграбчи вертикалното въже и размърда леко крака, за да стабилизира тялото си. Държеше ножа пред себе си, готова да посрещне евентуално нападение.

— Рич? — каза тя с разтреперан глас.

— Да?

— Има ли някой друг във водата?

— Ами... не. Не мисля. Защо?

— Не знам. — Държеше тялото си изправено, като движеше ръката си напред-назад. Въздухът в костюма се опитваше да се издигне на повърхността. Събираше се около врата ѝ и я притискаше, замайваше главата ѝ. — Мисля, че видях призрак.

— Какво става?

— Нищо. Няма нищо — каза тя. Главата ѝ пулсираше. Шамандурата можеше да издържи тежестта на човешко тяло, така че при нужда Флий щеше бързо да се изкатери по въжето. Опитът, който имаше обаче, не ѝ разреши да се изстреля към повърхността. Тя чакаше и се взираше в мрака, като държеше ножа пред себе си. Каза си наум: „Това е пристанището. Бристолското пристанище“. Даде си сметка, че на практика не е видяла нищо. Изнизаха се още няколко минути, през които въздухът в бутилките постепенно намаляваше. След като нищо не се случи, пулсът и дишането ѝ се нормализираха и тя прибра ножа. За всичко беше виновна случката в кабинета на баща ѝ миналата нощ. Изобщо не беше смешно. Изобщо. Тя се успокои и

наклони тялото си напред. Въздухът в костюма се насочи към краката ѝ и стягането около врата изчезна. Реши да изчака още малко.

— Дъндас? Там ли си?

— Добре ли си, сержант?

— Не, не съм — каза тя и си помисли, че е станала параноичка и има халюцинации. — Вече четиридесет минути ме държиш тук. Не е ли време да излизам, а?

5.

След инцидента кабинетът на баща ѝ стоеше заключен. Флий знаеше къде е ключът — окачен на пилона в килера, но така и не намираще кураж да го използва. Бяха изминали две години от инцидента, а тя все още не можеше да се реши да влезе в стаята, в която баща ѝ обичаше да се усамотява. В първите дни след инцидента брат ѝ Том често ходеше там, опитваше се да осъзнае случилото се, но сега вече дори не припарваше до него. Всички разбираха колко тежко приема загубата на родителите си. Приемаше я дори по-тежко от Флий, а като се имаше предвид какво се случи с него по време на инцидента, не беше изненадващо, че съвсем престана да говори за тях.

Така накрая се наложи Флий сама да свърши това. Беше една слънчева утрин, два дни преди ръката да бъде намерена в пристанището. Телевизорът в кухнята работеше, а Флий претърсваше шкафовете в килера. Опитваше се да намери старата синьо-бяла тава с капак на дупки, в която майка ѝ правеше пандишпан. Тъкмо се бе протегнала напред, когато нещо я накара да погледне встрани. А там, проблясвайки на пилона, стоеше ключът. За момент тя остана неподвижна, с протегнати напред ръце в тъмното. Гледаше го. Стори ѝ се, че се опитва да ѝ каже нещо. Вероятно се опитваше да ѝ каже, че моментът е настъпил.

Къщата, в която родителите ѝ живяха в продължение на тридесет години, беше паянтова и доста разхвърляна от архитектурна гледна точка. Състоеше се от четири отделни къщички, строени през осемнадесети век и впоследствие свързани една с друга. Цялата конструкция беше дълга около тридесет метра, през средата ѝ минаваше дълъг каменен коридор, а покрай нея се точеше един изровен черен път. Кабинетът се намираще в края на коридора и когато стигна до него, Флий усети, че коленете ѝ леко треперят. Застана пред вратата. Чувстваше се като Алиса в Страната на чудесата. Стискаше ключа в едната си ръка, а с другата се подпираше на вратата. Опря нос в масивното дърво и усети миризма на мускус. Баща им не ги

окуражаваше да влизат вътре. Флий обаче знаеше какво има зад вратата — каменни зидове, открити греди и рафтове с книги, покриващи плътно три от стените. Имаше и един стар библиотекарски стол, който баща ѝ прибутваше с крак насам-натам из кабинета. Като че пак беше пред очите ѝ. Виждаше как старите му, залепени на няколко места очила, се плъзгат по носа му, докато той се взира в гръбчетата на книгите си.

Като се вземат предвид мислите, които нахлуха в главата ѝ тази сутрин, Флий вече знаеше какво ще се случи, когато пъхне ключа в ключалката и го завърти. Беше подготвена, че щом пристъпи прага, ще бъде захвърлена назад към детството си. Познаваше въздуха вътре — топъл и влажен, обагрен с терпентин, смола и тютюн за лула. Такава беше миризмата на баща ѝ, когато се връщаше от градината в някой есенен ден. С вдишването му тя сякаш вдишваше последния дъх на баща си. Тогава видя библиотекарския стол, облеган на най-долния рафт, и креслото, избутано леко назад от бюрото, като че ли той току-що бе станал от него. Тя се облегна на касата на вратата и стисна силно зъби, за да възпре сълзите.

Накрая се отблъсна от вратата и отиде до бюрото. Поспря за момент, като си представи, че баща ѝ е тук и ѝ казва: „Не сега, Флий. Работя. Отиди да помогнеш на майка си“. Слънчевите лъчи се процеждаха през пролуките на кепенците и осветяваха задната част на креслото. Тя постави ръцете си върху него. Тапицерията беше топла и леко мазна, също като кожата на ръцете ѝ. Старата дъска за дама и дървените пулове, боядисани с цвят на мрамор, стояха в средата на бюрото. Баща ѝ често играеше сам през нощта.

Флий не беше от хората, които обичат реда. Имаше навика да скача от едно нещо към друго и точно затова получи този прякор. Професионалната подготовка обаче ѝ помагаше, така че когато започна да изследва кабинета на баща си, тя работеше спокойно и систематично. Седеше с кръстосани крака на пода, големият часовник с махалото тиктакаше в коридора, а конете на съседите цвилеха из полето. В ъглите на стаята бяха наредени кашони, натъпкани със списания, диапозитиви, бележки и снимки. Имаше фотографии на баща ѝ от университета и четири запечатани кашона с книги, надписани с името на най-добрия му приятел — Кайзер Ндука. Почти нищо от това, което намери, не я изненада.

Почти нищо.

Сред боклуците и прахта все пак имаше два неочаквани предмета. Два предмета, за които не можеше да даде никакво обяснение.

Първият беше един малък сейф. Намери го под бюрото, плътно опрян до стената. Беше старомоден и имаше месингова заключалка. Флий опита всички поредици от числа, за които се сещаше — рождените дни на родителите си, годишнината от сватбата им, нейния рожден ден и този на Том. Дори взе от рафта един стар учебник по математика и се запозна с редиците от цели числа — Витхоф, Фибоначи. Вратичката на сейфа не помръдваше, така че тя се отказа от опитите да го отвори и насочи вниманието си към втория предмет — яркочервената кутия за бижута на майка си. Беше я намерила в чекмеджето на бюрото, най-отзад.

Вътре имаше една торбичка и в момента, в който я отвори, Флий разбра какво съдържа тя. Познаваше тези неща от прилагането на съдебните разпореждания по отношение притежаването на наркотици. Гъби. Сухи, сбръчкани парченца, сгуснени едно в друго като малки призрачета. Вероятно имаше стотици, защото кутията за бижута тежеше доста. Отвори торбичката и изсипа съдържанието ѝ върху полата си. Малките фибри се пръснаха по плата. И в този момент тя си спомни нещо.

Спомни си как баща ѝ лежеше по гръб на канапето, положил ръце върху гърдите си и покрил лице с възглавницата. Случваше се да лежи така с часове, без да помръдва или да говори, сякаш е заспал. Само че не спеше. Нещо го тревожеше. Нещо. Докато побутваше гъбите, тя се зачуди дали не е открила отговора. Това ли е била причината, татко? А аз така и не разбрах.

Дълго време седя и гледа гъбите. След като големият часовник с махалото удари единадесет, нещо в главата ѝ сякаш прищрака и всичко си дойде на мястото. Тя се изправи, набута гъбите в торбичката и ги прибра в кутията за бижута. Взе сейфа и отиде в кухнята. Остави всичко на полицата и застана пред прозореца, като се втренчи навън. Устата ѝ беше пресъхнала, а главата ѝ пулсираше от болка, защото сега вече беше съвсем сигурна, че и тя ще опита гъбите.

Флий стоеше до микробуса „Мерцедес“, паркиран в началото на кея. Дъговите лампи пропукваха, докато хората от екипа се суетяха наоколо. Все още усещаше противния псилоцибин^[1] във вените си. Екипът приключи работа в осем часа. Въпреки че всички бяха страшно уморени и имаше опасност Агенцията по охрана на труда да ги подгони, ако разбере до колко часа са работили, Флий не можеше да откъсне поглед от пристанището. Чувстваше хипнотичното привличане на водата и имаше странното усещане, че нещо отвратително ще изскочи от нея.

Екипът се беше събрал около микробуса и прибираще екипировката. Кафъри стоеше на няколко крачки встрани и говореше оживено по мобилния си телефон. Флий чуваше по-голямата част от разговора. Детективът спореше с началника си, който се ядосваше, че Кафъри е наредил на водолазите да работят допълнително и не е изчакал патологът да потвърди, че ръката е била отрязана. Леко раздразнена, тя се извърна уморено встрани. Бяха претърсили всичко, дори пространството под лодките и сводестите основи на складовете от другата страна. Бяха открили страшно много неща — мобилни телефони, долно бельо, маси и столове от баровете наблизо и дори един стар пистолет. Всеки от четиримата водолази прекара по час и половина под водата. На практика беше покрит шейсетметров отрязък от пристанището. Само Флий обаче разбираше, че всичко това не е достатъчно за детектив Кафъри. Очевидно той беше разочарован от нея, разочарован, че не бе успяла да направи чудо, след като го въввлече в това безсмислено търсене. Когато най-накрая затвори вратите на мерцедеса и изпрати другите, тя не можа да се сдържи. Не можеше да го остави да си тръгне, без да му обясни. Той вървеше към колата си, когато го настигна.

— Виж какво — промълви тя. Гласът ѝ прозвуча твърде извинително. — Предполагам, че е възможно останалата част от тялото да е някъде другаде.

— Нима?

Флий трябваше да върви бързо, за да не изостане. Нагази в калните локви пред ресторанта, защото Кафъри не забави крачка.

— Какво имаш предвид?

— Ами... днес имаше течение. Отвориха шлюзовете. Така че е възможно тялото да е било отнесено към горната част на

пристанището. — Все пак знаеше, че говори глупости. Не помнеше такъв случай. На практика това бе почти невъзможно. — Знам, че няма да ни е лесно, но ако искаш да продължим да търсим, ще го направим.

— Сигурно — каза той, без дори да си направи труд да се замисли. Качи се в една стара кола, паркирана накриво пред входа на ресторанта, и пхна ключа в стартера. — Чудесно. Ще се видим утре тогава.

Кафъри запали колата и тръгна. Не каза „довиждане“, просто зави и отпраши по пустия път. Светлината на фаровете изчезна и Флий остана сама на кея, с изключение на двамата униформени, които охраняваха отцепения от полицията район. Не помръдна за момент, осъзнавайки, че краката ѝ са мокри и трепери. Беше изморена и силно раздразнена. Не толкова от детектив Кафъри, а от себе си. Труп, който да се е преместил по дъното на пристанището? Как не! Господи, каква глупачка!

Предидния ден халюцинациите я връхлетяха като електрическа буря. Отначало нямаше нищо. Дори пулсът ѝ не се учести, както очакваше. Беше взела гъбите в единайсет и половина. Измина цял час и тя се канеше да стане от канапето, за да отиде в кухнята и да си препече филийки, когато нещо я стресна. Стори ѝ се, че някъде високо над върховете на дърветата гърмят фойерверки.

Стана и се обърна към прозореца. След това забеляза нещо. Някакво движение в сенките зад нея, неясно цветно петно. Стори ѝ се, че някой посяга към тила ѝ. Не видя нищо, когато се извърна, само танца на слънчевите лъчи по стената. Гледа ги известно време, а след това внезапно започна да се смее. Отметна глава назад. Смехът беше по-голям от устата ѝ, по-голям от езика и гърлото ѝ, беше направо огромен. Така се започна.

Не можа да определи кога халюцинациите достигнаха своя пик, но в един момент знаеше коя е, къде се намира и че е взела наркотик, а в следващия лицето ѝ беше забито в канапето, а тапицерията беше толкова близо до очите ѝ, че всяка нишка приличаше на дънер на дърво. Подушваше миризмата на нафталин и виждаше една малка бяла точица, вероятно случайно попаднало там влакънце. Влакънцето обаче внезапно се уголеми и тя забеляза, че всъщност не е никакво влакънце.

Това е майка ѝ, която стои сред дърветата, облечена с дънки и фланелка, с шал на цветчета на главата. Наведе се да огледа дивите теменужки в тревата.

Устата на Флий се раздвижи срещу грубата материя и думата се промъкна между устните ѝ:

— Мамо? — Гласът ѝ сякаш идваше отдалече, но Джил Марли го чу. Извърна се и погледна въпросително към дърветата. Не виждаше дъщеря си. Беше тъжна, Флий определи това по устните ѝ и очите ѝ.

— О, мамо! — каза Флий и усети буца в гърлото си. Протегна ръка, за да докосне образа. — Мамо? Какво има?

Джил се взря в дърветата, все още не можеше да види дъщеря си. След това бавно и предпазливо заговори. Флий разбираше, че това, което тя казва, е важно, и се напрягаше да го чуе, но в този момент образът на майка ѝ избледня. Флий се върна пак там, където беше преди — на канапето. Тапицерията се притискаше в бузата ѝ и от халюцинацията не остана нищо, с изключение на твърдото убеждение, че майка ѝ се опитваше да каже: „Ти не търси там, където трябва. Ние тръгнахме в обратната посока“.

Ние тръгнахме в обратната посока.

Докато лежеше на канапето, а късното следобедно слънце се процеждаше през пролуките на кепенците и осветяваше зачервените ѝ клепачи, тя разбра за какво говореше майка ѝ.

Говореше за инцидента.

---

[1] Псилоцибинът е психоактивната съставка в някои от така наречените магически гъби, популяризирани в Европа от Р. Гардън през 1957 г. Има данни, че са били използвани от ацтеките и други древни народи за извършване на окултни ритуали и връзка с божествата. — Бел.ред. ↑

6.

25 ноември

Оказа се, че Скини^[1] не иска свирка. Оказва се, че има нещо друго предвид. Той завежда Моси на един малък паркинг, близо до някакви гаражи, и двамата влизат в едно очукано пежо. Там Скини му бие една доза, от което на Моси му става толкова хубаво, че направо му се доплаква.

— Ще ми позволиш ли да ти поставя това? — пита Скини, след като вижда, че хероинът започва да действа. В ръцете си държи превръзка за очи като тези, които пътниците използват при далечни полети. — Ще те заведа на едно място. Там има човек, който може да ти помогне. Той обаче иска да сложиш това нещо. Не иска да се разбира къде живее. Е, ще я сложиш ли?

Моси взима маската и я поклаща във въздуха. Смее се. Всички, които го познават, знаят, че не се страхува да поема рискове.

— Някой ще ми помогне?

— Да. Какво искаш? Пари? Или още хероин? Много и хубав хероин, а?

Моси изведнъж си представя какво може да му се случи. Възможно е да го закарат на някое забутано място и да му пуснат един куршум в главата. После се замисля за парите и си казва: „Голяма работа“. Поставя превръзката на очите си и се отпуска на седалката.

— Давай — казва и продължава да се смее. — Кога започва шоуто?

Следва кратко мълчание и той започва да се чуди дали да не махне маската. Тогава предната врата се отваря, а след това се затръшва. Отваря се и задната врата и той разбира, че Скини е дошъл при него.

— Хей, какво правиш?

Усеща ръцете на Скини на лицето си, мазолестите му пръсти, направени сякаш от конопено въже. Пръстите му изпъват маската, затягат я. Моси не се опитва да го спре. Просто седи мълчаливо и чака.

След известно време се чуват стъпки и в колата влиза още някой. Шасито простенва, а новодошлият наглася предната седалка. Никой не продумва. Щом чува шума на двигателя, Моси облизва устни. Приключението започва.

— Давай, давай — казва той и се смее.

Всичко прилича на гангстерски филм с участието на Рей Лиота и Моси сериозно се замисля дали и неговото време не е дошло. Въпреки хероина съзнанието му е достатъчно ясно и той може да усети някои дребни детайли. Миризмата на афтършейв идва от шофьора, а не от дребния черен мъж до него. Скинни има тежка миризма, миризма на корени и пръст.

Докато пътуват, чува коли, автобуси и мотоциклети, които отминават в двете посоки. Чува цъкането на мигачите, но все още никой не говори. Няма представа накъде отиват. Колата спира, извеждат го внимателно навън. Пулсът му се ускорява. Това ли е? Краят?

Не, не е. Вървят известно време, след което отнякъде се чува глас. Гласът е мъжки, но Моси не може да разбере нищо, защото човекът говори на чужд език. Изщраква ключалка и го вкарват в някаква сграда — усеща промяната в температурата. Вътре е топло, на пода има килим, а миризмата е по-лоша от тази в колата. Мирише като свърталището на наркомани, което се появи в района миналата година. Гадно място, в което живеят полумъртви хора. Веднъж там намериха умрял човек. Странна случка. Лежал върху една маса със свалени гащи. Всички говореха, че някой го е чукал, когато сърцето му изведнъж решило да спре. Всеки беше готов да се обзаложи, че някъде из града се крие изплашен дърт мръсник, който чака на вратата му да се появят ченгетата. Някъде има включен телевизор. Минават внимателно покрай мебелите и тръгват по един дълъг коридор. Скинни все още води Моси, а шофьорът върви отпред. Чува се отваряне на врата, дърпане на завеси, тракане на тежки ключове и скърцане на отваряща се порта. Сега вече Моси спира. Дърпа се притеснено назад.

— Това не ми харесва.

— Всичко е наред, синко — казва някакъв мъж. Шофьорът? — Искаш ли да те върнем обратно?

Моси чувства, че влиянието на хероина започва да намалява. Усеща притискане в задната част на врата си, което му подсказва, че превратната точка не е далече. След няколко часа отново ще започне да страда, ще му се иска да умре.

— Имате ли нещо за мен? Дано има нещо за мен.

— Ела насам — казва непознатият. — Ще го видиш веднага щом влезеш вътре.

Чувства горчивина в устата. Пристъпва напред. Трябва да внимава, защото отворът е по-малък от този на нормална врата. Чуди се какво ли е това място. Чува как заключват вратата зад него и отново се дърпа назад. Усеща как Скини го побутва напред с малките си кокалести длани. Въздухът вътре е по-добър. Мирише леко на изгоряло и е влажен, но е по-добър.

— Насам — казва Скини и му помага да седне. — Тук сме.

Моси посяга към маската и я издърпва. Примигва. Сами са, шофьора го няма. Стаята не е осветена от дневна светлина, а от проста изкривена лампа, поставена близо до канапето. Има и електрическа печка с три реотана, чийто кабел се губи в тъмнината. По стените има стари тапети, които са така надраскани, сякаш тук са живели деца. Някой е закачил плакати от тийнейджърски списания — на Ръсел Кроу от „Гладиатор“, на Брат Пит от „Троя“ и на Уил Смит и Томи Лий Джоунс от „Мъже в черно“. Над двамата актьори стои надпис: „Спасяват Земята от боклуците на Вселената“. Моси пристъпва от крак на крак. Лилавият мокет е протъркан и основата му се вижда тук-там. В ъгъла има малка аудиосистема, чайник, кутия чай и един пакет захар.

— Какво е това място? — пита Моси и поглежда назад. Вижда тесен коридор и прозорец. Прозорецът обаче е счупен и е покрит с решетка, върху която има надпис „Ситекс“. Надписът е подобен на този, който поставиха общинските власти след откриването на трупа на масата. На Моси му се струва, че някой е започнал да прави преустройство, но се е отказал. От мазилката стърчат оголени жици, а по стените има дупки. Разбира, че оттук може да се излезе само през вратата. — Тук живееш, така ли?

— Да — отговаря Скини. Той стои до един дървен шкаф, който очевидно е взет от кухнята, където и да се намира тя, и е преместен на това ужасно място. — Живея тук. Това е моят дом. — Изважда някаква торбичка от чекмеджето и я занася на Моси.

Сърцето на Моси трепва. Той знае какво е това още преди Скини да я отвори. Усееща как краката му омекват.

— Е? Какво се иска от мен?

Скини не отговаря. Почесва горната си устна с кафявите си пръсти, но не го поглежда в очите. Моси посяга към торбичката, но дребният човек се дръпва леко назад, а очите му стават безизразни.

Дишайки тежко, Моси се отпуска на канапето.

— Хайде де! Изплюй камъчето! Какво искаш? Само без извратени работи, нали? Нямам нищо против чукането — казва Моси и потърква леко слабините си, гледайки лукаво. — А ако искаш ти да си пасивния, нямам нищо против. Каквото си малък, ще те изпълня.

Скини сяда до него на канапето и го поглежда толкова тъжно, че Моси отново се замисля дали няма да го убият.

— Какво? — пита Моси, като се старае гласът му да звучи небрежно. — Защо ме гледаш така?

— Кръв — казва Скини. — Само малко кръв. Само малко кръв и получаваш много хероин. И пари, много.

— Кръв? Нали ти казах, че не искам извратени работи. Няма да ти дам да ме биеш, скъпи. Дори и за всички хероин на света.

— Игла — казва Скини и потупва вътрешната част на ръката на Моси, там, където той се боцка. — Слагам иглата тук и ти вземам малко кръв.

Следва дълго мълчание. Моси се пули в ръката си, а после поглежда воднистите очи на Скини. Бялото на очите му е кървавочервено, сякаш е болен. Доста жилав е и очевидно не употребява наркотици, но е твърде дребен, за да е опасен.

— Ти си вампир, а? — смее се дрезгаво Моси. Изнервен е леко. Погледът на Скини обаче е сериозен. Моси престава да се смее и преглъща. Всичко е толкова шантаво. Отблъсква ръката на Скини.

— Какво смяташ да правиш с кръвта ми, а? — пита притеснено той. Не му харесва цялата тази работа. — Какво ще правиш с нея? Ще я пиеш ли?

---

[1] Скини — от англ. *skinny* — слаб, мършав. — Бел.прев. ↑

7.

13 май

Кафъри свърши твърде бързо. Причината сигурно беше в стреса, в натоварената работа или в нещо друго. Веднага щом влезе в Кийли, всичко приключи. Тя лежеше на задната седалка, с издърпана нагоре пола и опрени на раменете му стъпала. Беше вплела пръсти зад врата му и дърпаше главата му към себе си, за да може да го целуне. Очевидно не ѝ хареса, че всичко приключи толкова бързо, защото Кафъри повече от минута се опитва да разхлаби прегръдката ѝ и да освободи косата си от пръстите ѝ. След това той коленичи на пода на колата, отмести краката ѝ и седна странично на седалката. С една ръка разхлабваше яката на ризата си, а другата лежеше на гърдите му.

Тя не каза нищо. Той също си мълчеше. Гледаше втренчено през прозореца, усещайки как сърцето му блъска в гърдите. Това го накара да си припомни разговора, който проведе преди три месеца. В деня, когато напусна Лондон. Един от колегите му тогава го попита: „Какво, по дяволите, ще правиш там, при селяните, наред нищото?“. Без да се усмихва, Кафъри му отговори: „Не знам. Вероятно ще чукам до смърт“.

Това, разбира се, беше шега, но си спомни за нея, защото не знаеше как по друг начин да обясни онова, което правеше — непрекъснато се срещаше с момичета като Кийли. Не искаше да признае истината. Не искаше да признае, че напусна Лондон, града, в който бе живял през по-голямата част от живота си, защото бе загубил единственото, което го задържаше там. Брат му, изчезването на брат му Юан преди тридесет години. Основният въпрос в живота на Кафъри беше какво се е случило с него. Този въпрос определяше действията му, откакто се помнеше. Много време той вярваше, че отговорите се крият в Лондон, отвъд железопътната линия, пресичаща задната част на семейната градина, в къщата на дъртия педофил Пендерецки. Кафъри беше сигурен, че брат му е умрял там. След това внезапно всичко изчезна. Превърна се в прах за една нощ. Да, той все още

сънуваше брат си. Да, той все още искаше да намери тялото му, но вече не се чувстваше свързан с Лондон. Вече не му се искаше да гледа през прозореца към къщата на Пендерецки и се чудеше защо някога е смятал, че ще получи отговор от проклетото място.

Кафъри все още харесваше работата си. Всеки разрешен случай му помагаше да балансира някак живота си. Не се издигаше бързо в кариерата, защото, въпреки че се справяше добре, не му се мислеше за повишение. Всеки заловен престъпник облекчаваше стягането в гърдите, което му пречеше да спи нощем. Връзката му с Лондон може би отслабваше, но привързаността към професията оставаше непокътната. Можеше да работи навсякъде, дори и в Бристол. Освен това тук някъде живееше един човек, който вероятно можеше да му помогне да разплете случая на Юан.

Кийли се изкашля и потърка шията си, сякаш я болеше гърло. Избърса с пръсти грима от тъгълчетата на очите си и издърпа надолу набраната около кръста ѝ пола. Надвеси се над предната седалка и свали сенника, за да се огледа в огледалцето. Полата ѝ беше плътно опъната върху задника ѝ и прашките и жартиерите ѝ се виждаха.

Кафъри внезапно усети буца в гърлото си. Очите му започнаха да смъдят. Поизправи се и постави ръка на пресеца ѝ. Внезапно му се прииска да поговори с нея, да я попита дали има деца и да я помоли да му каже нещо мило и човешко. Кийли обаче го разбра погрешно. Тя вдигна вежди и се усмихна тънко, докато се оглеждаше в огледалцето.

— Искаш още, а? — попита тя, но преди да каже още нещо, колата силно се наклони. Чу се трясък на метал. На Кафъри му се стори, че вижда как нещо тъмно профучава пред предното стъкло.

— Мамка му! — възкликна Кийли и се хвана за облегалката, защото колата се разклати. — Какво беше това?

Кафъри дръпна ципа на панталоните си, бутна с рамо вратата и изскочи навън.

— Хей! — провикна се той. Погледна назад и се взря и тъмнината. — Какво става, по дяволите?

Гласът му заехтя в пустата уличка: „Какво става, по дяволите...“.

Тишина. Чуваше се само шумът от движението и женски смях някъде в далечината. Уличката беше пуста. Няколко неоновы лампи хвърляха слаба светлина върху тротоара, а една претъпкана с боклуци найлонова торбичка се търкаляше по паважа. Кафъри тръгна към

главната улица, като оглеждаше входовете на сградите и нишите в старите тухлени зидове. Обърна се назад към колата. Кийли беше включила вътрешното осветление и гледаше уплашено към него. Лицето ѝ беше пребледняло. Кафъри знаеше какво си мисли тя — някой е прелетял покрай тях, скочил е върху предния капак, а след това е духнал нанякъде. А може би поради факта че идеята за летенето е абсурдна, тя предполагаше, че някой е седял на предния капак през цялото време и, след като са приключили със секса, е скочил и е избягал.

Докато внимателно закопчаваше колана си, Кафъри си помисли: „Не ходи на война със смъкнати гащи“. Нави ръкавите си, седна на студения паваж, а след това легна странично, за да види какво има под колата. Но не се беше приближил твърде много, защото искаше да има място за отстъпление, в случай че нещо го връхлети. Допря буза до тротоара и погледна отдолу. Нямаше нищо, само миризмата на петрол и слабото жужене на уличното осветление. Пропълзя още малко напред, за да види дали има нещо зад колелата. Нямаше. Обърна се по гръб и погледна към небето. Светлините на града бяха обагрили облаците в оранжево. Загледа се в покривите на сградите и се замисли за усещането, което изпита. Усещането, че някой ги наблюдава. То все още не беше изчезнало.

Стана и изтупа дрехите си. Замисли се за окачването на автомобила. Дали е възможно да е било притиснато надолу от тежестта на телата им и да е чакало някое случайно движение, за да се освободи, отскачайки внезапно?

Кийли все още го гледаше, затова той вдигна ръка към нея. Не му се занимаваше, но знаеше, че трябва да поговорят. Самата мисъл за това го накара да се почувства уморен. Преместването в Бристол не беше просто отърваване от Лондон. Беше се примирил с факта, че никога няма да срещне човешко същество, което би могло да разбере как вината и загубата могат да изпият жизнените ти сили. Отдавна вече не вярваше, че някоя жена ще го върне към живота.

Докато търсеше цигарите си и оглеждаше улицата, той си помисли, че отдавна е преодолял този проблем. И че така е по-добре.

8.

След гмуркането в пристанището Флий чувстваше краката си като оловни. Имаше усещането, че всяка секунда от живота ѝ тежи като воденичен камък. На излизане от Бристол тя намали скоростта на колата, отби встрани и изключи двигателя. Извади торбичката с гъбите от жабката. Гледа ги известно време, а последните откъслечни образи човъркаха мозъка ѝ. *Ние тръгнахме в обратната посока.* Прииска ѝ се да отвори торбичката и да изсипе съдържанието ѝ в устата си. Искаше да се върне в онази гора, където майка ѝ със сигурност все още разглеждаше дивите теменужки.

Не го направи. Прибра гъбите в жабката и извади телефона си. По-рано тази вечер бе видяла, че има съобщение от Тиг. Имаше някаква ирония в това. Той бе един от малкото хора, които биха разбрали защо копнее за тези гъби. Не се бяха чували от три месеца и ето нă, той ѝ изпращаше съобщение точно днес. Сякаш четеше мислите ѝ. Апартаментът му се намираше съвсем наблизо, в Хоупуел. Като се имаше предвид, че движението не беше натоварено, щеше да стигне дотам за дваисет минути. На Тиг можеше да каже за наркотиците, за разходката в гората и за желанието да се дрогира отново, за да се върне при майка си. И тогава си спомни къде бяха прибрали гъбите — в кутията за бижута — спомни си как баща ѝ лежеше на кушетката, притиснал с възглавница лицето си, и веднага разбра, че има един човек, който може да разнищи нещата по-добре дори и от Тиг. Човек, който наистина може да ѝ помогне.

Прибра мобилния в джоба си, запали двигателя и се отправи на юг. Къщите покрай пътя бързо започнаха да оредяват. Тя подмина последните улични лампи и продължи по тъмния път, който щеше да я отведе до Мендип Хилс.

Кайзер Ндука.

Той беше най-добрият приятел на баща ѝ. Познаваха се от университета и на пръв поглед между тях не можеше да има нищо общо. Баща ѝ имаше шведски корени, кожата му беше бледа и

чувствителна, а ръцете — нежни като на дете. Кайзер — най-възрастният син на вожд на племето ибо — беше висок и слаб, с посивяла къдрава коса и несъразмерно голяма глава, която сякаш можеше да прекатури с тежестта си тялото му. Забогатялото от търговия с нефт в Нигерия семейство на Кайзер го изпратило да учи в Англия през седемдесетте години на миналия век и когато пристигнал, носел традиционна африканска шапка и каубойски костюм. По някакъв начин двете пълни противоположности — Кайзер и баща ѝ, намерили общи черти в проучванията си, прилагайки философски и психологически подходи по отношение на световните религии.

Специалността на Кайзер бяха халюциногенните практики при шаманските ритуали. Кариерата му вървяла съвсем гладко, докато не се замесил в един изследователски проект, който тръгнал в грешна посока. Кайзер бил уволнен от университета, а по същото това време го напуснала и годеницата му.

По този въпрос майка ѝ беше казала: „Вероятно са разбрали. Приятелката му и онези от университета вероятно са разбрали, че той е само наполовина човек...“.

Майка ѝ се изнервяше в негово присъствие. Така и не каза защо, но винаги намираше извинение да си остане вкъщи, когато трябваше да му ходят на гости. Том също се страхуваше от Кайзер, твърдеше, че прилича на дявол и в кошмарите си го е виждал да преследва хората по улиците. Флий се опита да отгатне как му е щукнала тази идея и какво е имало в трескавите му детски сънища — мръсните, слабо осветени улици на Ибадан, уличните търговци, непрестанният трафик и дебнещият Кайзер. Стори ѝ се смешно — Кайзер, обзет от мания да дебне хората по улиците — но Том беше непоколебим. Къщата на Кайзер го ужасяваше, защото там непрекъснато се правеха някакви промени и преустройства.

В момента, в който отби по дългия мрачен път, осветен само от изцъклената луна, Флий почти разбра какво е имал предвид брат ѝ. Скътано във влажните гори на Мендип, мястото създаваше усещане за усамотеност и забрава и навяваше мисли за призраци. Докато караше към къщата, над колата се разхвърчаха бурени, които прокараха влажните си пръсти по стъклото, и на Флий ѝ се наложи да включи чистачките. В продължение на цяла миля светлините на фаровете подскачаха от неравностите. Най-накрая пътят стигна до едно сивкаво

и грозно поле. В най-задната част на парцела земята сякаш изчезваше в нищото. Там започваше долината. На върха на склона, готова сякаш да скочи в бездната, се издигаше изградената от син варовик къща на Кайзер. Постоянните преустройства и промени бяха оставили отпечатъка си върху някога красивата сграда.

В хола мъждукаше лампа. Светлината едва-едва се промъкваше през покрития с одеяло прозорец. Кайзер беше вътре и вероятно седеше на обичайното си място — на фотьойла в ъгъла.

Флий паркира колата, мушна торбичката с гъбите в джоба на якето си и се отправи към задната врата. Вървеше, скръстила ръце на гърдите си, и трепереше. Слънцето отдавна се беше скрило. Влезе в кухнята, внимателно затвори вратата и вдиша топлия въздух с аромат на подправки.

В къщата цареше безпорядък. Всяко свободно местенце в кухнята беше отрупано с прашасали списания, писма и какви ли не джунджурии, събирани по цял свят. Кабинетът на баща ѝ изглеждаше по същия начин. Ако човек погледнеше тази претрупана кухня, едва ли би предположил, че най-голямото хоби на Кайзер бе готвенето.

С времето възрастният мъж се беше превърнал в наставник на Флий. Имаше навик да ѝ разказва истории, да ѝ показва тайните места в градината и дори ѝ позволяваше да поставя пръсти в дупките за очите на традиционните африкански маски, които притежаваше. Но най-вече изразяваше привързаността си към нея чрез готвене. Рецептите му бяха много разнообразни. Понякога правеше кокосов пай, а друг път кускус, подсладен с кондензирано мляко и поднесен в купички от „Улсуърт“. Днес беше дошъл ред на кекса — две рула се охлаждаха на телената поставка. Флий нарязва едното, нареди парчетата в чиния и тръгна по ветровития коридор.

— Аз съм — каза тя и наведе глава, за да мине през пластмасовите ленти, които висяха на входа на хола. — Сама съм.

Стаята беше слабо осветена и доста разхвърляна — стари мебели, претъпкани рафтове и една вехта мъждукаща лампа. Кайзер седеше точно там, където Флий очакваше — на стола в ъгъла. Краката му бяха повдигнати, леко кръстосани, а дланите му — допрени една в друга. Той не помръдна, когато Флий влезе. Нищо в изражението му не показваше дали е изненадан и дали му е приятно, че е дошла. Сякаш се опитваше да се концентрира в някаква точка, разположена близо до

носа му. Беше облечен в пижама, която достигаше само до средата на прасците му, и бе обут със странни на вид турски чехли.

Флий постави чинията на ниската масичка. Той продължаваше да гледа право напред и да подпира върха на широкия си нос с дългите си жълти нокти, сякаш тежеше твърде много и трябваше да го поддържа, за да не падне. Близко до стола имаше малко шкафче, на което стоеше компютърът му. На екрана се виждаше страницата на международния форум на спортните водолази. Снимката на бившата му годеница Мая също беше на шкафчето. Той все още твърдеше, че я обича, въпреки че я беше изгубил преди тридесет години. На Флий ѝ направи впечатление, че устата на Мая е на нивото на дясното ухо на Кайзер.

— Кайзер? Кайзер, вратата беше отворена.

Той кимна.

— Кайзер? Чуваш ли ме?

Той се размърда и погледна към екрана на компютъра.

— Да, Фийби — каза уморено той. — Но ми е толкова тъжно. Тъжно ми е за родителите ти. Все още. След толкова време.

Обикновено тя сядаше на пода, често в краката му. Понякога го целуваше. Сега обаче трябваше да говорят сериозно. Седна на стола срещу него и се приведе напред, опирайки лакти в коленете си.

— Кайзер — каза тя. — Помниш ли, че винаги когато ти ни приготвяше нещо за ядене, баща ми те побутваше с лакът? Спомняш ли си? Побутваше те и казваше: „Кайзер, приятелю, сигурен ли си, че в тази торта няма нещо, за което трябва да знаем?“.

Кайзер се усмихна, наведе глава и като че щеше да се засмее.

— Този път не се шегувам — каза със сериозен глас тя.

Усмивката му повехна.

— Какво имаш предвид?

— Този път нещата не са толкова смешни, колкото си мислех — каза тя и го изгледа продължително. Очите му бяха мътни и леко зачервени. В едрото му лице имаше нещо, което винаги ѝ бе напомняло козел. — Виж какво, вече разбирам, че това съвсем не е било шега. Не и за любимите хора.

— Какво имаш предвид?

Тя погледна към шкафовете, които се намираха от двете страни на камината. Бяха заключени. Кайзер винаги заключваше някои места, до които двамата с Том не трябваше да припарват. Разни хора често го

разпитваха за шаманските му умения, но това му се виждаше много смешно и им отговаряше: „Не съм шаман. Аз съм просто един възрастен преподавател“.

В Кайзер обаче имаше нещо потайно. Имаше нещо в жилавото му и все още доста силно тяло. Имаше нещо във втренчения му поглед. Баща ѝ казваше, че той „знае за какво става въпрос“ и че в заключените шкафове държи наркотиците, които са му нужни за ритуалите. Флий смяташе, че баща ѝ се шегува. Не си спомняше да е приемала тези думи на сериозно. До този момент.

— Фийби? Попитах те нещо.

Тя въздъхна. Взе парче кекс, облегна се назад, протегна крака и погледна мрачно резена.

— Влязох в кабинета на татко. Всичките му книги са там. Има и някои твои неща.

— Наистина?

— Да, има и един сейф. Не мога да го отворя. Кодът не е в кабинета — добави тя и завъртя парчето кекс в ръцете си. Не се поддаде на изкушението да погледне възрастния мъж. — Претърсих всичко, но не можах да го намеря и си помислих, че вероятно ти го знаеш или имаш представа къде го е сложил баща ми.

— За това ли дойде?

— Знаеш ли къде го е сложил?

Кайзер си пое дълбоко дъх и издиша бавно през носа.

— Не съм чувал нито за сейф, нито за код. Пак те питам. За това ли дойде при мен?

Флий върна кекса в чинията и завъртя глава, сякаш искаше да разкърши врата си.

— Кайзер — каза тя след малко. — Знаеш ли защо баща ми се заключваше в кабинета си и не излизаше от там дни наред?

Той се наведе напред и след кратко мълчание каза:

— А ти знаеш ли?

— Мисля, че да.

— Баща ти копнееше за знания повече от всеки друг. Сигурно ти е говорил за „допълнителното внимание“.

— Кътчетата в мозъците ни — кътчетата, до които не можем да достигнем, освен ако не сънуваме или не сме в безсъзнание. Или не сме хипнотизирани. За такива неща ми говореше. За мястото, където са

ключовете към забравените от нас неща. За начина, по който той стига до там... — Тя вдигна очи и срещна погледа му. — С помощта на наркотици?

— Баща ти използваше най-различни начини. Понякога медитация, но често и наркотици.

— Знаех си.

— Не го осъждай прибързано. Дейвид винаги се стремеше да открива нови неща, да прониква в мозъка си и да човърка в него.

Флий остана неподвижна за момент. След това извади торбичката с гъбите от джоба си и я пусна на пода.

— Псилоцибин — каза тя. — Проверих какво означава. Означава „плешивец“. Ацтеките са ги наричали „теонанкатълс“ — плътта на боговете. — Гледайки към гъбите, замълча за секунда, после добави: — Мога да загубя работата си заради тях.

Гърлото на Кайзер издаде щракащ звук. Флий и друг път го беше чувала. Струваше ѝ се, че той може да се чуе из нигерийските плата, когато пастирът вика късорогите говеда при себе си. Сега разбра, че това е начинът, по който Кайзер маркира момента на възникването на идеята.

— Взимала си от тях. Познавам те, Фийби. Усещам по гласа ти. Взимала си от тях, без да ме питаш.

— Да — отговори тя. — И искам да го направя отново.

Той изпуктя.

— Не бъди глупачка!

— Но ти каза, че баща ми ги е използвал, за да изрови някои неща от съзнанието си.

— Да, така е.

— Сигурно ще се смееш, но искам да те питам дали някога... — Гласът ѝ се превърна в шепот. — Дали някога си чувал с помощта на наркотици да се осъществява комуникация с мъртви хора.

Кайзер въздъхна.

— Имаш предвид родителите си?

— Майка ми.

Той поклати глава и стана от стола си, като се обърна към заключените шкафове. Постави ръка на кръста си. Не за пръв път тази вечер Флий си помисли, че демонстрацията на слабост от негова

страна е фалшива. Мускулите му и дългите като на граблива птица нокти създаваха впечатление за сила.

— Фийби — рече тихо той, — има някои неща, които трябва да оставиш на мира. Не може непрекъснато да се ровиш в миналото.

— Баща ми така ли би направил?

— Не.

— Тогава разбираш, че и аз няма да го направя — отговори тя и се приведе леко напред. — Възможно е да загубя работата си, но това не променя нищо. Искам да се върна пак там, където бях миналата нощ. — И добави по-тихо: — Аз я видях, Кайзер, видях я. Тя искаше да ми каже нещо за инцидента. — Поклати глава и стисна ръката си в юмрук. — Но не можах съвсем... не можах да разбера какво има предвид.

Той изглеждаше замислен.

— Какво каза?

— Беше нещо за инцидента и за начина, по който възприемаме нещата. Бил погрешен. Не сме търсили там, където трябва. — Тя издържа на погледа му. — Кайзер, смятам отново да взема от гъбите. Искам да разбера какво е имала предвид.

Помежду им се спусна тежко мълчание. Очите му изглеждаха странно, той мислеше. Точно когато на Фийби й се стори, че ще си останат така цяла вечност, Кайзер се размърда. Седна отново на стола си, подпря се на подлакътниците и обърна глава настрани. Гледаше снимката на бившата си годеница.

— Ако искаш да комуникираш с хора, които са си отишли — каза тихо той, — има един халюциноген, който можеш да контролираш и е легален. Баща ти ме запозна с него.

— Ти обаче не вярваш, нали? Не вярваш, че всичко това е истина?

— В кабинета на баща ти трябва да има някаква литература за него — добави Кайзер, като се престори, че не е чул въпроса й. — Моля те, прочети я, а след това ела при мен. Изхвърли „плешивците“, няма да стигнеш доникъде с тях. Но с това ще успееш.

— Това? — Тя се приведе напред, едновременно уплашена и въодушевена. — Какво е то?

— Какво е то... — усмихна се малко тъжно той, сякаш ставаше въпрос за тайна, за която е знаел, че някой ден ще трябва да разкрие.

Тайна, която трябва да бъде споделена по подобаващ начин. — „То“ се казва ибогаин.

— Ибогаин? — прошепна тя. В съзнанието ѝ изникна светлина от огнище и хора, танцуващи древни танци в тъмнината.

— Ибогаин — каза Кайзер. — И ако наистина искаш да говориш с майка си отново...

— Да?

— ... Това е единственият начин.

9.

14 май

На следващата сутрин след намирането на ръката Джак Кафъри пиеше кафето си на пристанището и гледаше как водолазите се приготвят. Мислите му бяха насочени в една посока — на запад. След като напусна Лондон, дълго време се интересувахе само от изтока — посоката, която за англичаните означава студени ветрове и завоеватели. По времето, когато усещането му за свързаност с Юан изчезна, той работеше в Норфолк и може би точно затова част от него си остана там. Опита се да си намери работа в Източна Англия, като следеше свободните позиции по интернет. Времето обаче си минаваше, а нищо подходящо не се появяваше. Това го накара да насочи вниманието си на запад, където се случваше нещо интересно.

Един човек беше излязъл от затвора. Човек, който разбираше от специфичен род престъпления. Колкото повече Кафъри мислеше по този въпрос, толкова по-ясно му ставаше, че трябва да се срещне с него. И изведнъж, като някакво знамение, се появи свободното място в Бристол. Кафъри заряза Норфолк и се насочи на запад — към контрабандистите, към ябълковите градини и към Съмърсет — земята на слънчевите хора.

Имаше някои неща в начина на работа тук, които му харесваха — откровеността и липсата на характерните за Лондон увъртания, които в крайна сметка винаги изкривяваха резултата от работата. Докато гледаше как слънцето проблясва в корпусите на лодките и прозорците на ресторанта и как лебедите се ухажват във водите на пристанището, той си каза, че ще му хареса тук. Водолазите бяха натоварили лодката. Флий стоеше на носа и закопчаваше водолазния си костюм. Да, ако не си бе обещал някои неща и ако не го връхлитаха лоши предчувствия винаги щом станеше въпрос за жени, можеше да хареса това място.

Тя бе само на няколко метра под него. Косата ѝ беше вързана в стегнат кок, краката ѝ — леко разкрасени заради полюшването на лодката. След като я огледа по-внимателно, забеляза, че е замръзнала

на място, поставила ръка върху ключицата си. Не гледаше към пристанището, към мястото, където щяха да се гмуркат тази сутрин, а в обратната посока — към кея, където понтонът се опираше в стената. Точно там според сервитьорката се беше появило странното създание.

Изминаха няколко секунди, преди някой да обърне внимание на изражението на Флий. Дъндас се канеше да запали двигателя, когато хвърли поглед към нея и разбра, че нещо не е наред. Пусна руля и попита:

— Сержант?

— Задръж за малко! — каза тя и вдигна ръка.

Взираше се в стената на пристанището и като че ли се опитваше да си спомни нещо важно, което ѝ убягваше. Кафъри се сети за една туристическа брошура, в която пишеше, че пристанището и каналът са построени от затворници по времето на Наполеоновите войни. Покрити с мъх и почернели от машинно масло, те все още стояха непокътнати. Струваха му се странни и тайнствени като средновековно подземие, но Флий със сигурност ги познаваше много добре. Точно затова внезапният ѝ интерес изглеждаше нелогичен.

— Сержант? — каза намръщено Дъндас. — Наред ли е всичко?

Тя не му отговори, а извърна глава към Кафъри и попита:

— Вчера сутринта валя, нали?

Директният ѝ поглед го свари леко неподготвен, но той бързо се окопоти. Подпря се на перилата, надвеси се над тях и отвърна:

— Да. Защо питаш?

Тя продължи да го гледа със зореян поглед. Като че ли се опитваше да проникне още по-дълбоко в съзнанието си и да доразвие идеята. В този момент един минаващ катер раздвижи водната повърхност, малката лодка се разклати и Флий загуби концентрацията си. Поклати глава, закопча костюма си догоре и нахлузи плавниците.

— Давай! — извика тя към Дъндас, като му направи знак да запали двигателя. — Да тръгваме!

Лодката се отдалечи, оставяйки пенеста диря в мътната вода. Флий се наведе, провери кислородните бутилки, почука с пръст по измервателните уреди, а след това закачи въжето за себе си. На Кафъри донякъде му олекна, че тя си тръгна. Тази жена имаше особен поглед, гледаше го, сякаш знаеше всичките му тайни, не само обикновените, а и мръсните. Сякаш знаеше къде е отишъл, след като си тръгна от

пристанището миналата вечер. Сега вече той не можеше да определи дали лошият вкус в устата му се дължи на бутилката вино, която беше изпил, или на спомена за нещата, които беше правил на задната седалка.

Проследи с поглед скриващата се зад завоя лодка и допи кафето си. Третото кафе. Не можеше да позволи на махмурлука да окаже влияние върху работата му.

Проверката на отпечатъците на ръката все още не даваше резултат. Програмата „Айдент“ не беше толкова лоша, колкото старата система „Нафис“, но за цялата нощ беше успяла да извади само един от петте отпечатъка, нужни за извършването на сравнение. Частичният доклад обаче беше готов. В него имаше притеснителни неща. Патоложката беше открила няколко лилави на цвят влакна, които беше изпратила в главната лаборатория. Твърдеше, че ръката е отрязана с трион и в момента на отделянето ѝ жертвата вероятно е била жива.

Всички тези факти намалиха гнева на началника на Кафъри. Той даде приоритет на случая, а отделът за тежки престъпления изпрати трима души в съвещателната зала в Кингсууд — двама детективи и един цивилен разследващ — пенсиониран полицай — плюс криминолог и офицер за свръзка. Кафъри вече имаше сериозна подкрепа — четирима души щяха да го чакат в осем на кея, готови да разпитат всеки, който работи в района или просто е минавал наблизо. Днес пристанището щеше да гъмжи от полиция.

Кафъри смачка чашата за кафе и се канеше да тръгне за срещата с хората си, когато шумът от лодката го спря. Движеше се бързо към понтона. Флий стоеше на носа със свалена маска и се взираше в мястото до стената на пристанището, което беше привлякло вниманието ѝ преди пет минути. Щом се приближиха достатъчно, Дъндас изгаси мотора и извъртя лодката успоредно на стената. Флий се наведе напред, сграбчи стъблата на бурените, които растяха по мъхестата стена, и издърпа лодката още по-близо до нея. Опря ръце на зида и започна да го оглежда намръщено.

— Какво има? — попита Кафъри и погледна към покритата ѝ с качулка глава, тъмна и лъскава като на малък тюлен. — Намери ли нещо?

— Не, но стигнах до един извод.

— Какъв?

— Показанията на свидетеля — каза тя, дишайки тежко. — Чели си ги?

— Само набързо. Защо?

— Твоят началник говори за тях на инструктажа. Още от самото начало ми се стори, че има нещо притеснително. — Тя присви очи и се взря в каменния зид. Разчисти водораслите и се вгледа отново. Поклати разочаровано глава. — Не мога да разбера как е успял да види ръката. И другите от екипа се чудят.

Тя се премести нагоре по стената и зарови пръсти в мъха. Кафъри направи няколко крачки, за да я последва.

— Този въпрос все още те притеснява?

— Вчера във водата нямаше никаква видимост. Не ми е ясно как е забелязал проклетата ръка.

Нещо привлече погледа ѝ и тя застина. Седна на кърмата и започна да човърка по покритите с мъх камъни. Опря крак на понтона и придърпа лодката още по-близо до стената. Дъндас се беше опрял на понтона и се опитваше да поддържа лодката стабилна. Флий изсумтя доволно и посегна към зида. Кафъри се наведе още напред, но видя единствено раменете ѝ, извитата ѝ настрани глава и съсредоточеното ѝ лице. Ръката ѝ потъна дълбоко в стената.

— Още те притеснява този въпрос, а?

Флий кимна. Погледът ѝ беше зареян като на човек, който работи опипом.

— Да, а освен това каза, че нямало... — Ръката ѝ проникна още по-навътре. — Каза, че нямало никого на кея, нали?

— Така е, доколкото знам. Може би е плувала на повърхността.

Флий погледна към него. Сините ѝ очи го стреснаха. Чак сега забеляза, че в тях има нещо диво. Тя отново сведе поглед и той вече виждаше само качулката ѝ и бърникащата в стената ръка.

— Отрязаната ръка не може да плава — каза тя. — Просто е невъзможно. Дори и да е започнала да се разлага.

Замълча и извади ръката си от дупката. Държеше буца черна кал с полепнали по нея листа. Остави мръсотията на понтона и започна да човърка с пръст в нея.

Лицето ѝ беше напрегнато, сякаш правеше опит да се сдържа да работи бавно.

Отново погледна Кафъри с блестящите си сини очи.

— Дори и да е започнала да се разлага, а в нашия случай не е така, ръката пак не може да се задържи на повърхността.

— Защо?

— Защото е твърде тежка, има много кости и малко плът. А дори и да беше се образувал достатъчно газ, целостта на кожата е нарушена, така че той нямаше да се задържи в нея. Без газ тя ще потъне. — Отново напъха ръка в дупката. Кафъри усещаше миризмата — на канал и застояло. Този път Флий вкара ръката си до рамото. Лицето ѝ беше притиснато до стената, а бузата ѝ — изкривена от натиска. — Което означава, че той или лъже, или...

— Да?

— Или ръката е била носена от течението и свидетелят случайно е видял как тя потъва. Вчера сутринта вали, така че има вероятност да е дошла от някой отточен канал. — Флий направи гримаса при опита си да хване нещо. Изпъшка леко, подпря се със свободната си ръка на стената и се отдръпна назад, като издърпа ръка от дупката. Още една топка кал се появи на понтонa. Флий погледна в дупката. Ръкавите на водолазния ѝ костюм бяха покрити със зелен мъх и тиня. — Отточен канал като този тук.

10.

25 ноември

Мина известно време и въпреки колебанията Моси достигна до извода, че от него не се иска кой знае какво.

Идеята е следната — те ще му вземат малко кръв, без обаче да му причиняват големи наранявания. Няма да е някакво извращение, като например да го изчукат така, че да започне да кърви. Вместо това ще използват игла. Скини приготвя всичко необходимо — спринцовка и тръбичка, която води до нещо подобно на катетърна торбичка. Ще използват някоя от здравите му вени. Ще напълнят торбичката, което вероятно ще отнеме около двацет минути, и след това той ще може да си почине, да получи дозата си и дори чаша чай или биричка, ако желае. Във всеки случай ще може да си тръгне, когато поиска. Ще получи две хиляди лири и торбичката с хероин, която Скини разнася насам-натам. На излизане от сградата трябва отново да носи маска, а те ще го закарат където пожелае. Защо пък да не им повярва? Хората дават кръв безплатно, нали? И какво? Защо, по дяволите, да не продаде малка част от себе си, от която няма полза, след като толкова дълго време е продавал задника си? Това е просто нова вариация по темата. Толкова е топло тук вътре. Замирисва на готвено и изведнъж той се сеща, че не е ял нищо от предната нощ.

Моси ляга на канапето и пали един тънък джойнт, докато в това време Скини вкарва иглата. На втория опит успява, но когато вижда, че кръвта потича, дърпа твърде рязко. Моси изругава.

— Експерт си — казва Моси и наблюдава как мъжът залепва иглата с лейкопласт и закача тръбичката. — Нали така?

На тръбичката има малко пластмасово кранче. Скини се кани да го завърти, но сякаш се сеща за нещо. Спира и поглежда през рамо към тъмнината. Моси започва да се чуди дали някой не ги наблюдава. Вдига главата си от канапето и се взира в мястото, към което е погледнал Скини. Там е една от онези заключени решетки, а отвъд нея — тъмнина.

От гърлото на Скини се чува кратък звук, той пуска тръбичката и с изящни, почти танцови движения се премества на канапето до Моси. Лега до него и поставя ръката си върху кокалестите му гърди. Моси изненадано поглежда към темето на Скини и към сплетените му ситни къдрички и изпитва внезапна нежност. Този човек като че ли иска да го успокои, да го стопли. Сгушени са като майка и дете.

— Какво? — пита той с леко дрезгав глас. Изведнъж му се приисква да пипне косата на Скини. — Какво искаш?

— Аз съжалявам. Много съжалявам.

— Какви ги дрънкаш?

Скини преглъща. Адамовата му ябълка е опряна в ръката на Моси и той усеща как тя се движи нагоре-надолу.

— Те искат ти да викаш.

Моси все още е под влиянието на хашиша и за момент даже си мисли, че ще се засмее.

— Да викам? — Смешно му е. — Това шегичка ли е? Защо пък трябва да викам?

— Само за това те моля. Когато изтегля кръвта, викай! Става ли?

Моси надига глава и се опитва да види дали има някой в съседната стая. Опитва се да види очите на човека, който гледа. Единственото, което забелязва обаче, е проблясването на металната врата. Сигурен е, че е заключена. Смее се високо и пренебрежително, защото вече е разбрал.

— Хей, сладурче — провиква се той. Гласът му ехти из помещението. — Зная, че си там. Не те виждам, но съм сигурен, че си там. Слушай сега какво ще ти кажа. Харесвам перверзниците. Наистина. Направо ви обичам. Ще направя най-доброто шоу, което сте виждали. Видео то работи, нали?

В отговор на думите му от тъмната стая се чува щракване, последвано от бръмчене. Една червена лампичка започва да мига. Моси отмята главата си назад и започва да се смее. Вече се чувства в свои води. И преди му се е случвало да го снимат разни хора, които обичат да се гледат на видео или пък се срамуват от действията си или от размера на penisите си. Сега вече му е ясно защо цената е толкова добра, но изобщо не му пука. Няма от какво да се притеснява.

Скини се изправя, а след това завърта кранчето. Лицето му е съвсем близо и Моси се чуди дали те двамата няма да станат приятели.

— Викай! — прошепва Скини. — Веднага.

Моси се подчинява. Отпуска главата си върху твърдото канапе и започва да крещи.

11.

14 май

— Не питай за какво служи това. — Работниците от фирмата подизпълнител — трима мъже, облечени в яркочервени якета с надпис „Сита“, долепиха надуваемия сал до ръба на понтона. Единият от тях подготвяше водоструйката, като монтираше наконечник на оранжевия маркуч. Вторият държеше пръста си под отточния канал и наблюдаваше как слабата струя се стича по него, а третият изпробваше техниката. — Единственият въпрос е колко нагоре.

Кафъри стоеше на понтона и гледаше замислено към тинята, която Флий беше извадила от отточния канал.

Шефът на работниците беше едър червендалест мъж с бръсната глава и три пиърсинга на дясното ухо.

— Запушен е, нали? Каналът. Виж само как капе, въпреки че днес е слънчево. Това означава, че е запушен някъде.

— Колко навътре?

— Уелс? Кардиф? — засмя се той. — Не се тревожи. Щом стигнем до мястото, пръв ще научиш.

Щом работниците вкараха наконечника, Кафъри разгледа отвора на канала и дългата зеленикава следа под него. След това заби поглед в хвърлената на понтона мръсотия. Беше черна, но от момента, в който Флий я извади, той си мислеше непрекъснато за мазната бяла материя, задръстила канала на Денис Нилсен през осемдесетте години на миналия век. Всички в отдела знаеха тази история — историята за намереното тогава от каналджиите. Човешка мас, както се оказало по-късно, от шестнайсетте тела, които Нилсен нарязал, сварил, а след това изхвърлил в тоалетната чиния.

— Разбра ли вече накъде води този канал? — попита той Флий. Беше се изкъпала в „Станцията“ и сега носеше яке и военни обувки. Коленичила на понтона, тя изучаваше чертежите, които бяха взели от Агенцията по околната среда. Той се приближи и приклепна до нея, като се опитваше да не обръща внимание на това, което се излъчваше

от нея. Миризмата на канали беше сменена от ухание на бебешки лосион и паста за зъби.

— Къде се вливат?

— Някои от каналите се вливат в пристанището, други — в подводните реки, а за да са още по-сложни нещата, останалите отиват право в градската канализация. — Тя посочи към моста Клифтън, който минаваше над мрачната долина. Работниците пуснаха струята и от отвора на канала започна да шурти мръсна вода, която при падането си в пристанището тласкаше сала напред-назад. Флий повиши глас, за да надвика шума. — Помпената станция на северната преграда е ето там. Точно под моста.

— Северната какво?

— Едната от канализационните системи. В Бристол има две — северна и южна. Тук е северната, но това не означава нищо, защото по-голямата част от отводнителната система е независима. Така е в повечето градове. Този... — Тя прокара пръст по един от показаните канали, който започваше от пристанището, минаваше край входа на ресторанта и завършваше три метра по-надолу, до пътя. Беше посочено, че в края му има шахта. — Този не отива под земята. Само така изглежда, защото тече насам.

— Там сме — извика един от работниците. — Намерихме го. — Кафъри и Флий погледнаха към него. Мъжът с обещите държеше с две ръце маркуча над главата си. Очите му бяха присвити, а лицето му — извърнато настрана от изливащата се вода. — Набарахме го.

— Какво е? — Кафъри приближи към него и се опита да надвика шума от водата. — Знаеш ли какво е?

— Не мога да кажа — изкрещя онзи. — Доста нагоре е, най-малко на десет метра. Ще се наложи да погледнем вътре.

Кафъри наблюдаваше как Дъндас приготвя камерата. Тя беше подвижно прикрепена към сонда на колелца и свързана с петдесетметров кабел към портативен екран, който имаше жълто водоустойчиво покритие. Щом работниците изтеглиха сала си назад, лодката на водолазния екип приближи, зае позиция и Флий започна внимателно да вкарва камерата в отвора.

Включи дистанционното и камерата тръгна по дългия път нагоре по канала. Всички мълчаливо гледаха екрана. Чуваше се само скърцането на кабела, докато се развиваше бавно от макарата. Камерата беше цветна и имаше две вградени лампички. Проправяше си път в зловещия мрак, удряше се в преплетени корени и минаваше през ослепителна слънчева светлина, когато отгоре имаше решетка. Върху обектива ѝ често падаха пръски вода. До железопътната линия, която минаваше покрай къщата на Кафъри, също имаше отводнителни канали. Полицията беше търсила в тях тялото на Юан и затова Кафъри и до ден-дневен имаше проблеми с каналите.

— Виж това — измърмори един от работниците, докато се взираше в отвора на канала. — Проклетото нещо е порутено. Отклонява се в различни посоки.

Флий работеше спокойно. Поглеждаше ту към чертежите, ту към отвора на канала, като следеше и екрана.

— Това са пет метра — каза тя. — И какво? Вие достигнахте до нещо на десетия метър?

— Десет и половина.

Всички мълчаливо гледаха към екрана, очаквайки всеки момент камерата да завие зад ъгъла и да се появи някакъв образ. Вероятно всеки от тях имаше различни предположения, в ума на Кафъри обаче имаше друг образ. По време на детството си, докато лежеше буден през нощта, той си мислеше за минаващата наблизо железопътна линия. Чудеше се къде Пендерецки е заровил Юан. Винаги си представяше, че брат му лежи по гръб и очите му са отворени. Дори и сега очакваше първо да се появят очите, да изплуват от тъмнината, мрачни и безизразни, с изсъхнали роговици.

— Девет — прошепна Флий. — Девет и половина. Десет. Десет и...

Тя спря камерата. На екрана се беше появил образ. Притаили дъх, всички се скупчиха, за да видят какво е това.

Не беше част от човешко тяло, както очакваха. Отне им няколко секунди да разберат, че е просто струпване на камъни, тиня, корени и почва.

— Това е запушването ви — рече тя.

— Прилича на пропадане — каза един от работниците. — Срутил се е.

— Можеш ли да го заобиколиш?

— Мисля, че мога. — Флий започна да натиска разни бутони и на екрана се видя как камерата се блъска в един камък, изкачва се по него, а после пада. — Ако успея само... — Тя направи още три неуспешни опита. На четвъртия малката камера успя да се изкачи по наноса и се спусна от другата страна, цопвайки във водата. Картината се влоши, виждаха се единствено пръски тиня. Флий продължи да направлява устройството, като го спираше от време на време, за да огледа всички пукнатини и неравности. След около пет минути камерата се удари в някаква стена и спря.

— Какво е това?

Флий поклати глава и каза леко изненадана:

— Краят, може би. Нищо не се вижда.

Последва кратко мълчание. Всички изглеждаха разочаровани. Флий вдигна камерата нагоре, завъртя я и огледа пропадането от обратната страна. Нищо. В тази част на канала нямаше нищо. Тя изключи камерата и екранът угасна.

— Е, какво да се прави — каза Дъндас и постави ръка на гърба на Флий. — Това все пак беше едно от най-логичните предположения.

— Да — каза тя и сви рамене. — Предполагам. Въпреки това... — И като хапеше устни, нави кабела на макаратата.

Работниците започнаха да прибират нещата си. Бяха малко разочаровани, че не са видели труп и няма да има какво да разказват на приятелите си в кръчмата. Само Кафъри не помръдваше. Мислите му препускаха, докато гледаше празния екран. Нещо го смущаваше, нещо, свързано с посоката и намерението, с внезапно появилата се увереност, че този, който е отговорен за отрязването на ръката, не е възнамерявал тя да се озове в пристанището. Обърна се към стената и се опита да определи какво е разстоянието от отвора на канала до водната повърхност. Приблизително метър и половина.

— Хей — извика той на Флий. — Камерата се движеше нагоре по наклон, нали?

— Да, защо?

Той вдигна чертежа и се загледа в него.

— На каква дълбочина е каналът? Можем ли да го проследим отгоре?

Тя спря да навива кабела и хвърли несигурен поглед към скицата, която Кафъри държеше.

— Зависи колко точен е чертежът. Предполагам, че може да се използва и радар, но това зависи от началниците.

— Хайде тогава — каза той и напусна понтоната. — Нека пробваме.

— Но нали в канала няма нищо? — подвижна тя зад гърба му, а след това заряза уредите и го последва. — Навсякъде претърсих. Не е възможно да съм пропуснала нещо.

— Нямам това предвид, сержант.

Кафъри сви чертежа така, че да вижда отбелязания с прекъсната линия канал, и тръгна нагоре по кея, преминавайки покрай загражденията. Няколко души се навъртаха около микробуса с надпис „Подводно проучване“ — същински знак за покана към сеирджиите в града.

— Хей — каза Флий задъхано и ускори крачка, за да го настигне, — не се тревожи. Няма да се разплача, ако съм сбъркала.

Той спря на няколко крачки от ресторанта, а тя застана до него. Не си казаха нищо. След това и двамата инстинктивно погледнаха надолу. Стояха от двете страни на локвата около покритата с решетка шахта.

— Това беше тук и вчера — каза тя, загледана в краката си. Върховете на обувките ѝ бяха потопени в края на локвата. — Тук си намокрих краката.

— Защото каналът е запушен и водата не се оттича. — Кафъри погледна плочките, които водеха към входа на ресторанта. Ако разчиташе чертежа правилно, тази решетка се намираше в началото на отточния канал. Той тръгваше оттук и водеше право към пристанището. На около два метра от мястото, където стояха, имаше дървена ограда, а зад нея — контейнери за боклук. Кафъри си представи положението на канала и тръгна към оградата.

— Какво правиш?

Той вдигна ръка, за да я накара да изчака, заобиколи оградата и приближи контейнерите. Миризмата беше ужасна и мухи кръжаха над претърпаните с отпадъци от кухнята торби. До стълбището, което водеше към задния вход на кухнята, бяха подпрени десетина каси с празни бирени бутилки. Той избута един от контейнерите и размести с

крак торбите, за да разчисти пътя към входа. Спря до стената на сградата, там, където според чертежа трябваше да минава каналът, и погледна надолу.

— Какво... — гласът на Флий секна, когато видя какво е намерил. Последната плочка, тази, която трябваше да е опряна в стълбището, липсваше, а другите около нея бяха силно натрошени. — О, мисля, че разбирам какво си мислиш.

— Да. Мисля, че стоим точно над пропадането — рече Кафъри.

12.

И така, те откриха, че не една, а две ръце са били заровени под входа на „Ровът“. Извършителят беше копал твърде надълбоко, земята беше пропаднала и едната от ръцете се беше озовала в отточния канал, а оттам — в пристанището. Втората ръка се беше задържала над пропадането, а разперените ѝ пръсти висяха над водата, извън обхвата на камерата.

Кафъри не виждаше за първи път отрязана ръка. Беше виждал много поражения върху човешкото тяло, и то доста по-ужасни от това. Затова и не разбра защо откриването на втората ръка го накара да изпитва такава тревога.

През цялата нощ мислите му все се връщаха към сервитьорката от „Станцията“. Тя говореше така, сякаш не очакваше някой да ѝ повярва — звучеше умолително, разбираше, че случката е странна и противна. Цяла нощ Кафъри сънува сенки на движещи се насам-натам дребни същества. По негова заповед един от операторите в информационния център в Кингсууд претърси системата за хора, които имат навика да показват интимните си части на публични места. Списъкът се оказа дълъг — не десетки, а стотици хора. Проучването им щеше да отнеме седмици. Освен това нямаше нищо конкретно, което да свърже екхибициониста с отрязаната ръка или със случката в колата миналата нощ. Тогава защо търсеше подобна връзка?

Въпреки нелогичните мисли в главата си, той знаеше достатъчно за системата и разбираше, че трябва да работи методично или поне да се преструва, че работи методично. Собственикът на ресторанта беше напуснал страната за няколко дни и Кафъри възложи на един от подчинените си да го открие. Другите от персонала обаче започнаха да идват на работа, след което, за тяхна голяма изненада, биваха отвеждани на разпит в „Станцията“. Кафъри беше извикал повечето от хората си и сега те седяха по масите на ресторанта и пиеха горчиво кафе в малки чашки. Мястото приличаше на агенция за набиране на работна ръка, интервюирани и интервюиращи стояха едни срещу

други по масите. Освен да задават стандартните въпроси, детективите трябваше по заповед на Кафъри да разберат дали някой е виждал нещо необичайно късно през нощта на понтоната.

Той самият стоеше отвън и чакаше криминолозите да извадят ръката. Те работеха бавно като археолози, защото се страхуваха да не изгубят някое доказателство. Слънцето беше прекосило цялото пристанище и сега проблясваше в мачтите на яхтите, закотвени до яхтклуба, но на понтоната както винаги беше тъмно и студено.

Полицейският съветник бе определил параметрите и от Портисхед бяха докарани екипи, които да претърсят ресторанта и кея с помощта на земни радари. В същото време работниците претърсиха всеки канал в района. Оказаха се празни. Все още не можеха да намерят останалата част от тялото.

Началникът на криминолозите намираше за много смешен факта, че всички търсят като полудели.

— Смяташ, че си детектив? — попита той Кафъри, докато поставяше ръката в найлонов плик за доказателства. Беше дребен, невзрачен човек с тесен нос и червени торбички под очите. Не приличаше на гражданин. Вероятно пътуваше от онези малки населени места на югозапад от Бристол. Нейлсий може би.

— Извинявай, какво каза? — отвърна Кафъри и погледна сивкавата плът в торбата.

Криминологът го изгледа с влажните си очи.

— Попитах дали смяташ, че си детектив. Мислех, че да си детектив означава никога да не правиш предположения.

— Какво предположение съм направил?

— Че има труп.

— Знам, че звучи глупаво, но ако имаме ръка, всъщност две ръце, трябва да има и труп.

Началникът затвори торбата, прокара нокът по горната ѝ част, за да я запечата, а после написа инициалите си и датата.

— Аз съвсем не съм лекар, но тук ти навлизаш в моята област — каза той и постави торбата в една полиестерна охладителна кутия. — Простите закони на физиката и медицината ни казват, че една отрязана ръка невинаги превръща човешкото тяло в труп.

— Искаш да кажеш, че този човек вероятно е още жив?

Началникът бръкна в куфарчето си и извади сноп химикалки, които бяха вързани с червена ластична лента. Развърза възела и ги остави да паднат в куфарчето.

— Виждаш ли това? — попита той и вдигна лентата. — Това е човешката артерия.

— Добре. Както кажеш — отговори търпеливо Кафъри.

Мъжът извади пластмасова кутийка, в която имаше резец.

— Знаеш кога самоубийците правят грешка — каза той и сложи лентата напречно на китката си. — Прерязват си вените по този начин.

— Да. Не се получава.

— Ако направят надлъжен разрез... — Той срязва лентата по дължина. Еластичната материя се поразкъса леко, но лентата остана цяла. — ... ще свършат по-добра работа — ще срежат артерията и тя ще започне да кърви оттук. Кръвта ще продължи да се движи, защото артерията е почти непокътната. При условие обаче че я срежат така... — Той постави лентата върху дървените перила, преряза я напърно и вдигна извиващите се парчета във въздуха. — ... тя отскача навътре в ръката, ето така. — Той дръпна лентата, която подскочи като жива змиорка. — Кръвта престава да циркулира, системата се запечатва и вече имаме един доволен пациент. Или недоволен, ако целта наистина е била самоубийство.

В далечината ято птици се издигна над облаците от слънцето покриви на сградите. Кафъри се загледа замислено към тях.

— Искаш да кажеш, че някъде се разхожда човек без ръце?

Криминологът изпъшка и отвърна:

— Не съм казал, че се разхожда, но не съм казал и че е умрял. Във всеки случай... — Той набута лентата обратно в куфарчето си. — ... аз не съм патолог, още по-малко пък детектив. Знаеш ли какво?

— Какво?

— Наоколо се носи слух, че ти си детективът, господин Кафъри.

13.

7 май

Моси чу за една програма в Гластънбъри, която може да го отърве от хероина само за няколко дни. Използват билки и безвредни медикаменти и всичко става много бързо. Моси предполага, че трябва да използва парите, които Скини му дава, за да се изчисти. Волята обаче не е нещо често срещано в неговия свят и не след дълго идеята се превръща в спомен и парите му отново потъват в джоба на Човека с чантата.

Дните минават, зимата идва и си отива, а кракът на Моси се инфектира и той прекарва една седмица в болницата. Там преминава през метадонова програма, която не струва нищо, само изостря глада му за хероин. Идва пролетта и нещата се подобряват, защото на нещастно разведените и на фермерите хомосексуалисти от Глочестършир им изпушват главите и решават, че не могат да мислят нормално, ако някой не им го духа. В дните, в които бизнесът не върви, Моси се навърта около мястото, където Скини го беше заговорил. Надява се да го види отново, защото, както е казал вече на ЧЧ, онези хора там ще искат още. Там има някой, който обича лошите работи и не би се задоволил със стандартните му услуги. Онези хора искат нещо различно — да продаде тялото си, но не и душата.

Чак в началото на май среща Скини отново. Всичко е точно както преди. Моси се мотае насам-натам и подритва фасовете по паважа, търсейки някой достатъчно тлъст, за да става за пушене, когато разбира, че Скини е до него. Походката му пак е плавна, а ръцете му пак са в джобовете. Този път Моси спира и го оглежда. Забравил е, че е красив. Наистина красив, с дълги мигли, къдрава коса и изящна шия. И изглежда някак си по-чист, сякаш африканският прах е отмит от него.

— Хей! — възкликва Моси и внимателно го оглежда от главата до петите. Кафявото му кожено яке е твърде голямо, защото никой не произвежда якета за толкова дребни хора. Дрехите му са доста шик —

прави джинси и пуловер. Крачолите на джинсите са навити, както и ръкавите на пуловера. — Отдавна не сме се виждали.

Скини не отговаря. Поставя ръка върху китката на Моси и я стиска внимателно. Опитва се да го успокои. Внезапна нежност върхлита Моси и той усеща болка там, където е нетърпимо. Издърпва ръката си.

— Той иска още, нали? Исква пак да ми причини болка?

— Да, иска още.

Този път обаче Моси има план. Добър и смел план. Води Скини в клиниката, за да видят колко ще струва лечението. Клиниката е тузарска и затова не се чувстват комфортно, особено когато чуват каква е цената. Точно такъв е планът на Моси. Той казва, че ще отиде там със Скини и ще направи каквото поискат, ако му платят достатъчно, за да покрие разходите по лечението си. Скини излиза навън и провежда няколко телефонни разговора. Държи се потайно, леко разтревожено, но явно думите му свършват работа. Двамата се връщат по тъмно в Бристол и отиват отново на паркинга. Мръсното старо пежо ги чака.

Подходът им е същият като преди. Моси получава една доза на задната седалка, след това му слагат маската и тръгват. Вратите се отварят и затварят със скърцане и Моси усеща старото канапе под себе си. Една от пружините е скъсана и го убива в бедрата. Размърдва се малко, за да се намести удобно. Когато маха маската, вижда, че Скини плаче.

— Какво? — В гласа на Моси има тревожна нотка. — Какво има?

Скини извърща поглед и започва да потърква с пръсти гръкляна си. Моси си спомня как се движеше адамовата му ябълката миналия път. Коремът му започва да пулсира.

— Какво? — пита отново той. — Хайде, човече, кажи ми! Какво искат този път?

Скини го поглежда с воднистите си очи.

— Съжалявам, много, много съжалявам.

14.

14 май

Същия следобед, след като екипът ѝ разтовари лодката, изми с маркуч екипировката и прибра водолазната маркировка, Флий забеляза, че всеки път, когато се обърне, детектив Кафъри е в полезрението ѝ. За момент си помисли, че някой се будалка с нея и между Кафъри и Дъндас е възникнало странно приятелство, от което могат да се очакват само игрички. След това се зачуди дали гъбите все още не ѝ влияят и изпращат образи в съзнанието ѝ. Истината се оказа много по-лоша — част от нея неочаквано и съвсем неволно беше станала свръхчувствителна към един непознат, който не знаеше нищо за нея и нямаше никаква връзка с живота ѝ, с изключение на факта, че беше заместник на главния разследващ по случая с отрязаната ръка.

В момента, в който разбра какво става, Флий си тръгна от пристанището. Остави бутилките в микробуса и се отправи към паркинга. Влезе в колата и затръшна вратата, а след това извади мобилния си телефон, за да прегледа съобщенията. Имаше едно „здравей“ от Том, новия график на смените от отдела по човешки ресурси, едно напомняне от мобилния оператор и още едно съобщение от Тиг. Подпря глава с ръка и го прочете:

Писах ти вчера. Хайде да поговорим. Просто така.
Нещата са скапани, както винаги. Имаш ли време? Ще съм
вкъщи. Обади се и ще се видим, ако искаш. Тиг

Флий изтри съобщението и се замисли колко различни бяха нещата по времето, когато се чукаше свободно и щастливо. Преди инцидента имаше собствен апартамент и ходеше в бащината си къща само през уикендите. Тогава харесваше секса и всичко, свързано с него — изражението на мъжа, щом я видеше по бельо, и промяната в гласа му, когато произнасяше името ѝ. След инцидента обаче единствената ѝ

компания бяха самотното мастурбиране и смътните фантазии, свързани с този или онзи актьор. Казваше си, че е така, защото никога не би си свалила обувките пред някого, но имаше и още нещо. Знаеше, че вече не може да говори открито за живота, смъртта и събитията, които я бяха сполетели. В момента единствените мъже, с които общуваше, бяха или твърде възрастни, като Кайзер и Дъндас, или гейове, като Тиг.

Флий мушна ключа в стартера и набра номера, но се включи гласова поща. Подкара по улицата. Знаеше, че не трябва да се сближава с Тиг, но тази вечер единствено той би я разбрал. Да, щеше да се види с него.

Снимката беше единственото нещо в рамка, което Кафъри притежаваше. Вече от два месеца живееше под наем в тази къща и затова предположи, че е дошло време да нарече мястото дом и да закачи проклетата снимка. Стените в старата част на къщата бяха порести и неравни, затова предпочете да я закачи в пристройката. Снимката обаче не искаше да стои на стената. Непрекъснато вадеше пиончето, въпреки че не тежеше много.

След откриването на втората ръка Кафъри прекара доста време на бюрото си. Опитваше се да навърже фактите и правеше проучвания. Нишките, намерени по първата ръка, бяха изпратени за анализ в Чепстоу, защото част от тестовете нямаше как да бъдат направени в лабораторията в Портисхед. „Айидент 1“ още се мъчеше с отпечатъците, а детективите се свързаха с онези от персонала на „Ровът“, които бяха в отпуск. Намериха и собственика. Той се съгласи да прекъсне почивката си и да се върне след два дни. Нямаше кой знае колко работа и Кафъри реши, че най-умното, което може да направи, е да се прибере. По пътя спря, за да купи дюбели и винтове.

— И това — процеди той през зъби, докато завърташе отвертката за последен път, — е всичко.

Отдръпна се назад и провери дали рамката не е наклонена, като се ориентира по тавана и первазите. Снимката изглеждаше странно върху голата стена — малко, самотно правоъгълниче. Беше от завършването на колежа и на нея той се намираше най-отзад. Приблжи се и погледна лицата на състудентите си. Беше срещал

някои от тях и след това, беше виждал как се издигат, как се женят, как стават бащи, дори дядовци. Виждал ги беше да надебеляват, да оплешивяват и да развиват „полицейски“ диабет. А ето го и него — единственият, който не се промени, не надебеля и не загуби косата си. Трябваше да се смята за късметлия. Хората винаги казваха, че е такъв. Щастливо копеле, все още с коса. Кимаше и се шегуваше по този въпрос, но дълбоко в сърцето си мразеше това, което виждаше в огледалото. Мразеше го, защото отражението казваше едно нещо — животът, истинският живот, не го бе докоснал.

Кафъри постави пръст върху черно-бялата снимка, точно върху своя образ. Това, което го отличаваше от останалите, се забелязваше съвсем лесно. Дори когато беше на дваисет, очите му бяха целеустремени и гневни. Все още не бяха очи на убиец, това щеше да стане по-късно, а очи на човек, който мисли само за отмъщение. Една Коледа получи подарък от бившата си приятелка Ребека. Книга със събрани мъдри мисли. Ребека беше подчертала една от тях. Никога нямаше да я забрави, въпреки че книгата отдавна бе изгубена: „Малките и зловни умове, пълни с гняв и мъст, не са способни да почувстват щастието от опрощението“.

— Малък и зъл — промърмори той, докато гледаше снимката. Малък и зъл, защото не разбира смисъла на опрощението, защото за него опрощение е безсмислена дума. Отиде до прозореца, постави ръка на стъклото и се загледа навън.

Къщата се намираше върху наклонен карстов терен, а в основата на склона имаше малък селски път, набразден от естествени пропадания на почвата и древноримски мини за олово. Около дупките растяха водолюбиви растения — острица и блатен невен. На половин миля надолу по пътя имаше свинеферма, а само на няколко метра от последните къщи — четири кръгови неолитни насипа, които слуховете свързваха с древни ритуали. Странно и отдалечено място, на което бе дошъл, за да опознае злобата в себе си и да се опита да я изчисти.

Нещо в ъгъла на периферното му зрение помръдна. Той не предприе нищо, просто стоеше и слушаше блъскането на сърцето си. След това се обърна бавно към телевизора. Беше изключен, но стаята се отразяваше в него — отворената врата и покритият с килим коридор, лицето му и леко празният му поглед, прозорците и

минаващите през тях слънчеви лъчи. По отражението трудно можеше да се определи дали нещо е помръднало в стаята или в градината. Нервите му бяха изопнати, очакваше движението да се повтори. Измина повече от минута и точно когато се канеше да отдаде всичко на въображението си, чу потракване зад гърба си, а след това — трясък.

Обърна се. Снимката лежеше на пода. Навсякъде се търкаляха парченца стъкло, рамката се беше разкачила, а малките ѝ винтчета бяха изскочили навън. Въпреки цялото старание, което беше вложил, снимката не искаше да стои на стената. Той се приближи и постави пръст в дупката. Дюбелът се беше измъкнал заедно с част от мазилката. Огледа притихналата стая — слънчевото петно на пода, телевизора, а след това гърба на снимката. Пое си дълбоко дъх няколко пъти и си каза, че е идиот. Пълен идиот, защото мисълта, която изникна в съзнанието му, беше абсурдна. Как е възможно един бездушен предмет, каквато е една къща, да го мрази?

Тиг живееше в една от най-високите сгради в Бристол — брулен от ветровете жилищен блок, боядисан в червено и синьо, от който се виждаше целият град. Половината от апартаментите бяха празни, разбити и ограбени, с обковани с дъски врати. Щом излезе от колата, Флий забеляза, че мястото изглежда съвсем пусто. Само един дребен чернокож мъж мина покрай нея. Ръцете му бяха в джобовете, а очите — извърнати встрани. По тези места хората избягват да се гледат в очите.

Тиг открехна предпазливо вратата. Изглеждаше леко объркан, сякаш беше спал. Мускулестото му тяло беше облечено в черно трико.

— Здравей!

— Здравей! — отговори той, търкайки очи с юмруци.

— Извинявай, че се забавих. Имах доста проблеми в работата тези дни. Ти добре ли си?

По времето, когато Тиг бе в затвора, съкилийникът му бе залял очите му с белина. Лявото се беше възстановило напълно, но дясното беше развило вторична глаукома. Очната му ябълка изглеждаше подута, а зеницата бе извита встрани. Тиг винаги търкаше пострадалото око, когато нещо го изнервяше. Около минута стояха

така — той търкаше окото си, а тя го чакаше. След това Флий потрепери, скръсти ръце на гърдите си и се огледа притеснено.

— Тиг? Ще ме пуснеш ли да вляза?

Той се поколеба и погледна през рамо зад себе си. Коридорът беше претъпкан с какви ли не боклуци. Преди петнайсет години Тиг бе влязъл в затвора за опит за убийство и кражба с взлом. По това време бил хероинозависим, но за разлика от много други успял да се изчисти в затвора. След като излежал присъдата си, започнал да помага на хората, които се опитват да откажат наркотиците.

В течение на работата си бе установил контакти с различните етнически групи в района и дори за известно време представляваше интерес за операция „Атриум“ — полицейска инициатива, насочена срещу трафика на наркотици, извършван от ямайските банди. Тиг беше бял, но въпреки това полицията проучи връзките му и реши, че може да го използва като информатор. Интересът им не трая дълго, отдръпнаха се, когато разбраха, че той е всичко друго, но не и доносник. Щяха съвсем да се ошашавят, ако бяха разбрали, че един от най-близките му приятели е водолаз от полицейските части.

Флий се запозна с Тиг чрез гмуркането. По някакъв начин той беше събрал достатъчно пари, за да заведе четирима от клиентите си на начални курсове за водолази. Точно тогава Флий завършваше майсторската степен. Сприятелиха се само за два дни, но не гмуркането ги обединяваше, а нещо много по-неясно и трудно обяснимо. Обединяваше ги чувството, че са пострадали от живота, и мисълта, че трябва да се държат отговорно, за да изкупят дълговете си. Отговорностите на Флий бяха работата и Том, а на Тиг — работата и майка му.

Майка му беше малко смахната, нищо официално, но щом осъдиха Тиг, чашата ѝ преля. След като излезе от затвора, той се премести да живее тук, като се грижеше за нея и за боклуците, които тя трупаше постоянно. Всички знаеха, че това бавно го побърква.

— Идеята ми беше да се срещнем някъде навън — каза той.

— Опитах се да ти звънна, но дори и да има къде да отидем в тази част на света, нямам никакви пари, а ти каза, че искаш да поговорим... — Носът ѝ течеше и тя го избърса нетърпеливо. — Тиг, по дяволите, студено ми е. Изобщо не ми пука за майка ти, ако това си мислиш.

Той я огледа внимателно, притисна лице към касата на вратата и се вторачи в нея. Дясното му око бе извито настрани.

— Трепериш — каза той. — Какво ти е?

— Студено ми е. Виж какво, дойдох да поговорим. Ти ме помоли, ако си спомняш?

Той посочи към краката ѝ.

— Стой там. Ето там. Ще проверя дали всичко е наред и ще дойда.

Изчезна в слабо осветения коридор и я остави на прага. През процепа се виждаха олющени тапети. Флий се сгуши в якето си и започна да пристъпва от крак на крак. От коридора се носеше миризма на застояло, а в едната от стаите звучеше зле настроено радио. Майката на Тиг винаги слушаше полицейските честоти. Все казваше, че иска да е с един ход пред тях, ако решат да я заловят. Според нея по улиците пъплеха хора, които искат да я вкарат в лудницата. И тъй като сега полицейските честоти бяха кодирани, тя слушаше шума. Нестандартно мислене имаше тази жена.

След няколко минути Тиг се появи отново, включи лампата и откачи веригата на вратата.

— Мама не спи. Нещата винаги са зле, когато не спи — каза той и отстъпи назад, махайки с ръка към дъното на коридора. Килимът изглеждаше непран с години. — Когато не спи, е така.

Отидоха в кухнята, където имаше купчини мръсно пране и евтина ламинирана маса, върху която бяха поставени комплект за сол и пипер и бутилка кетчуп. Тиг включи чайника и пусна газта на готварската печка, за да позатопли малко помещението. Махна дрехите, които бяха нахвърляни върху един от столовете, и покани Флий да седне. Тя се намести мълчаливо, а миризмата на газ и мръсотия я удари в носа. Торбичката с гъбите все още беше във вътрешния джоб на якето ѝ, твърда и грапава, притисната до гърдите ѝ. Напомняше ѝ за майка ѝ и за теменужките.

Тиг направи чай с мляко, намери пакетче фъстъци, скъса го със зъби, после изсипа фъстъците в купичка и ги бутна пред нея.

— Какво става сега? Нещо в работата? Нещо ужасно ли се е случило? Чак ми е чудно, че не миришеш на трупове.

— Не прекарвам целия си живот в местене на трупове.

— Само по-голямата част.

Прииска й се да му каже, че точно сега има най-голяма нужда от защитно облекло, но се въздържа. Сгуши се в якето си, защото в кухнята ставаше течение и беше доста студено.

— Прав си. Имахме находка тези дни. Е, не от най-гадните, но сравнително гадна.

Тиг взе шепа фъстъци и бавно започна да ги подрежда върху дланта си.

— Как така сравнително гадна.

— Намерихме две ръце.

— Ръце? — възкликна той и я погледна.

— Под един от ресторантите на плаващото пристанище.

— Без тяло?

— Без тяло.

— В бристолското пристанище?

— Точно това казах.

— И как, по дяволите, са се озовали там?

— Де да знаехме.

— Знае ли се чии са ръцете?

— Не.

— Кой ресторант?

— Срещу кея Редклиф — каза тя и бръкна в купичката, като се чудеше дали е безопасно да яде каквото и да било тук. — „Ровът“.

— „Ровът“? — Тиг подсвирна леко с уста. — Знам го. Познавам човека, който го държи. Африканец. Той ми даде голяма част от капитала, с който започнах.

— Е — каза тя, мятайки няколко фъстъка в устата си, — това е достатъчно добър повод да поговоря с теб по въпроса, нали?

Той въздъхна.

— Просто се позаинтересувах, това е всичко.

Тя си взе още един фъстък и го счупи на две. Ръката на Тиг лежеше на масата. Ноктите му бяха изгризани, а върху кокалчетата му имаше избледнели затворнически татуировки: „Любов и омраза“. Определено не бяха „Мама и татко“.

— Тиг — каза тя след кратко мълчание, — помниш ли времето, когато вземаше наркотици?

— Бих ли могъл да забравя?

— Чувствал ли си някога... — Тя прокара пръсти по лицето си, като се опитваше да намери подходящите думи. — Чувствал ли си цяла вселена да се отваря... ето тук, в главата ти?

Той се засмя леко.

— Цяла вселена? О, да. Чувстваш, че има нови светове, до които няма как да се стигне по друг начин. По-късно обаче, когато нещата се обърнат, а те винаги се обръщат, вселената се отваря, но само когато не си взел наркотик. Този път вселената е пълна с болка и единственото спасение е още хероин.

— А в началото мислил ли си дали е възможно... да се свържеш? Да направиш връзка с мъртвите?

— О, моля ти се, Флий. Виждаш умрели, така ли? Я престани. Има хиляди сомнамбули, бели вещици и гурута, които се тъпчат с хероин и си мислят, че имат пророчески способности. Мислят се за ясновидци. Знам ги аз тях. Убедени са, че могат да говорят с мъртвите, само защото си инжектират разни лайна във вените.

„Да говорят с мъртвите — помисли си Флий и си представи майка си в гората. — Да говорят с мъртвите.“

— Ако ме питаш дали можеш да проникнеш по-дълбоко в нещата, които са ти познати — продължи Тиг, — нещата, които си забравила или които дори не знаеш, че знаеш, това да. Разбира се. Но не можеш да научиш нищо ново.

Флий разтърка ръцете си и се опита да избегне погледа на Тиг.

— Намерих гъби в кабинета на баща ми. Взех от тях.

Тиг се вторачи в нея и промърмори:

— Точно ти! Точно ти! — Татуираните му пръсти започнаха да барабанят по масата. Любов. Омраза. Любов. Омраза. — Тъпа патка такава.

Тя се втренчи в странното му лице, в окото, което гледаше накриво, в носа, понесъл явно доста удари. Проблемът очевидно се състоеше в следното — тя искаше да използва наркотици, за да проникне по-дълбоко в съзнанието си и да намери отговорите, които ѝ убягваха. Тя щеше да го направи, за да чуе гласовете. При Тиг беше точно обратното. Той се бе отдал на наркотиците, за да заглуши гласовете и да потуши гнева си. В това се състоеше противоречието. Въпреки че беше експерт в тази област, той никога нямаше да разбере мотивите ѝ.

Тиг вдигна рамене.

— Е, направила си го. Случило се е — каза той и се отпусна в стола си. — Какво те тревожи тогава?

— Видях майка си. Опитваше се да ми каже нещо. — Флий се облегна на стола, приглади косата си назад и се загледа в тавана. — Не можах да я разбера, така че искам...

— Искаш да го направиш отново?

— Не и с гъбите.

— О, не ми казвай, че искаш да се друсаш с хероин.

Флий срещна погледа му и попита:

— Помниш ли приятеля ми Кайзер?

— Да. Странният дъртак. Приятелят на баща ти.

— Той каза, че с гъбите няма да постигна нищо.

Тиг кимна. Болното му око гледаше унило надолу.

— И?

— Даде ми друга идея. Ибогаин.

— Да, да. Знам го. Органично, легално, от Африка. В някои клиники го използват, за да изчистят наркоманите от хероина.

— Кайзер каза, че това нещо ще ми помогне да стигна там, където искам, за разлика от гъбите. Може би ще успея да се свържа отново с майка си. Трябва да разбера какво се опитваше да ми каже.

— Вярваш ли му?

Флий се взря в недокоснатата чаша чай и отпусна длани между коленете си. От съседната стая долиташе шумът на радиото. „Не. Не му вярвам напълно, но какво мога да направя“ — помисли си тя.

— Е, добре — започна Тиг, когато видя, че няма намерение да му отговори, — май нямам какво да кажа. А освен това хората като теб никога не се пристрастяват. Ти си различна.

Тя се усмихна тъжно.

— Имам четири дни, в петък започват годишните тестове. Няма време за почивка.

Тиг стана от стола и взе още едно пакетче фъстъци от полицата. Докато ги изсипваше в купичката, от тях се вдигна малко облаче сол.

— Петък значи. Няма да се опитвам да те разубеждавам.

Флий гледаше фъстъците и си мислеше, че винаги ще е така. Някои хора ще се измъкват, а други — не. Някои хора ще имат късмет, а други — не. И въпреки всичко, въпреки преживяната загуба, въпреки

нещата, които я свързваха с Тиг, чувстваше със сърцето си, че е родена с късмет. Тя беше родена с късмет, а той — не.

15.

Сега, когато слънцето залязваше и температурите падаха, Ходещия мъж престана да ходи. Промъкна се покрай оградата до пътя и започна да приготвя бивака си. За целта използваше картоните, които беше събрал през деня. В осем и половина Джак Кафъри отби колата си от другата страна на шосето, като остави фаровете включени.

Не излезе от колата, просто изключи двигателя и се вгледа в мъжа. Вече месеци наред мислеше за него, а сега се чувстваше странно, че е дошъл тук.

Ходещия мъж беше свикнал с навиците на шофьорите и не му обръщаше никакво внимание. В момента, в който той се извърна да вземе още дърва за огъня, Кафъри видя лицето му и си помисли, че сигурно е роден направо в някое огнище. Беше покрит със сажди от глава до пети. Над ботушите му се показваха дебели, почернели от мръсотия чорапи, които бяха овързани около прасците му с парчета плат. Якето му, пристегнато в кръста със сезал, беше толкова замърсено, че трудно можеше да се определи какъв цвят е. Мъжът приближаваше петдесетте, така пишеше в досието му. Възрастта му обаче трудно можеше да се определи визуално. Косата му падаше под раменете, а дългата черна брада скриваше по-голямата част от лицето му.

Кафъри взе палтото си и излезе от колата. Пътят беше толкова тесен, че короните на дърветата покрай него се сливаха и образуваха тунел. Последните слънчеви лъчи едва-едва се процеждаха през гъстата растителност наоколо. Кафъри затвори вратата на колата, закопча палтото си и пресече платното. Успя да се промуши през изсъхналите глогове, но разкъса старите си панталони и раздра десния ръкав на палтото си.

Щом излезе на полето, извади плетената си шапка и я нахлузи върху главата си. Беше доста студено, сякаш още бе зима. Спря сред изораното поле и зачака. Ходещия мъж продължи да приготвя бивака си. Извади една мръсна запалка и я доближи до купчината клони.

Огънят веднага се разгоря. Клонките запращяха, а по мрачното поле затанцуваха сенки.

Кафъри се приближи още няколко крачки и каза:

— Ти си Ходещия мъж, нали?

Мъжът не реагира. Хвърли една цепеница в огъня и се приготви да добави още две.

— Ти си Ходещия мъж, нали?

— В кръщелното ми свидетелство пише друго. Майка ми също се обръщаше към мен по друг начин.

Кафъри скръсти ръце. Ходещия мъж говореше на книжовен език, а от гласа му лъхаше добро възпитание. Той сякаш изобщо не се интересуваше от него и не изглеждаше изненадан. Хвърли цепениците в огъня и се загледа в тях. След това, явно доволен, че огънят се е разгорял, заби две пръчки в земята, разви одеялото, което носеше на гърба си, и го закачи на пръчките, за да го постопли. От дрехите и от устата му излизаше пара.

— Дълго те търсих — каза Кафъри.

— И как ме намери? — Гласът му беше спокоен, леко весел. — Аз не съм лесен за откриване. Движа се. Ходя.

— Аз пък намирам хора. Полицай съм.

Ходещия мъж прекрати заниманията си и най-сетне вдигна глава. Имаше сини очи, които Кафъри стреснато разпозна — бяха същите като неговите. Сякаш имаха роднинска връзка. Далечна ирландска жилка.

— Не харесвам полицаите. — Ходещия мъж присви очи към Кафъри. Спокойно огледа плетената му шапка, грубото палто и обувките „Док Мартенс“. Може би си мислеше, че не прилича на ченге. Или пък бе забелязал очите му.

— Така — продължи след известно време той. — Старите ми приятели. Полицаите. Знаят къде съм, нали?

— Имат някаква представа. Обща представа. Ти не се отдалечаваш много от Съмърсет и Уилтшир.

Ходещия мъж се засмя.

— Да не би да си мислят, че не съм стоял достатъчно на топло? Или че ще го направя отново? Че ще посегна на някой друг?

— Пристигат обаждания в полицията. От случайни хора, които не знаят кой си. Сигурно са видели, че спиш на открито, и са

помислили, че си болен.

— Или че съм опасен.

— Нямаме навика да пренебрегваме информацията. Имаш досие.

— Досие — каза Ходещия мъж замислено, сякаш думата му се струваше неподходяща. Обърна се с гръб към Кафъри, за да приготви вечерята си. — До-си-е.

Проби четири консерви с отварачката, която беше вързал на врата си, и ги постави в огъня. След това седна тронаво на земята и дръпна парцалите, с които бяха увити краката му. Внимателно събу ботушите си и ги постави до одеялото. Изхлузи чорапите, в случая три чифта, и разгледа стъпалата си. Местата, на които обикновено се образуват мозоли, бяха черни. Сякаш тялото на Ходещия мъж изпускаше някакъв вид защитна смола. Той подсуши краката си с парцал, обу два чифта сухи чорапи и нещо подобно на чехли, които завърза за глезените си. Най-накрая дойде време да се погрижи за ботушите си. Провери дали има нещо в тях, изтръска ги, а после ги намаза отвътре с вазелин и ги остави да се сушат до огъня. Прекарваше цялото си време в ходене, затова ботушите му имаха нужда от много грижи.

— Изминах дълъг път, за да се видим.

— Сега ли?

— Отне ми доста време да стигна дотук.

— Е, на мен ми отне цял живот да стигна там, където съм сега.

— Знам — каза Кафъри и се размърда. Много беше студено. — Искам да ми кажеш някои неща. Да поговорим за онова, което си направил.

Ходещия мъж отново се засмя, меко и вежливо, сякаш Кафъри му беше казал някаква смешка.

— А къде пише, че съм готов да говоря безплатно? А? Да не би на гърба ми да има бележка, че ще говоря с всеки срещнат? — Продължаваше да се смее. — Ти не си ми началник? По-ли-цай.

Кафъри разкопча палтото си, извади бутилка скоч и я подаде на скитника.

— Донесох ти нещо.

Ходещия мъж се втрени в бутилката, а след това в лицето му. След кратко колебание се приближи и я взе. Завъртя я в ръцете си. Ноктите му бяха удебелени, пожълтели и някак разядени отвътре, като

че ли всеки момент можеха да паднат. От тялото му се носеше миризма на пушек и подпалки.

— През хиляда деветстотин и осемдесета година — каза той замислено, като разглеждаше етикета на уискито, на него беше изобразен берач на чай, — къщите в Бристол струваха средно двайсет хиляди лири. Знаеш ли това?

Кафъри беше свикнал с подобни смени на темата на разговора. Това беше част от професията му.

— Не. Бих могъл да направя предположение за цената в Лондон, но не и за тукашната. Не съм местен.

— Е, сега вече си наясно. Двайсет хиляди. Родителите ми бяха лекари. И двамата са вече мъртви, разбира се. Притежаваха една от най-големите къщи в Клифтън. Платиха за нея шейсет хиляди през осемдесета, а след като умряха, къщата стана моя. Естествено, нямаше как да се възползвам от нея, защото бях в затвора... — Той изсумтя и завъртя тъмносините си очи. — ... Но ти вече знаеш това, нали?

— Чел съм досието ти.

— Съдия-изпълнителите платиха данъците и настаниха в къщата някаква компания. Прибраха наема за десетте години, които ми оставаха да излежа. Прекрасна къща, дори и аз го разбирах. Имаше шест спални, гаражи, построена в стил крал Джордж. Така казах на брокерите. Продадох я веднага щом излязох от пандиза миналата година. Колко мислиш, че ми дадоха?

— Наскоро продадох къща в Лондон. Родителите ми дадоха за нея петдесет хиляди през седемдесетте, а аз получих повече от триста и петдесет. Не знам. Петстотин хиляди?

— Четири пъти по толкова. Почти два милиона. Месечната лихва, която получавам, е повече от осем хиляди. Това има ли го в досието ми? — Той подхвърли бутилката във въздуха, след това я улови и се усмихна щастливо.

— Ето — каза той и бутна уискито в гърдите на Кафъри. — Аз пия сайдер. Все пак ти благодаря.

Флий остана при Тиг до осем часа. Купиха си риба и чипс от единственото магазинче в Бристол, в което все още увиваха продуктите във вестници. Занесоха храната в апартамента, сипаха си

вино и говориха. През цялото време тя се канеше да го попита за съобщението, за проблемите, за които беше споменал. Този въпрос обаче непрекъснато ѝ убягваше и тя го попита чак когато стана време да си ходи. Той махна с ръка и каза, че всичко е наред и просто е искал да я види.

Флий закопча якето си и целуна Тиг по бузата, въпреки че знаеше какво ще се случи. Той винаги се вцепеняваше в подобни ситуации. И сега изглеждаше вцепенен. Ръцете му висяха безжизнено надолу и приличаше на ударен от гръм. Точно когато се усмихваше вътрешно на способността си да парализира Тиг, тя видя, че майка му стои до вратата. Беше облечена в розов пенъоар, а дългата ѝ посивяла коса падаше по раменете ѝ. Изглеждаше на повече от петдесет години и сякаш само част от нея бе на този свят. Същински скелет в нощница.

— Мамо — каза Тиг. — Мамо, лягай си. Късно е.

Тя обаче не помръдна. Изглеждаше объркана и гледаше ту към единия, ту към другия. Устата ѝ се отваряше и затваряше като на риба. Опитваше се да каже нещо. Тиг стана, хвана я за ръката и тя простена:

— О, Томи. Моля те! Кажи им да си ходят, скъпи. Кажи им да ме оставят на мира.

— Мамо, сънувала си. Хайде в леглото.

— Кажи им да ме оставят на мира онези черните.

— Мамо, моля те. — Тиг я прегърна с една ръка и се опита внимателно да я избути към коридора. — Хайде да си лягаш.

Тя обаче му се противопостави. Хвана се за касата на вратата и погледна към Флий. Търсеше помощ. Под пожълтялата ѝ, болнава на вид кожа прозираха сини вени.

— О, скъпа — прошепна тя. — Толкова съм притеснена.

— Госпожо Бейнс, помните ли ме? Аз съм Флий. Виждали сме се и преди.

— Ще ги помолиш ли, мила? Кажи им да ме оставят на мира, да престанат с тази музика и тези миризми! Кажи им да спрат да тичат из коридора и да надничат през стените!

— Не се тревожете, госпожо Бейнс. — Флий пристъпи напред и докосна ръката ѝ. Беше студена и крехка като кибритена клечка. — Сигурна съм, че Томи ще се погрижи за всичко.

Жената примигна, след това заплака — слабо, объркано скимтене, в което нямаше и капка енергия.

Протегна ръка към Тиг.

— Томи, кажи на онзи дребния да спре да наднича през стената.

— Мамо. Това е телевизионно предаване. Гледала си твърде много телевизия.

— Знам, че е телевизионно предаване, Томи. Знам. При теб ли е онова ножче? — Тя се отскубна от него и огледа кухнята със замъглените си очи. — Къде е ножчето? Ножчето на баща ти с костената дръжка. Дай ми го, за да имам с какво да се защитавам.

Тиг хвърли отчаян поглед към Флий. Искаше помощ от нея. Тя обаче не можеше да му помогне, затова направи съчувствена гримаса. Може би се заблуждаваше, че има нещо общо между проблемите на брат ѝ и тези на майката на Тиг. Тук нещата бяха много по-лоши. Брат ѝ просто беше депресиран и нямаше работа. На Тиг му беше изключително трудно, но въпреки това не прибягваше до наркотици.

— Хайде, мамо, ще те заведа до леглото. След това ще ти донеса топло мляко. Искаш, нали?

— А ножчето?

— Ще ти го донеса. Ще го донеса веднага щом си легнеш. Обещавам.

— И ще им кажеш да не ме гледат, докато съм в леглото?

— Разбира се. Обещавам. Ще изключа телевизора.

Тиг постави ръце на раменете ѝ и внимателно я насочи към претъпкания с боклуци коридор. Флий гледаше с празен поглед поклащащата се на пантите си кухненска врата и мислеше, че каквито и отношения да има човек с родителите си, все някога се появява болката.

Като че ли Ходещия мъж не беше такъв, за какъвто го мислеха. Освен сайдера и парите (Кафъри беше сигурен, че никой не знае за парите) имаше и нещо друго. Той определено не спираше да пренощува там, където го завари залезът. Нещата бяха предварително планирани. Имаше импровизирани бази, малки скривалища близо до пътя, където знаеше, че няма да го безпокоят. Криеше разни неща под камъните, под хранилките за говеда, в процепите на рушащите се стени. На мястото, където бяха сега, държеше консерви, купчина

гумени изтривалки и четири буркана със сайдер, заровени в рохкавата пръст до храстите.

— Човек трябва да пие алкохола, произведен от земята, на която е в момента. — Той отвори буркана със зъби. — Отиваш в Куба — пиеш ром, отиваш в Мексико — пиеш текила. Никога няма да имаш махмурлук, ако се съобразяваш с това правило. За направата на тези питиета е използвана мъдростта на много поколения. Хората са проучвали влиянието на климата, почвата и водата върху човешкото тяло.

Кафъри отвори бутилката скоч и изля съдържанието ѝ на земята. После се наведе напред и я подаде на Ходещия мъж, който внимателно я напълни с мътен сайдер.

— В Съмърсет трябва да се пие сайдер.

Огънят се беше разгорял и сега пръскаше светлина по лицата на двамата мъже. Седяха на гумените постелки и наблюдаваха падането на нощта. След като и последните слънчеви лъчи изчезнаха, на северозапад изгряха светлините на Бристол, мъгливи и нереални под сивото небе. Сякаш там имаше фантастичен град, в който живееха дракони, а не студенти, наркочилдъри и озлобени хора, способни да отрежат нечий ръце и да ги заровят.

Кафъри допря бутилката до устните си. Сайдерът беше студен, но ароматът на ябълкови градини, есен и детство го удари толкова силно, че той почти пресуши шишето просто за да остане със спомена и да не мисли за отрязани човешки ръце.

— От един фермер го взимам — каза Ходещия мъж. — До деветдесета година той все още слагаше труп на животно в казана. Прасе или пиле. Казваше, че така сместа се смекчава. Откакто инспекторите спряха тази практика, сайдерът е бледа сянка на това, което беше.

Кафъри отпи още малко. Не му пукаше, че е с кола. Фермерите и работниците живеяха по този начин и самата мисъл за това го успокояваше. Сега, когато усещаше топлината на виното в корема си и студа на изораното поле зад гърба си, се опита да се отърси от проблемите на деня и да забрави нещастника, който беше останал без ръце. Избърса уста, присви колене и подпря лакти на тях.

— Какво да ти дам? — попита той. — Не мога да ти дам пари, а и не знам от какво се нуждаеш.

Ходещия мъж го дари с крива усмивка.

— Искам две неща.

— Две?

— Първо, трябва да ми кажеш кой е този човек, който се появи като призрак от нищото, за да ме моли да му разкажа миналото си.

— Аз съм Джак. — Протегна ръка, очаквайки мъжът да я поеме.

Ходещия мъж не отговори на поздрава.

— А има ли и друго име, което върви заедно с първото? Фамилно?

— Кафъри — отговори той и отдръпна ръката си сконфузено. — Джак Кафъри.

— Джак Кафъри. — Ходещия мъж се засмя. — Джак Кафъри, полицай.

Добави още дърва в огъня и намести консервите. От две от тях излизаше пара, така че той ги издърпа настрани, върху въглените. Слънцето се беше скрило и заплетените в клоните бели пухчета имаха синкав оттенък. Приличаха на малки нощни облачета.

— Лондон, а? Там ли живееш?

— Не. Тук живея. В Мендип.

— Но си лондонско момче. Веднага забелязах. Още преди да отвориш полицейската си уста.

— Семейството ми е от Ливърпул, преди това — Донегал. Аз обаче съм от Лондон. А сега съм тук. Преместих се на нова работа преди два месеца...

— На запад?

— Защото исках да говоря с теб.

— Можеше просто да си купиш евтин билет, да прекараш с мен един ден и после да се върнеш пак в прекрасния Лондон.

Кафъри се усмихна сухо.

— Но това не е всичко — каза Ходещия мъж. — Нали? Не си дошъл само заради мен.

— Винаги има още нещо.

— Жена? — Под брадата му проблесна усмивка. — Полицай Джак Кафъри, не се опитвай да ме заблуждаваш. Винаги има и жена.

— Имаше. Имаше жена. Да.

Ходещия мъж се взря в лицето му и зачака. Кафъри въздъхна.

— Тя искаше деца. Колкото по-силно ме молеше, толкова по-твърдо ѝ отказвах. Докато не се навряхме в месомелачката на живота и преди да се усетим... — Той плесна с ръце и въздушната струйка разлюля пламъците. — Ами — добави той усмихнат. — Предполагам, че не съм я обичал достатъчно. Но при всички положения не можех да го направя. Просто не мога да имам дете. Не и след това, което съм виждал.

Настана тишина. Светлините на излитащия от бристолското летище самолет се издигнаха над хоризонта. Двамата погледнаха натам. Може би се преструваха, че не мислят за думата „деца“ и различните значения, които тя имаше за тях. Ребека знаеше, че думата „деца“ е табу за Кафъри. Но въпреки това казваше, че енергията, която той влага в живота, е безсмислена, щом нямат дете. Кафъри я питаше какво точно има предвид, а тя му отговаряше: „Опитите ти да разбереш какво се е случило с Юан и цялата енергия, която влагаш в работата си, не означават нищо. Абсолютно нищо. Всичко това е напразно“. На Кафъри това му се виждаше странно, защото винаги беше вземал работата си на сериозно. Когато обаче си помислеше за дете, си представяше нещо ефимерно, нещо, което лесно може да се изгуби. Представяше си опита да се улови мъглата в шепи.

След известно време Ходещия мъж се изправи тежко на крака. Извади тенекиени чинии от скривалището си и ги занесе до огъня. Изтъркаля консервите навън с пръчка и притисна едната между краката си, за да я отвори с швейцарското си ножче.

— Ще ядем след малко. — Върху челото му се появи пот. Стичаше се по мръсната му кожа и изчезваше в брадата му. — Ще ядем. А след това пак ще поговорим.

Кафъри хвана бутилката с две ръце и погледна мъжа. Разликата във възрастта им беше само десет години, но по някаква причина, вероятно свързана със сайдера, се чувстваше така, все едно е с баща си. Ходещия мъж изсипа храната в чиниите. Ядоха пудинг с месо, малки картофчета и някакви подправки, които Ходещия мъж извади от джоба си. Кафъри не разбра защо се получи така. Може би причината бе в студа или пък във виното, но месото и зеленчуците му се сториха толкова вкусни, че той щеше да помни това угощение до смъртта си. Омете чинията, а след това облиза пръстите си. Ходещия мъж се беше нахранил и го наблюдаваше.

— Е, Джак Кафъри — каза той, — ти заряза онази жена, а сега какво? Тук нямаш ли си жена?

Кафъри се усмихна.

— Не. Нямам.

— Какво се мотаеш тогава?

Кафъри остави чинията на земята и бръкна във вътрешния джоб на палтото си, за да извади тютюна.

Все още не се беше отказал от вредния навик. Бавно започна да си свива цигара. При споменаването на думата „жена“ в съзнанието му беше изникнал образът на Флий. Онази сутрин на пристанището. Тъмнорусата ѝ коса и приятният загар на ръцете ѝ. Докато облизваше цигарата, за да я залепи, той пак погледна към светлините на Бристол.

— Проститутки — каза той. — Ходя при проститутки. Ето там, в Бристол.

— Проститутки или проститутка?

— Повече от една. Рядко ходя при някоя втори път.

— Колко често?

— Не твърде често.

— Колко често е не твърде често?

Той запали цигарата, дръпна няколко пъти и се замисли за телата, за лицата и за уличните лампи. Замисли се за празнотата, която чувстваше в гърдите си и която жени като Кийли не можеха да премахнат.

— Един път седмично. Защо? Ти как си с жените?

Ходещия мъж се озъби, показвайки върха на езика си.

— Приключих с това. Сложих край след случката. Това принадлежи на друг живот. Не ми липсва, като си представя, че това е нещо, което другите хора правят в друг живот.

Мъжът стана, прибра чиниите, избърса ги с парцал и ги сложи до канавката. После затвори буркана с виното и го скри под храстите. Издърпа една дълга гумена постелка и я хвърли в канавката.

— Време е да си лягам.

— Второто нещо. Не ми каза кое е второто нещо, което искаш от мен.

— През пролетта си лягам един час след смрачаване — продължи Ходещия мъж, сякаш не беше чул думите му. — Такъв е режимът ми, откакто ме пуснаха от затвора. Ти остани, ако искаш, но

не те съветвам да спиш под звездите. Първо, е студено, и второ... — Подреди дрехите си в канавката, за да си направи постеля и да ги постопли малко с тялото си. Взе одеялото, бързо го нави, за да запази топлината, която беше поело от огъня, и го опъна върху дрехите. — И второ, едва ли искаш да спиш близо до мен. Имам предвид... — Той цъкна с език. — ... откъде да знаеш как ще изглеждаш, когато се събудиш.

Кафъри стана.

— Ти искаше две неща. Аз изпълних едното. Кое е другото?

Ходещия мъж се приближи и този път Кафъри видя несигурност в походката му. Накуцване или някакво колебание.

— Има още едно нещо, което можеш да направиш, Джак Кафъри. Чак след това ще говорим.

— Кажи го!

— Бели и лилави минзухари. Това е цената. Шепа минзухари.

— Откъде да намеря минзухари по това време на годината?

— Донеси ми луковици, аз ще ги засадя. Но когато ги донесеш, само ще ме слушаш какво говоря. Няма да ми изнасяш лекции и няма да се опитваш да ме превърнеш в примерен член на обществото. Аз съм това, което съм, и не се опитвай да ми пробутваш онези неща за изкуплението. Ясно?

— Разбрах. Никакво изкупление.

— Добре. Лилавите минзухари не се срещат така често, както преди. Не са модерни, а и не се намират лесно. Но... — Той постави ръка на гърдите на Кафъри и я задържа там, като че ли искаше да усети сърцето му. — Но ти ще ги намериш. Ще намериш моите минзухари. Знам, че ще успееш.

16.

Вече и в Западна Англия започнаха да стават грабежи на автомобили. През 2006 година едно младо семейство пътувало от Уелингтън към Бристол в джипа си „Рено Сценик“. Откраднали им го точно когато паркирали пред хиподрума. Нападателят носел червена маска. Изчакал жената да излезе и веднага щом мъжът дръпнал ръчната спирачка, атакувал.

Изхвърлил човека на паважа, като му счупил китката, а след това скочил в колата и отпрашил с петдесет километра в час. На излизане от паркинга се блъснал в други автомобили и причинил щети на стойност десет хиляди лири. Отправил се към Клифтън, но в един момент разбрал, че заедно с колата е откраднал и пътник. Шестгодишната дъщеричка на младото семейство била на задната седалка. Когато разбрал това, той изоставил реното и изчезнал в неизвестна посока. Детето било живо и здраво.

Флий беше проявила интерес към случая, защото понякога използваше гореспоменатия паркинг. Научи подробностите от един свой приятел полицаи и веднага един факт се загнезди в съзнанието ѝ. Детенцето седяло на детско столче. Следващите няколко дни тя прекара в обикаляне на паркинги. Взираше се в прозорците на всяко „Рено Сценик“, като гледаше най-вече за детски столчета. Накрая стигна до следния извод — под какъвто и ъгъл да е приближил нападателят, той е можел да забележи детето, преди да открадне колата. След като прегледа свидетелските показания, Флий разбра, че според детето първите думи на нападателя са били: „Спри да ревеш, по дяволите“. Едва ли е бил изненадан от присъствието му, щом е изрекъл тези думи.

Зададе си и въпроса дали полицията не е сбъркала. Те мислеха, че нападателят е изоставил колата, когато е видял детето. А какво ще се получи, ако се обърнат нещата? Може би нещо друго, а не присъствието на детето, го е накарало да избяга. А ако е откраднал колата само защото детето е било вътре?

Флий беше обсебена от идеята, че нападателят е отвлякъл детето, а после се е уплашил от нещо. Тя започна да проучва, да задава въпроси и да прави предположения. Запозна се с един деен служител от отдела, занимаващ се с кражби на коли, и го попита какво мисли по въпроса. После получи обаждане от началника си и за първи път трябваше да стои мирно в кабинета му, вместо да си седи удобно на стола. Той бе директен с нея: „Ще ти кажа нещо, а после и двамата ще се престорим, че не съм ти го казал. Марли, осъзнай се и си седни на задника!“.

От този момент тя вече внимаваше. Въпреки че образът на плачещото момиченце често изникваше в съзнанието ѝ, не желаше повече да се бърка в чуждата работа. Реши, че следващия път, когато ѝ се прииска да си поиграе на детектив, ще се включи в курсовете за сътрудник. Това, разбира се, щеше да означава край на гмурканията. И тъй като никога нямаше да се откаже от тях, продължи да върши работата си — да изважда телата на мъртъвци, да търси пистолетите и ножовете, които са ги убили, и като цяло — да върши черната работа. Едно от нещата, които никога не правеше, беше да търси причините. Никакво любопитство, никакви теории. Това беше закон за нея.

Точно затова, докато караше по тесните пътища в покрайнините на Бат и гледаше кулите на църквите в далечината, тя не се опитваше да отгатне защо две отрязани ръце са били заровени под „Ровът“. Мислеше за Тиг и за това дали само той разбира каква загуба е понесла. Мислеше си дали разбира какво значи да си виновен и дали страда заради това, което бе причинил на онази възрастна жена. През главата ѝ все още минаваха подобни мисли, когато паркираше пред къщата. Нямаше изобщо да се сети за ръцете тази нощ, ако не беше случайното откритие, което направи в кабинета на баща си.

Къщата тънеше в мрак. Само една малка лампа светеше над входната врата. Флий подкара форда по чакълестата алея. Глицинията, която се виеше около лампата, беше разместила камъните над вратата. Флий нямаше пари да наеме мазач, затова преди два месеца се качи на една стълба и се опита да замаже дупките с хоросан. Обаче заради твърде гъстата смес, която беше приготвила, мекият варовик продължаваше да се пука.

Прибра пощата и започна да я преглежда, докато вървеше към кухнята. Най-отгоре беше последният брой на местния бюлетин за недвижими имоти. Виждаше се плашещо заглавие, отпечатано с големи червени букви: „Цените на имотите падат през второто тримесечие на годината“. На първата страница беше залепено розово листче, на което пишеше: „Но ние държим на първоначалната си оферта, разбира се. С най-добри пожелания, Катрин Оскар“.

Преди няколко столетия градината на рода Марли бе принадлежала на съседното имение — Чарлкомб Хол. Сега новите собственици на Чарлкомб — Катрин и Гайлс Оскар искаха да възстановят предишните размери на градината и да имат хубава гледка към долината. Понякога Флий си мислеше, че е разумно да продаде своята част от земята. След инцидента Том не искаше да стои тук, „при призраците“, така че се договориха тя да задържи къщата и да му отпусне заем срещу нейния дял от парите от застраховката, който щеше да бъде изплатен след законно установения срок от седем години. Парите на семейство Оскар можеха да направят живота й много по-лесен.

Но не. Тя смачка вестника и го набути в печката. Нямаше да отстъпи въпреки затрудненията, които изпитваше при поддръжката на къщата. Така запазваше връзката си с детството и макар че това я караше да се чувства уязвима, тя го желаше. Тук беше родена и израснала. Познаваше всеки сантиметър от терасираните ливади, които се простираха отвъд езерото и се губеха в далечината. Беше свикнала да гледа есенната мъгла в долината и кулите на църквите в Бат, стърчащи над нея.

След като вестникът се запали, Флий събу обувките си и отиде в кабинета на баща си. Изкуствената светлина смразяваше вещите вътре и ги караше да изглеждат неестествено. Кашоните на Кайзер бяха строени в редица под масата. Тя се спря пред рафтовете и прокара пръсти по гръбчетата на книгите. Намери дисертацията на баща си, издърпа я и я отвори. Баща й имаше навика да драска по книгите. Той не ги тачеше, той ги използваше. „Една книга е добра, казваше той, когато читателят я е допълвал.“ От вътрешната страна на корицата имаше драсканици. Тя застана под светлината и ги разгледа. Търсеше нещо, което да прилича на код за сейф.

След като не откри никакви числа и не се сети къде другаде може да е скрит кодът, тя върна дисертацията на мястото ѝ. Седна на пода и издърпа кашоните, в които бяха нещата на Кайзер. Бяха залепени с широки ленти тиксо. Преряза ги и започна да вади съдържанието им — три връзки списания, скица, изобразяваща африкански племенен танц, и много книги за религия и психология. По тях имаше прах от мазилка, което я наведе на мисълта, че са били в къщата на Кайзер.

Книгата, за която говореше Кайзер, беше на дъното и приличаше на отпечатана на матричен принтер дисертация. На корицата имаше черно-бяло изображение на корен. Листата бяха свързани с червена пластмасова спирала. Отгоре пишеше: „Приложение на корените на растението ибоба при шаманските ритуали“, а отдолу беше името на автора и учебното заведение — Калифорнийския университет. Флий извади дисертацията, седна на стола на баща си и запрелиства страниците.

Разбра доста неща — че ибобаинът се добиваше от кората на корена и последователите на култа Буити в Камерун и Габон го използват за постигане на връзка с предците си. Прилагането на наркотика се представяше като: „срязване на главата и пускане на светлина в нея“. В книгата имаше много черно-бели фотографии с лошо качество, на които се виждаха хора от някакво африканско племе. Някои бяха облечени в дрехи от лико, други — в леопардови кожи, а старейшината държеше факла от дървесна кора. В един от разделите на дисертацията се разглеждаше въпросът за смъртните случаи, дължащи се на ибобаина. Авторът твърдеше, че не може да определи какъв е броят им. Обясняваше, че ибобаинът понякога се използва при лечение на хероинова зависимост и затова няма много информация за здравословното състояние на пациентите в началото. Непотвърдените данни сочеха процент на смъртност не повече от едно на сто, като се споменаваха, че наркотикът засяга най-често сърцето и черния дроб.

Флий мушна книгата под мишница и точно когато се канеше да изгаси лампата и да се отправи към спалнята, нещо на пода привлече вниманието ѝ. Няколко от книгите се бяха разтворили при падането. Една снимка я накара да застине. На нея се виждаха две отрязани ръце. Черни и сбръчкани. Тя обърна книгата и прочете заглавието ѝ. Космите по тила ѝ настръхнаха.

Остави дисертацията настрана, седна на пода и заразливта книгата. Четеше бавно текста и разглеждаше снимките. Големият часовник в коридора търпеливо цъкаше, но тя беше погълната от заниманието си и не усещаше как лети времето. Думите от книгата бавно пропълзяха в мислите ѝ.

Щом приключи, вдигна очи към прозореца. Градината се къпеше в лунна светлина, а пълзящите растения покрай стъклото се поклащаха като призрази. Трябваше вече да е в леглото, а вместо това се потеше. Прозорците бяха отворени, но тя не усещаше хладния полъх на нощта. Седеше вдървено на пода и несъзнателно подръпваше деколтето на фланелката си. Беше забравила напълно Кайзер, Тиг и ибогаина. Внезапно беше забравила и че не трябва да си играе на детектив. Вече не можеше да мисли за нищо друго, освен за заровените под ресторанта ръце. И за това, че собственикът на ресторанта беше африканец.

17.

8 май

Той никога не се е борил така. Почти се претрепа, но въпреки това не можа да излезе. Блъска се в заключената метална врата и в стените, вика и дърпа решетката на прозореца. Нищо не се получава, силите го напускат и в крайна сметка се отказва.

Ляга на канапето и покрива лицето си с ръце. Започва да плаче.

— Моля те — проплаква. — Промених си решението. Не искам шибаните пари.

Скини седи до стената и го наблюдава. Очите му са широко отворени. Изглежда уплашен. Изглежда отчаян колкото него.

— Моля те, искрено те моля. Пусни ме навън. Заклевам се, че няма да кажа на никого. Честно. — Избухва пак в сълзи, вдига ръцете си и ги гледа, като почти се срамува от страха си. Ръцете му. Собствените му ръце. Те искат да отрежат ръцете му. Това е невъзможно. Това е лудост. Мози продължава да плаче. И тогава Скини издава странен шум. Става на крака и се обръща с лице към вратата. Чука три пъти по решетката. Сигнал.

Мози сваля ръцете си.

— Какво правиш? — крещи той. — Какво? Не си отивай, по дяволите!

— Чичо — отговаря тихо той. Гласът му е пресипнал, притеснен. Не поглежда към Мози. — Ще говоря с чичо.

— Кой? Кой, по дяволите, е...

От коридора долита шум. Светва лампа и се появява силует. Думите засядат в гърлото на Мози. Без да отделя очи от Скини, той става и отива зад канапето. Приляква, а след това сяда върху дланите си, сякаш да ги защити. Прекалено е тъмно и затова не може да види новодошлия. Прилича на мъж. Шофьорът? За момент вижда облечени в ръкавици ръце, които отварят вратата. Скини се измъква навън, а вратата се затваря с проскърцване. Ключалката изщраква и Мози остава сам.

Дълго време не помръдва. Взира се в заключената врата и чака. Времето си тече, но нищо не се случва. Никой не се появява. След около час той става внимателно от мястото си и започва да се разхожда. Диша учестено като спортист. Тялото му е приведено, а очите му не се отделят от вратата. Започва опипом да изследва всяко ъгълче.

Стаята е квадратна. Най-вероятно е служила за спалня на момиче, защото има плакат с балерини. Един тесен коридор води до банята. Той откъсва за кратко поглед от вратата и проверява банята. Съжалява, че го е направил.

По стените са окачени необходимите на всеки садист принадлежности. Няма никакви съмнения какво е ставало на това място. На пода лежи маркуч. Дебел жълт маркуч, от онези, които се използват в заводите. Маркучът казва най-много неща. Той казва, че след това, което правят тук, трябва да се чисти. Над счупената тоалетна чиния има прозорец. На прозореца има решетка и отново същия надпис: „Ситекс“. Няма излизане оттук. В коридора обаче има още един прозорец. Решетката му е голяма и стига чак до пода. В долната си част тя е така изкривена, сякаш някой се е промушил през нея.

Моси сяда на пода и се опитва да мушне глава в дупката. Вкарва и раменете си и, след като извърта главата си нагоре, вижда дневна светлина. Оттук може да се излезе. Опитва да се промъкне още по-напред, но в един момент разбира, че се е заклепил. Не може да помръдне. Започва да рита с крака и се мъчи да преодолее препятствието. Съвсем малко му остава. Решетката обаче се влива жестоко в гръбнака му и заплашва да го строши. Всеки момент някой може да влезе през вратата и да го намери заклещен тук. Бавно започва да се изтласква назад, преодолявайки съпротивлението на решетката. Когато най-накрая се измъква, фланелката му се е набрала над главата, а гърбът му е ожулен.

Моси става и оправя фланелката си. Трепери. Освен вратата и двата прозореца има още един изход. Предишния път му беше заприличал на клетка. Това е една дупка в стената с формата на огнище. Пред нея има решетъчна вратичка, подобна на тази, през която излезе Скинни. Човек би си помислил, че вътре държат лъв или тигър.

Той прикляка и вижда, че зад решетката има купчина дрехи. Точно когато протяга ръка към тях, главната врата се отваря.

Моси се скрива бързо зад канапето и започва да плаче. Скини е сам. Някой заключва вратата зад него, но иначе Скини е съвсем сам. Очите му са ведри. Не се усмихва, но лицето му вече не е толкова тъжно. Другият се отдалечава по коридора, след което Скини се приближава и коленичи на канапето.

— Какво? — изсъсква Моси. — Какво става?

— Имаш ли приятел?

— Приятел?

— Някой, който също има нужда от пари.

— Какво имаш предвид?

— Чичо. Той казва, че сигурно имаш приятел, който би те заместил. След това можеш да си ходиш.

Моси се облещва.

— Какво?

— Някой, който да те замести. Някой, който да остане без ръце.

— Искаш да кажеш, че ако направя това, той няма да отреже ръцете ми.

— Точно така.

Моси въздъхва тежко. Трудно му е да повярва.

— Искаш да кажеш, че след като намеря някой, ще мога да си тръгна оттук — казва той, като гледа напрегнато Скини.

— Да. Можеш да си тръгнеш.

Моси наблюдава Скини. Сърцето му препуска. Опитва се да мисли бързо, защото знае, че няма да има втори шанс. Познава доста хора в Бристол, които би искал да види с отрязани ръце. На някои от тях би ги отрязал лично, само и само да има тази възможност. Никой обаче не е толкова глупав, че да изпадне в неговото положение.

Тогава Моси разбира, че има такъв човек. Гаден и глупав човек. Наркоман. Джона. Джона Дъндас от Хоупуел. Поглежда Скини и устните му се изкривяват в усмивка. На път е да се отърве, като пожертва друг.

В интерес на истината чувството е прекрасно.

18.

15 май

В седем часа сутринта на следващия ден, след като вече беше показала пет резултата, „Айдент 1“ отнесе отпечатъците от отрязаната ръка към една точно определена личност — Иън Мелоус. Двайсет и две годишен наркоман от Ноул Уест. По времето, когато почтените жители на Ноул Уест закусваха и гледаха зареяно през прозорците на къщите си, населеното място се препълни с униформени полицаи от Ейвън и Съмърсет. Те чукаха на входните врати и задаваха въпроси.

Облечен само по риза, Кафъри стоеше до вратата на служебния микробус. Все още чувстваше ефекта от изпития предната нощ сайдер. Беше уморен и го болеше гърбът. Знаеше обаче, че по случая има развитие, и си мислеше, че ако е достатъчно настоятелен, до края на деня ще бъдат открити важни доказателства — останалата част от тялото на Мелоус. Или самият Мелоус — жив, ако началникът на криминолозите беше прав. Един от детективите отиде да интервюира пробационния служител, който се занимаваше с Иън Мелоус, а в това време част от помощната група отвори апартамента на наркомана. Оказа се празен и в момента криминолозите го проучваха. Останалите детективи обикаляха района и показваха снимката на Мелоус. Често получаваха следния отговор: „Питайте Човека с чантата. ЧЧ ги знае тези работи. Питайте ЧЧ“. Докато гледаше ниските тухлени постройките и мръсната трева, осеяна с кучешки лайна, Кафъри бързо се досети кой може да е ЧЧ.

Стоеше до стълбището с ръце в джобовете. Беше се подпрял с крак на стената, а на врата му подрънкваше нещо като кучешки нашийник. Носеше сив пуловер с качулка и черно кожено сако. Лицето му беше бледо и интелигентно, носът — римски, а бузите — леко розови. Ако човек го погледнеше отблизо обаче, щеше да види, че е типично момче от Ноул Уест. Това личеше от непрекъснатото щъкащите му очи, от отпуснатото му, наедряващо тяло и дебелия бедра.

— К'во? — попита ЧЧ, когато Кафъри се приближи, показвайки полицейската си карта. ЧЧ се отдръпна от стената и погледна подозрително картата. — Какво става?

— Имаш ли минутка, синко?

— Не, нямам.

— Както искаш. — Кафъри прибра картата, вдигна яката на ризата си и се загледа в изрисуваните с графити стени и влагата по мазилката.

ЧЧ го гледаше кръвнишки, чакаше го или да започне да говори, или да си тръгне. Кафъри си мълчеше, изкашля се шумно, усмихна се и продължи да наблюдава стълбището, сякаш стоеше на спирка и чакаше автобуса. Сякаш притежаваше цялото време на света и можеше да стои така цяла вечност. Всъщност не му пукаше дали ЧЧ ще говори с него.

От предната нощ мислеше единствено за това, което Ходещия мъж щеше да му каже, но все пак трябваше да се концентрира, защото имаше задължения към нещастния наркоман с отрязаните ръце.

ЧЧ извади ръце от джобовете и цъкна с език, както правят ямайците от Дептфорд. Обърна се и тръгна нагоре по стълбите.

— ЧЧ — каза спокойно Кафъри. — Познавах един човек със същия прякор в Лондон. Знаеш ли защо му казваха така?

ЧЧ се поколеба. Кафъри гледаше мръсните подметки на маратонките му.

— Човека с чантата. ЧЧ. Събирач на дългове — продължи Кафъри. — Предполагам, че твоят прякор има друг произход. Може би трябва да попитам пробационния служител?

Последва кратко мълчание. Отнякъде се чуваше музикалната тема от сериала „Тази сутрин“. След няколко секунди ЧЧ приклекна и промуши главата си между подпорите на перилата.

— Нямам пробационен служител — изсъска той. — Нямам досие.

— А искаш ли да имаш?

Този път мълчанието беше дълго. ЧЧ седна. Чуваше се как диша, извади някакво пакетче от джоба си и го мушна под входната врата на един от апартаментите. Кафъри си отбеляза мислено местоположението на апартамента, но не помръдна. Не трябваше да го

притеснява в момента. След малко маратонките на ЧЧ изскърцаха и той започна да слиза по стълбите. Ръцете му пак бяха в джобовете.

— Какво? — попита тихо той. — Какво искаш? — Кафъри му показва снимката. ЧЧ се почеса по носа и започна да пристъпва от крак на крак. — Това е Моси. Нали? Къде е? В затвора ли е?

— Няма го.

— И си мислиш, че аз съм го отвлякъл?

Кафъри прибра снимката.

— Някой му е отрязал ръцете. С ножовка. От тези, които човек може да купи от железарията. Вероятно е мъртъв, но не сме съвсем сигурни, защото тялото му още не е открито.

Розовината по бузите на ЧЧ изчезна и той внезапно седна на най-долното стъпало. Ръката му помръдна. Като че ли искаше да се пресегне и да се хване за парапета. Кафъри обаче го гледаше, така че той само притеснено се подпря с лакти на коленете си.

— Добре ли си, синко?

— Точно това е имал предвид — промърмори той. — Точно това е имал предвид. — По горната му устна избиха капки пот. — Преди много време той ми каза нещо. Тогава имаше проблем и аз си помислих, че нещо се е смахнал. Нали разбираш, говореше глупости.

— Какво каза?

— Каза, че се е срещнал с някакъв човек. Бил на едно от онези места, които уж помагат на човек да се отърве от хероина. Всеки се навърта около тях и чака някого.

— Помниш ли кое е мястото?

— Те са стотици. Има ги навсякъде. Със сигурност не е това в Ноул Уест, защото никой от местните, които все още се друсат, не би се мярнал там.

— С кого се е срещнал Мелоус?

— Не знам. — ЧЧ пхна ръце в джобовете и погледна към неприветливите улички, по които пъплеха полицаи. Погледът му престана да се рее и той се присви в сенките, оглеждайки се наоколо. Лицето му изглеждаше изпито, когато се обърна към Кафъри. От розовината по бузите му нямаше и следа. — Каза ми нещо много странно. Каза, че някой ще пострада. Помня думите му: „Там има извратени типове, ЧЧ. Не знам какво щяха да правят, ако нямаше такива глупаци като мен, които са готови на всичко“.

— Добре — каза Кафъри, хвана ЧЧ за ръката и го дръпна да стане от стълбите. — На хероина нищо няма да му стане, ако почака малко. Там под изтривалката е на сигурно място. А сега ще трябва да дадеш официални показания.

Кафъри си помисли, че Флий винаги изглежда малко нервна, щом излезе от водата. Изглежда предпазлива, сякаш всеки момент очаква да чуе лоши новини. Това беше първото, за което той се замисли, когато я видя на паркинга пред полицейското управление.

Разследването буксуваше. В показанията си ЧЧ не казваше много повече от това, което беше споделил с Кафъри на стълбището. Моси бил от тези хора, които се сприятеляват с всеки срещнат — пълен идиот. Нямаше нищо ново и по отношение на извратените типове, които Моси му беше споменал. ЧЧ даде около четиридесет имена и посочи двадесетина места, където според него Моси често ходел. Към това той добави и местоположението на седемнайсет организации, които провеждат срещи и подпомагат наркоманите. На практика ЧЧ правеше предположения. Той нямаше представа дали Моси е посещавал някое от тези места наскоро и се чудеше с какво онези хора са го подмамили. Кафъри нямаше много работа, но началникът му искаше обобщената информация за събитията и беше насрочил среща, така че той тръгна към Портисхед.

Кафъри беше паркирал служебното БМВ и вървеше към преддверието, пригладжайки гънките на самото си, когато я видя да пресича тревната площ. Беше се насочила право към него. Косата ѝ беше влажна и отметната назад. Носеше цивилни дрехи — стари дънки и сиво потниче.

— Инспектор Кафъри — провикна се тя. — Как си?

Изглеждаше нервна. Може би защото се опитваше да го настигне, а може би заради мушнатите в джобовете ръце, които сякаш беше прибрала, за да не се размахват. Кафъри стигна до извода, че всичко в Западна Англия е различно. В Скотланд Ярд нямаше нито такива тревни площи, нито пък такива полицайки. Тя го настигна и влезе в крачка с него. Приличаха на хора, които са тръгнали за една и съща среща.

— Някакви новини по случая? — каза тя.

— Да. — Той я погледна предпазливо. — Идентифицирахме го. Знаем кой е собственикът на ръцете.

— Как?

— По отпечатъците. Иън Мелоус. Известен и като Моси. Наркоман.

— Нещо друго?

— Има влакна под ноктите. Успяла си да запазиш веществените доказателства, докато си изваждала ръката. Лилави влакна. Може би от килим.

— Аха — каза неспринудено тя и погледна стъклената сграда, към която вървяха. — Знаеш ли защо са му отрязали ръцете?

Кафъри спря.

— Не, не знам.

Тя го погледна и също спря.

— Това, което са направили, е много странно. — Флий сякаш искаше да каже още нещо, но се въздържа. — Защо са му отрязали ръцете? — Приблужи се и добави: — Знаеш ли, че е африканец?

— Кой?

— Собственикът на „Ровът“ е африканец. Не мислиш ли, че това може да е от значение?

Кафъри се намръщи, втренчи се в разрошената ѝ руса коса. Като гледаше тази жена, човек не можеше да предположи, че има толкова тежка професия. Може би личеше донякъде по носа, който бе леко сплеснат, сякаш е бил чупен преди години. Флий не му изглеждаше обикновена. В нея имаше нещо нереално. Като нещата, които говореше в момента.

— Съжалявам — каза той. — Кое да е от значение?

— Това, че е африканец. Може би има нещо общо с тези ръце и с това, че са заровени толкова близо до входа на ресторанта му.

Кафъри се засмя. Зачуди се дали не го будалка.

— Шегуваш се, нали? Сигурно трябва да отгатна какво искаш да кажеш.

След няколко секунди лицето ѝ се проясни и тя промърмори:

— Не е моя работа. — Почеса се разсеяно по главата. — Но се опитвам да разбера как ръцете са се озовали под ресторанта.

— Едва ли трябва да мислим за нещо друго, освен за неуредените сделки с наркотици в района. Не мисля, че мястото е от

значение за разследването.

— Нима?

— Ще се насочим към жертвата. От дълго време е наркоман и има проблеми със закона. От единствените показания, които взехме днес, става ясно, че силно се е изплашил от нещо. Бил е на среща с други наркомани, опитвал се е да се изчисти. Тогава е станало. В момента се работи по въпроса. Трябва да се проверят тези места и аз мисля... — Той не се доизказа. Изражението на Флий се беше променило. Очите ѝ гледаха безизразно. Кафъри се зачуди дали да не я попита какво я притеснява. — Мисля, че ключът към разрешаването на случая е в тях. — Тя продължаваше да го гледа втренчено. — Какво има? Защо ме гледаш така?

— Нищо — отговори Флий. — Не трябва да ти се меся. — Отстъпи назад, но не отделяше очи от него, сякаш очакваше нападение. След това се отдалечи, извади мобилния си телефон и започна да пише съобщение.

Кафъри беше чувал, че тийнейджърите имат силно развити палци, защото пишат много съобщения. Прииска му се да ѝ каже нещо по този въпрос.

— Флий?

Тя спря и бързо мушна телефона в джоба си. Държеше се така, като че ли са я хванали да върши нещо нередно.

— Да?

— Аз съм нов тук. Не познавам района.

— Знам.

— Бих искал да получа някои съвети. По отношение на Бристол. — За да не си помисли, че я кани на среща, той бързо добави: — Търся градина. Чудех се дали можеш да ми кажеш къде мога да намеря добра градина.

Не беше съвсем сигурен, но му се стори, че тя погледна към ръката му. Към безименния му пръст.

— Ще поразпитам наоколо — отвърна. — На каква възраст е... детето ти?

Кафъри се усмихна. Заради абсурдната грешка и заради факта че все още няма деца.

— Не — каза той, — нямах това предвид. Искях да кажа градина с растения. За луковици.

Съобщението, което изпрати, беше за Тиг. Флий не можеше да мисли за друго, освен за снимката в книгата и за заровените под ресторанта ръце. Затова се опита да убеди Тиг да я запознае със собственика на „Ровът“. Въпреки че отначало той беше ужасен и говореше развълнувано за професионална етика: „Моята и твоята етика, Флий“, накрая все пак каза с неохота, че ще види какво може да направи, и я помоли да дойде, за да поговорят. Тогава обаче Кафъри ѝ каза за Мелоус и тя се разтревожи.

При положение че полицията следеше хората, които помагат на наркоманите, рано или късно щяха да попаднат на Тиг. А какво щеше да стане, когато разберяха, че Тиг познава собственика на „Ровът“? Освен това той щеше да реши, че тя ги е насочила към него. Очертаваше се голяма гадост. А ако Мелоус бе ползвал услугите на „Улеснения за потребителя“ — фирмата на Тиг, тогава наистина ставаше мазало. След като скочи в колата и написа следното съобщение: „Здравей Тиг, идвам след час“, тя си помисли, че Кафъри не изглежда заинтересован от думите ѝ. Защо ли не прояви някакъв интерес по отношение на произхода на собственика? Флий беше абсолютно сигурна, че някой трябва да обърне внимание на този факт.

Центърът, в който Тиг провеждаше срещите, представляваше една викторианска сграда — почистено и ремонтирано бивше училище. На пода имаше ламиниран паркет, а тоалетните бяха пригодени за инвалиди. Когато Флий пристигна, срещата вече беше приключила. Тиг беше сам в ечащата сграда. Носеше черен пуловер и камуфлажни панталони, заврени в ботушите, а под мишница стискаше купчина папки.

— Е? — попита тя, щом тръгнаха към малкото му офисче, което миришеше на нови килими и почистващи препарати. Тя вървеше бързо, защото се опитваше да не изостава от него. — Говори ли с приятеля си? Със собственика?

— Да — каза той и метна папките на бюрото. Седна на един въртящ се стол и сплете пръсти върху корема си. Усмихна ѝ се по начина, по който би се усмихнал на кандидат за работа.

— Добре. — Тя пусна чантата на пода, съблече си якето и пъхна ръцете си в джобовете. — Ще се наложи да те моля.

Тиг се засмя сухо.

— Нямахте го. Беше в Португалия с жена си. Дойде си днес по обяд. Можем да отидем на кафе, но не очаквай да ни приемат с отворени обятия. Ще се преструвам, че искам да изкрънкам още пари за фирмата. Така че, мило момиче, не задавай разни полицейски въпроси! Разбра ли?

— Разбрах.

— Никакво ровене. Ще седиш и ще си мълчиш. Без значение какво искаш да научиш, оставяш го да говори, а ако не желае, си тръгваш. Веднага. Правя ти голяма, много голяма услуга, разбра ли? А ако нещата се оплескат и той разбере, че си ченге, тогава... — Той прокара пръст по гърлото си. — С мен е свършено. И ти ще си виновна.

— Господи, Тиг. — Тя седна и скръсти ръце. — Как така ще съм виновна?

— Така стоят нещата. Такава е сделката. Съгласна ли си?

Тя се загледа в него, в здравето му тяло и обръснатата му глава. Мислеше си за снимката, която беше в чантата ѝ, снимката на Иън Мелоус.

Пое си дъх и се извърна встрани, за да извади снимката от чантата. Тогава Тиг внезапно попита:

— Как е професорът? Говори ли отново с него?

— Имаш предвид Кайзер? Не. Защо?

— Но ще ходиш при него утре, нали?

— Да. Следобед.

Тиг заби поглед в тавана. Като че ли се опитваше да си спомни нещо.

— Я ми припомни. С какво се занимаваше той?

— Той е... — Флий се поколеба. — Не знам. Сравнителна религия. Халюцинации. Такива работи. Защо?

— Защо? — Тиг започна да дърпа яката на пуловера си, сякаш му беше топло. — Просто се чудех с какви хора общуваш. Каква измет познаваш.

— Измет?

— Може би трябва да обърна внимание на това с какви мъже се виждаш.

— Аз не се виждам с мъже, Тиг. Знаеш го.

— Може би е така. — Лицето му изведнъж стана сериозно. — Може би е така. Но все пак трябва да обърна внимание.

— Какво?

— Отдавна трябваше да го направя, Флий. Трябваше да проявя по-голям интерес към теб.

— Я стига. Изобщо не разбирам какви ги дрънкаш.

— Наистина ли? Наистина ли не разбираш?

Флий се усмихна плахо.

— Тиг? — каза стреснато тя. — Ти си гей.

След краткото неловко мълчание Тиг започна да се смее.

— Гей? Хайде бе! Гей?

— Да, аз... — Тя се поколеба, след като разбра накъде отива разговорът. — Тиг. Моля те. Не говориш сериозно, нали?

— Сериозно говоря — прошепна той. — Съвсем сериозно.

Тя примигна. Това беше безумие. Тиг беше гей. Винаги е бил. И ще бъде. Точно затова изградиха здраво приятелство. Тя не беше най-досетливият човек на света. Можеше с вързани очи да намери пирон в езеро, но когато станеше въпрос за хора, срещаше трудности. Но чак пък толкова? Това беше абсурдно и невероятно.

— Е — каза Тиг, — какво мислиш?

— Какво мисля? Мисля... — Тя поклати глава. — Мисля, че ако казваш това, което си мисля, че казваш, а то, в интерес на истината, е доста странно, ще трябва да кажа „не“.

— Не?

— Ти знаеш как стоят нещата при мен, Тиг. Аз просто съм... — Тя потърси точната дума. — Аз съм прекратила. След инцидента вече не мога да мисля по този начин. Аз просто... — Тя въздъхна. Чувстваше се страшно неловко. — Тиг, за бога, как така не си гей!

Той бутна стола си назад, вдигна ръце и се изсмя. Приличаше на човек, който иска да каже: „Знаех си, че така ще се получи. Страшно съм добър в предсказанията“. Челюстта му беше издадена леко напред, но в очите му нямаше гняв.

— Не се тревожи. Помисли по въпроса. — Размърда език, сякаш нещо беше влязло между зъбите му. — Помисли си и след това ми кажи. Става ли?

— Става — промърмори Флий и продължи да го гледа стреснато. — Става.

За да прикрие неудобството си, тя се опита да си намери някакво занимание. Вдигна си чантата и започна бавно да рови из нея. След известно време, вече поуспокоена, взе смачканата снимка, но се поколеба. Можеше днес да отиде на срещата със собственика на ресторанта, а друг път да каже на Тиг за Мелоус. Не. Трябваше да го направи сега. В противен случай щяха да възникнат проблеми. Сложи снимката върху бюрото, с лицето надолу. Избягваше погледа на Тиг.

— Какво е това?

Флий си пое дълбоко дъх. Знаеше какво ще ѝ отговори той: „Това е един от клиентите ми. Защо ми показваш тази снимка? Нагледал съм се на такива копелета“. Тя обърна снимката.

Лицето на Тиг стана безизразно. Последва дълго мълчание, след което той сви рамене и попита:

— Какво трябва да кажа сега? Показваш ми снимката на някакъв тип и какво?

— Не си ли виждал този човек?

— Не, а трябва ли?

— Не е ли твой клиент?

— Не.

Тя въздъхна и се подсмихна леко. Вече се чувстваше по-добре.

— Супер. Поне едно нещо да е наред днес — прошепна съвсем тихо.

Прибра снимката в чантата, а след това посегна към якето си. Точно тогава се чу звънецът на входната врата.

19.

Кафъри стоеше пред обществения център на Менготсфийлд. Чувстваше се уморен и го боляха краката. Докато чакаше някой да му отвори, той мушна два ибупрофена в устата си и ги глътна на сухо. Искаше му се да изпуши една цигара, а след това да си полегне. Или да отиде при някое от момичетата. Всичко друго, но не и това. Не му се говореше повече с хора, които се занимават с наркомани.

Следобедната среща в управлението се беше превърнала в безплодно упражнение по управление на човешките ресурси. Сега, когато наркотиците влизаха в уравнението, цялата пара на разследването отиваше в свирката. По време на срещата той гледаше пръскачките и поддържаните тревни площи пред управлението. Слушаше с едно ухо началника си и си мислеше за четиридесетте човека, двайсетте района и седемнайсетте центъра за наркомани, които трябваше да се проверят. Духът му леко се повдигна, когато разбра, че има съобщение във връзка с влакната, открити под ноктите на Иън Мелоус. От лабораторията в Чепстоу съобщаваха, че подкрепят резултатите, получени в Портисхед, и влакната наистина са от килим. Искаха да извършат газова хроматография, за да дадат повече информация.

След известно време някакъв мъж отвори вратата. Ръководителят на центъра за наркомани — Томи Бейнс — беше на около тридесет години, имаше обработена с лазер татуировка на врата и обръсната глава, която според Кафъри сигнализираше за агресия, настояща и минала. Едното му око не беше в ред, вероятно заради побой. В момента, в който показваше полицейската си карта, на Кафъри му се стори, че в очите на Бейнс проблесна гняв. Като че ли мъжът виждаше някой свой стар познайник, който, въпреки че беше обещал да не го безпокои повече, отново чука на вратата му. Приличаше на човек, чиито занимания са били прекъснати. За момент Кафъри се зачуди дали не се намесва в нещо лично. Мъжът го покани да влезе и заключи вратата. Кафъри чувстваше, че не са сами в сградата. Някъде из стаите

се криеше и друг човек. Може би жена? Струваше му се, че усеща позната миризма. Запомни разположението на вратите, докато вървяха по коридора.

— Можеш да ме наричаш Тиг — каза Бейнс, след като влязоха в офиса. — Получих този прякор в затвора. Не ме питай защо. — Той взе купчина листи и ги сложи в копирната машина. Не поглеждаше към Кафъри и като че ли не се интересуваше много от него. Може би беше свикнал на вратата му да чукат ченгета. — Имаме затруднения в момента. Нямаме постоянни спонсори, така че се справяме с помощта на даренията и таксите, които успяваме да вземем от клиентите. На практика обаче почти никой от тях не може да плаща. — Говореше премерено, като внимателно обмисляше всяка дума. — Аз се занимавам с всичко. Аз съм попечителят, единственият съветник и човекът, който се занимава с поддръжката. — Вдигна ръка, за да стане ясно, че говори за сградата. — Този център е един от спонсорите ни. Разполагам с шест часа седмично. — Взе листата от копирната машина и ги сложи в прозрачна папка. Погледна към вертикалните щори, към синия килим и евтиното бюро. — Да, това е служебното помещение, с което разполагам. Занимавам се и с една програма в Кейншам, но като цяло движа нещата от апартамента на майка ми. Голяма сладурана е майка ми.

Навън беше започнало да се стъмва. Ако се изключеше офисчето, старото викторианско училище изглеждаше пусто. Кафъри постави ръка на един стол и попита:

— Може ли да седна? Ще ми отделиш ли няколко минути? Не бързаш за никъде, нали?

Тиг се поколеба. Очите му се стрелнаха за кратко към вратата и Кафъри отново си помисли, че вероятно в тъмната сграда има още някой. Недовършена работа. Е, няма да избяга. Тиг направи жест към стола и каза:

— Разбира се. Сядай, ще направя чай.

Кафъри седна и загледа как Тиг прави чай, избърсва чашите със зелена хартиена кърпа и претърсва шкафчетата за бисквити. Докато чакаше, Кафъри извади тефтерчето си и снимката на Моси. Постави я на бюрото с лицето надолу. Този тип разпити направо го подлудяваха. Хората, които се занимаваха с наркомани, винаги увъртаха. Когато полицията ги питаше за клиентите им, те се държаха така, все едно

трябва да дават кръв. Какъв им бе проблемът? Какво разбират те от конфиденциалност? При доброволците беше по-лесно, не бяха толкова тесногърди, но дори и те не даваха информацията безплатно.

— Тази работа не те ли изморява? — попита Кафъри, когато Тиг му подаде чаша чай. — Не ти ли се иска да им кажеш да се разкарат?

Тиг се ухили. Нави ръкавите на пуловера си и седна. Кръстоса крака, а след това подпря чашата си върху тях.

— Виж какво, приятел. Знам какви сте вие, полицаите. Изобщо не ви пука какво мисля за клиентите си. Не си дошъл тук за това. Така че казвай защо си дошъл? Какво искаш да знаеш?

Кафъри не отговори. Погледна Тиг право в очите. Болното му око изглеждаше сивкаво и замъглено. Почти като гаден лондонски ден. За момент се почувства дезориентиран. Въобще не можеше да прецени човека пред себе си. Обърна снимката на Моси и я подаде на Тиг.

— Познаваш ли го?

Тиг не бързаше. Внимателно постави чашата си на бюрото и се приведе напред, за да вземе снимката. Докато я разглеждаше, като че присви леко очи. Сякаш бе очаквал да види точно тази снимка.

— Не — каза той и примижа, приближавайки снимката към лампата. — Съжалявам, приятел. Никога не съм го виждал.

Подаде снимката на Кафъри, но той не я взе, а продължаваше да го наблюдава.

— Сигурен ли си, че не го познаваш?

— Сто процента. Никога не съм го виждал. Ето, вземи си я.

Кафъри изчака още секунда. Опитваше се да надникне в замъгленото око, да види потрепване или присвиване на зеницата, нещо, което да му подсказва, че мъжът лъже. Нищо. Само тази странна уравновесеност, която не знаеше как да интерпретира.

Най-накрая взе снимката и я прибра в папката си. Замисли се за следващия въпрос, който трябваше да зададе. Мразеше го, защото знаеше до какво ще доведе. Точно по тази причина си представи момичетата край пътя и заниманията, на които можеше да се отдава в този момент. За да забрави. Прииска му се да въздъхне, но вместо това извади ръката си от папката и попита:

— А мислиш ли, че някой от твоите клиенти би го разпознал? Може би е добре да поговорим с тях?

Тиг изпръхтя и го погледна с поглед, който Кафъри познаваше отлично от дългите години, прекарани в Югоизточен Лондон.

— Няма смисъл да ти говоря за конфиденциалността на клиентите. Тя стои в основата на дейността ни. С нас е свършено, ако започнем често да си сътрудничим с полицията.

— Да. Знам. Но... — Кафъри говореше бавно и изучаваше дланите си. Сякаш повече се интересуваше от тях, а не от думите си. — Знаеш ли какво си представям?

— Какво?

— Представям си твоето бъдеще, Тиг. Представям си твоето бъдеще и стъпките, които трябва да предприемеш, за да го промениш. А освен това си представям всички тези хора навън, всички тези хора, на които може да се случи същото нещо. Тези бъдещи жертви... — Замълча, за да придаде тежест на думите си. Те бяха най-мощното средство, с което разполагаше — прехвърлянето на отговорността. — Може би някой, когото обичаш. Представям си ги щастливи, създали семейство, деца. А след това виждам другата страна. Виждам ги убити, осакатени, с отрязани ръце. С ножовка. От тези, които се продават в железарията. Какво бъдеще е това?

Той видя, че Тиг се огъва. На челото му се беше появило бяло петно. Сякаш кръвта му беше замръзнала.

— Виж какво — каза Тиг. — Нося отговорност за тези хора.

— И за тяхното бъдеще. Този мъж на снимката е като повечето от клиентите ти, има подобен начин на живот. Това значи, че същото може да се случи и с някой от тях.

— Не мога да позволя тук да идват полицаи. Клиентите ми ще загубят доверие в мен.

— Решението е твое. Само ти можеш да решиш кое е правилно. Замълчаха.

— Добре тогава — рече Тиг най-накрая. — Ако ми оставиш снимката, ще я покажа на момчетата. Може пък да излезе нещо.

— Мога ли да разчитам на теб? — Кафъри продължаваше да играе играта си. — Бъдещите жертви... могат ли да разчитат на теб.

— Слушай, приятел, обещавам ти. Ясно? Давам ти обещание, а ти ако искаш, го приемай.

Кафъри отново извади снимката и му я подаде. Лицето на Тиг беше напрегнато, но сдържано. Той взе снимката и я сложи в

копирната машина. Стоеше с гръб към Кафъри, който в това време преценяваше дали да зададе още въпроси. На пода до копирната машина имаше чанта, върху която беше праметното яке. Надписът върху якето му се стори познат. Мислите му се рееха в различни посоки, когато Тиг попита:

— Проверил ли си ме?

— Какво?

— Погледна ли досието ми, преди да дойдеш тук?

— Какво щях да видя, ако го бях направил?

Тиг върна снимката и седна на стола си. Потърка с длан обръснатата си глава.

— Преди малко ме попита дали не ми е писнало от тази работа. Знаеш ли защо не ми е писнало?

— Не. — Кафъри погледна към чантата, а после отново към него. — Не, не знам.

— Защото и аз съм такъв. Аз съм един от тях. Бях един от тях. Точно затова не се изморявам от проблемите им — омразата, която изпитват към себе си; мизерията и капана, в който попада всеки наркоман. Знам какво е да счупиш стъклото на кола заради монетите на таблото, да откраднеш пенсията на майка си и да пребъркаш джобовите на повръщащ пияница. Знам какво преживяват.

— Защо ми казваш всичко това?

— Защото без малко не убих човек. — Тиг спря да говори за момент. — Излежал съм си присъдата, но мога да си представя как ще се върнеш, след като научиш всичко, за да ми се правиш на велик и да ме сочиш с пръст. По-добре да ти кажа сега, за да няма изненади.

Кафъри се отпусна в стола. Чуваше се само бръмченето на копирната машина.

— Е? Какво се случи?

— Една възрастна жена. Бях надрусан. Влязох в къщата ѝ, за да крада, но едва не я убих. Вързах я с кабел и счупих краката ѝ с щанга.

Върху лицето на Кафъри бавно изгря усмивка. В главата му пълзяха тежки мисли.

— И сега ми казваш, че съжаляваш? Научил си си урока и вече не си същият? Станал си примерен член на обществото? Трябва ли кротичко да си говорим за това как си се поправил?

Тиг се ухили злобно.

— Да, да. Трябваше да се досетя. Пише го в очите ти. Не вярваш, че хората се променят. „Прошка“ не е дума, която често използваш.

Кафъри се опита да си представи какво е да вържеш възрастна жена с кабел, а след това да й строшиш краката с метална щанга. Опита се да си представи какво Пендерецки е направил на Юан. Какво е да изнасилиш деветгодишно момченце. Колко силно трябва да крещи жертвата, за да накара мъчителят да спре? Пендерецки само частично изкупи вината си. Той никога не лежа в затвора заради Юан и можеше да прави каквото иска с живота си, но умря. Умря сам, в нищета, без семейство и без приятели, само с купчина каталози за детско бельо до леглото си. Но дори и тази участ беше милиони пъти по-добра от това, което заслужаваше.

Тиг стана и взе голямата връзка ключове, която лежеше на бюрото. Отиде до вратата и се обърна назад.

— Това ли е всичко?

Кафъри се изправи, затвори папката си и отиде до вратата. Застана до Тиг и го погледна в очите.

— Само едно нещо — каза меко той. — Ако някой ми счупи краката, знаеш ли какво ще направя?

— Не. Какво ще направиш?

— Ще му го върна. — Той се усмихна и усети вкус на кръв в устата си. — Ще му счупя краката.

20.

На Тиг не му се обсъждаше разговора с Кафъри. Когато отиде в тъмната кухня на долния етаж, лицето му беше зачервено, а очите му гледаха строго. Флий седеше и чакаше. Попита го за какво са говорили, но той поклати глава и не каза нищо. Не му се говореше и по пътя към срещата със собственика на ресторанта. Чак когато застанаха на прага и зачакаха вратата да се отвори, той каза:

— Ченгета са същите като преди петдесет години. Онзи беше като излязъл от полицейски сериал.

Флий не отговори. Взираше се в малкото прозорче на входната врата. На няколко пъти ѝ идваше да му каже: „Хайде да забравим за това. Да се върнем и да се престорим, че не съм те молила за нищо“. Разбираше, че навлиза в дълбоки води. Чувстваше се леко замаяна, а нещо стягаше главата ѝ като менгеме. Ако се окажеше права, в тази съвсем обикновена къща можеше да е ключът към разгадаването на случая „Мелоус“.

— Хей, чуваш ли ме? — попита Тиг.

Тя примигна.

— Какво?

— Говорех за ченгето. Джак Кафъри. Държеше се като есесовец. Агресивен. Това е най-точната дума.

— Не е толкова лош.

Тиг я изгледа така, че тя се почувства неудобно. След това той се ухили и рече:

— Виждаш ли? На път си да се предадеш. Харесваш го.

Флий се канеше да му отговори, но чу шума от изщракването на ключалката, изправи рамене и притеснено прокара длани по дънките си, за да заличи несъществуващите гънки. Искаше ѝ се да се види в огледало. Усещаше, че лицето ѝ е пребледняло.

Мъжът, който отвори вратата, имаше сериозен вид и изглеждаше леко разтревожен. Беше слаб, с късо подстригана посивяла коса. Кожата му беше много тъмна, сякаш поръсена със ситна пепел.

Носеше непретенциозно облекло — тънки панталони и бледозелена карирана риза с навити ръкави. Кожата над китките му блестеше като намазана с масло.

— Господин Мабуза — каза Тиг и протегна ръката си. — Благодаря ви, че ме приехте. Късно се обадох, знам.

Мабуза се усмихна насила.

— Не се тревожи, стари приятелю. — Пое внимателно ръката на Тиг и с деликатно движение я разклати. После наклони глава към Флий. — Аз съм Гифт Мабуза. А вие сте?

— Това е Флий, моята... моята приятелка. Надявам се, че нямате нищо против.

Моята приятелка? Кога пък станах такава? Мабуза гледаше към нея, така че тя свали слънчевите си очила и протегна ръка да се здрависа. За миг ѝ се стори, че някаква сянка прекоси лицето му, но той леко пое подадената ръка и я стисна. Това остави неприятно усещане у Флий.

— Влизайте — каза той някак вдървено. Акцентът му почти не се долавяше, като при Кайзер. Говорът му изглеждаше някак неестествено книжовен. — Влизайте, влизайте.

Веднага щом влезе в къщата, Флий усети някаква тежест върху раменете си. Сякаш мракът изсмукваше енергията ѝ. Вътре миришеше на стари манджи, на тъга. Мабуза ги въведе в дневната и отиде да направи кафе. След няколко секунди очите на Флий свикнаха със светлината и тя видя, че интериорът е подобен на този в евтините хотели — месингови украшения по стените, лилави килими, кичозни канапета и наредени в редица бродирани възглавници. В помещението имаше няколко декорирани абажура, а върху телевизора беше поставен малък евтин часовник. От двете страни на камината стояха керамични кученца, между които беше разположено дървено разпятие. Флий се приближи до камината и разгледа кръста, като си мислеше, че в него има нещо странно, но не можа да определи какво.

— Харесва ли ти? — Тя се стресна. Мабуза стоеше до нея. Върху подноса, който държеше, имаше чаши и каничка кафе. Очите му поглеждаха ту към кръста, ту към лицето ѝ. — Много хубаво дърво, нали?

— Да — каза тя. Лицето ѝ остана безизразно. — Много хубаво.

— Ще излизам след дваайсет минути. — Той остави подноса и се наведе, за да налее кафе в тънките чашки от китайски порцелан. Флий седна на канапето, а Мабуза постави една чашка пред нея. Тиг се настани в кожен фотьойл и отпусна ръце на облегалките. — С жена ми ще ходим на църква, така че, приятели мои, за съжаление няма да можем да говорим цяла нощ.

— Да, разбира се — отговори Тиг и придърпа леко нагоре камуфлажните си панталони. Наведе се напред и опря лакти на коленете си. — Няма да ви задържаме.

— И сега трябва да ти кажа нещо — продължи Мабуза. — Не знам защо си дошъл, но се опасявам, че ще останеш разочарован от срещата ни, приятелю. Днес повече от всякога се страхувам за бизнеса си. — Той събра длани като за молитва и насочи пръстите си към Тиг. — Въпреки огромното ми желание да помагам, ще огранича благотворителната си дейност.

Флий мълчеше, докато мъжете говореха за благотворителност. Започна да си играе с лъжичката, но погледът ѝ се плъзна към дървения кръст, а след това към шкафовете и стените. Опитваше се да определи кое точно я притеснява. В нишата на стената имаше осветена с малка лампичка картина. На нея беше изобразена котка, търкаща с лапи муцуната си. Картината не се връзваше с останалите предмети в помещението. Флий я разгледа и се зачуди дали това я безпокои. Или пък прозорецът и тежките завеси, които спираха светлината? Или раираните тапети, залепени над цокъла с цвят на охра? Забеляза, че върху цокъла има лек гланц, и се опита да определи местата, на които е бил почистван, местата с по-блед цвят. И изведнъж се досети. Причината не беше нито в стените, нито в завесите, а в килима.

Тя се втрени в него и пулсът ѝ се ускори. Килимът беше леко запрашен и имаше твърде дълъг косъм, но иначе изглеждаше съвсем обикновен. С изключение на едно нещо. Цветът. Беше лилав и леко биеше на розово. Влакната по намерените ръце бяха със същия цвят.

— Флий! — каза рязко Тиг и тя стреснато се изправи. Мабуза ѝ предлагаше бисквити.

— Съжалявам — рече тя с пресъхнала уста. — Малко съм...

— Отнесена — рече Мабуза. — Така се казва, нали?

Тя погледна бисквитите, а после лицето на африканеца. Това ли бе човекът, който бе отрязал ръцете на наркомана? Тук, в тази стая?

— Не разбирам нищо от благотворителност. Не е по моята част.

— Не се извинявай. Искаш ли бисквитка? — Той се усмихна и посочи чинията. — Тези жена ми ги направи, но другите са от магазина.

— Благодаря. — Флий се приведе напред. В едната си ръка държеше чашката и чинийката. Докато се колебаеше, мислейки за килима и тежките завеси, тя постави пръста си на ръба на чинията и я бутна леко надолу.

Мабуза се опита да я хване, но тя се изплъзна от ръцете му и падна на килима. Бисквитите се разпръснаха. Флий бързо остави чашата си на масата и възкликна:

— По дяволите, нека аз, оставете.

Преди Мабуза да реагира, тя избута масичката и се отпусна на колене, за да събере бисквитите. Натрупа ги върху чинията, а след това започна да събира трохите.

— Толкова съм непохватна. — Вдигна глава, погледна двамата мъже и се усмихна глуповато. — Непохватна и глупава.

След като почти изчисти килима, тя си пое дълбоко дъх. С лявата си ръка събра последните трохички, а с дясната стисна няколко влакна и дръпна здраво. Чу се лек шум от скъсване, но тя продължи да гледа мъжете и да се усмихва. След това рязко се изправи, вдигна чашата си и седна на канапетото, като смачка откъснатите влакна и ги скри в лявата си ръка.

Двамата мъже не казаха нищо, само я зяпаха. Тя започна да говори, за да прекъсне неловкото мълчание.

— Откъде сте, господин Мабуза? — Думите изхвърчаха от устата още преди да се усети. Насили се да задържи усмивката върху лицето си. — Тиг ще ви каже — промълви, като се опитваше да прикрие вълнението си, — че съм най-любопитното същество на света. Извинете ме.

— Не се извинявай. — Мабуза наклони глава и се усмихна вежливо. — Не са нужни никакви извинения. Аз съм от Южна Африка. Благодаря, че ме попита.

— Южна Африка?

— Знаеш ли къде е?

В главата ѝ изникнаха образи. Тя си представи тъмна, студена вода и пустиня, в която ехтят писъци.

— Не — отговори тихичко Флий. — Не съвсем.

— Знам за какво си мислиш. — Бялото на очите му беше леко жълтеникаво, сякаш страдаше от жълтеница.

— Така ли? И за какво си мисля?

Мабуза се усмихна.

— Мислиш, че съм чернокож. Мислиш си, че единствените южноафриканци, които си срещала, са бели, докато аз, за голяма изненада, съм чернокож.

— Точно така — каза тя, като не отделяше очи от неговите. — Точно за това си мислех.

— Аз съм един щастлив черен южноафриканец, повярвай ми.

Мабуза издържа втренчения ѝ поглед и тя се почувства неловко. Струваше ѝ се, че я е видял да дърпа килима и сега се опитва да я сплаши, да я накара да си признае. Мабуза пак заговори. Очите му бяха вперени в нейните, сякаш се опитваше да придаде тежест на всяка от думите си. Отначало тя не разбираше нищо, чуваше само блъскането на сърцето си. Впоследствие осъзна, че той разказва историята си — как се е родил в Йоханесбург; как белите собственици на нефтодобивната компания, за която работел, искали да изглеждат добре в очите на обществеността и да запълнят квотите си, поради което взели един мотокарист и бързо го издигнали до длъжността изпълнителен директор. Гифт Мабуза така и не взел дори едно самостоятелно решение за трите години, през които бил изпълнителен директор. Прекарвал времето си в офиса, играел покер по интернет и подписвал чекове. След това пресата разкрила далаверата. Мабуза взел заработените пари и дошъл в Англия, където отворил „Ровът“.

— И така — каза той, — скъпа моя нова приятелко. Кажи ми какво знаеш за страната ми?

— Много малко.

— Виждаш ли, затова се чудя какво мисли английската полиция за страната ми.

— Моля?

— В ресторанта ми се случват ужасни неща. Сигурен съм, че сте чули по новините. Полицията интервюира персонала и възпрепятства бизнеса ми. Не ме пускат дори да вляза в ресторанта. Не знам кое е чудовището, което е поставило проклетото нещо под вратата ми, но аз съм достатъчно опитен и зная, че това е саботаж. — Той разтвори

длани, протягайки ръце напред. — Ти виждаш цвета на кожата ми. Чувааш гласа ми. Аз съм африканец, Флий, а с африканците всички се държат като с прокажени.

Флий подсмръкна, след това опипа дънките си, преструвайки се, че търси кърпичка. Мушна лявата си ръка в предния джоб и пусна влакната от килима. Извади я и я положи върху бедрото си. Очите на Мабуза проследиха всяко нейно движение.

— Виждаш ли — каза след известно време той. Очите му се задържаха върху ръката на Флий. — Не съм желан от това общество и затова някой... — Той направи пауза, а после повтори последната дума. — Някой е поел ужасния риск да ме дискредитира. Но... — Усмихна се неочаквано. Зъбите му бяха бели, а един от тях липсваше, вдясно от кучешкия. — Враговете ми са направили голяма грешка. Това е смешно. Никой не може да ме сочи с пръст. Аз не съм дивак.

— Господин Мабуза — каза с равен глас тя, — изразявате се неясно.

— Неясно? Едва ли. Опитвам се да обясня, че никога не съм имал вземане-даване с полицията. — При изричането на думата „полиция“ той наблегна на всяка сричка. — Не знам какво си мислят те за този чернокож южноафриканец. — Отново я погледна право в очите. — А ти? Знаеш ли какво си мислят те?

„Той знае — помисли си Флий. — Мамка му, той знае коя съм.“

— Не — отговори спокойно. — Нямам никаква представа.

Дълго мълчаха. Тиг нервничеше и прочистваше гърлото си с кашлица. Флий се канеше да му каже нещо, когато часовникът заби и той скочи на крака.

— Трябва да тръгваме — рече и се протегна към Флий. — Хайде. Веднага.

Тя се изправи неуверено, като остави чашата толкова рязко, че лъжичката падна от чинийката.

— Бих искала да използвам тоалетната, господин Мабуза. Трябва да си издухам носа.

Той се поколеба за секунда, погледна към Тиг, после към нея, а след това отново към Тиг. Накрая се усмихна благо и вдигна ръка, за да ѝ посочи пътя.

— Разбира се — каза със спокоен глас. — Разбира се.

Тоалетната се намираше на първия етаж, точно над дневната, в която я чакаха Тиг и Мабуза. Флий бавно се изкачи по витата стълба. В стените имаше четири или пет ниши, в които бяха поставени разпятия. Някои от разпятията бяха малки, други — големи, но всички изглеждаха чисти и нови въпреки прахта, която покриваше всичко останало. Стените бяха облицовани с ламперия, която стигаше до кръста ѝ. Флий не знаеше защо, но тази ламперия нещо не ѝ хареса. Скръсти ръце пред гърдите си, за да не я докосне, без да иска. Дървената облицовка предизвика у нея асоциации със затвор и дебнещи сенки.

Стигна до слабо осветената стълбищна площадка и усети лека миризма на дезинфектанти. Чувството, че някой я наблюдава, не я напускаше. Срещу стълбището имаше врата, точно където Мабуза ѝ беше казал. Тя я бутна и светна лампата. Всичко в банята беше в светложълто, а върху казанчето лежеше кутия книжни кърпички. Отражението ѝ в огледалото гледаше напрегнато. Тя стисна здраво дръжката на вратата и разгледа лицето си, разрошената си коса и кръговете под очите си. Повдигна се на пръсти, за да види и отражението на коридора зад нея. Там нямаше никого. Защо ли ѝ се струваше, че я наблюдават?

Точно когато се чудеше какво да прави, отдясно долетя някакъв шум и тя се обърна. На няколко крачки от стълбищната площадка видя откrehнатата врата. Не я беше забелязала в тъмното, но сега не можеше да отдели очи от нея. Зад вратата се чуваше подсмърчане, като че ли някой плачеше.

Флий затвори с рязко движение тоалетната, за да може трясъкът да се чуе долу. Двамата мъже разговаряха тихо и тонът на гласовете им беше постоянен, така че Флий доближи предпазливо откrehнатата врата. Дюшето изглеждаше солидно. Не изскърца изобщо. Стигна до вратата. Тиг и Мабуза продължаваха да разговарят. От позицията, която беше заела, виждаше по-голямата част от стаята.

Осветена от две обикновени лампи, разположени в ъглите, стаята изглеждаше странно. Напомняше за селска къща — голо дюшето, карирани покривки и юргани на цветчета. На пода лежеше куфар, а на няколко крачки от него беше коленичила една бяла жена, обърната с лице към леглото. Изглеждаше малко по-млада от Мабуза, беше руса и

изключително дебела. Тялото ѝ изпъваше обикновената бяла рокля, а гърдите ѝ се надигаха и потреперваха, защото плачеше — доста странни ридания, които Флий по никакъв начин не можа да свърже с тъга.

Жената опря длани на пода и се наведе, а кожата на дебелиите ѝ ръце се надипли. Погледна под леглото. Флий забеляза потрепващите в очите ѝ сълзи и в този миг разбра защо плачът ѝ изглеждаше толкова странен. Защото беше породен от страх. Жената плачеше, защото се страхуваше от това, което щеше да види под леглото.

Жената проточи врат, за да огледа всички ъгълчета, и след като явно не откри нищо, се надигна и бавно се обърна към Флий. По бузите ѝ все още се стичаха сълзи. Остана безмълвна, не изглеждаше изненадана, че някой я наблюдава. Просто стоеше и я гледаше.

Без да каже и дума, Флий отиде до стълбите. Струваше ѝ се, че всеки момент зад гърба ѝ ще проехти вик. Тя заряза предварително обмисления план — да отвори и затвори тоалетната и да пусне водата — и бързо слезе по стълбите. Тиг и Мабуза прекъснаха разговора си.

— Беше ми приятно да се запознаем — каза тя на Мабуза, но го подмина, без да му стисне ръката. Отправи се директно към вратата, като не обърна никакво внимание на Тиг, който вървеше зад нея. — Благодаря ви, не ни изпращайте.

Вървеше бързо, със скръстени пред гърдите ръце, и въпреки че беше топло, трепереше. Олекна ѝ, щом се озова навън. Беше видяла достатъчно и се канеше на сутринта да отиде право при Джак Кафъри.

— Хей! — След известно време Тиг я настигна. Хвана я за ръката и я извъртя към себе си. — Какво си мислиш, че правиш, по дяволите?

— Той знае коя съм, Тиг. — Тя прокара пръсти през косата си и го изгледа ядосано. — Не разбра ли? Не видя ли как ме гледа? Толкова странно!

— Единственото странно нещо е, че го накара да говори за случая с ръцете. Това е странното.

— Не съм го карала. Той искаше да говори. Освен това в тази къща става нещо лошо.

— Флий, Флий. — Тиг я побутна напред, за да се отдалечат от къщата на Мабуза. Беше почти седем часа вечерта, но небето все още синееше. Покрай тях минаваха аудита и мерцедеси. Бизнесмените,

които живееха в района, се връщаха по домовете си. Някои се заглеждаха в тях. Един паркира колата си, свали слънчевите си очила и започна да ги наблюдава. — Флий, не мислиш ли, че се държиш като параноичка? От самото начало изглеждаше притеснена. Личеше си, че не се чувстваш комфортно. Въобразяваш си разни неща.

— Не си въобразявам начина, по който се пулеше в мен, когато ме попита какво си мисли полицията.

— Флий, не казвам, че го познавам добре, но знам, че не действа подмолно. Той не е непочтен.

— О, така ли? — Тя съвсем не бе убедена. — Сигурен ли си?

— Да — отговори той и се отпрати към колата. — Сигурен съм.

Тя изчака за момент, като го гледаше как се отдалечава. Сърцето ѝ все още биеше учестено. Непознатият мъж загуби интерес и насочи дистанционното към вратата на гаража си. Флий нямаше какво друго да направи, затова последва Тиг и извади ключовете от колата. Отвори вратите, а след това седна на шофьорското място и въздъхна.

— Трябва да ти кажа нещо — започна тя и дръпна колана. Все още усещаше върху дланта си мазния слой, оставен от ръката на Мабуза. — Те няма да ходят на църква тази вечер. Не и на църква, която ти или аз бихме посетили.

— Хайде стига бе! Какви ги говориш?

Тя погледна към къщата — съвсем обикновена на пръв поглед. Замисли се за сенките, които ѝ се стори, че минават в основата на ламперията. За жената, която търсеше нещо под леглото, и за страха, изписан на лицето ѝ. За разпятията. В един момент разбра какво не бе наред с къщата.

Обърна се към Тиг. Очите ѝ смъдяха.

— Казвам ти, Тиг, тези хора не са християни.

21.

В осем часа, когато Кафъри се прибра в офиса, хората от информационния отдел си бяха тръгнали. Един от подчинените му поиска допълнителна работа, така че Кафъри му каза кои центрове за наркомани провеждат срещите си вечер. Скоро управлението съвсем опустя.

Кафъри се радваше на тишината и се помота още малко, като се опита да свърши нещо полезно. Прочете съобщенията си, прегледа автобиографиите на някои от новите детективи и без особен ентусиазъм започна да претърсва полицейската информационна система. Пусна търсене в свидетелските показания, като за ключови думи използва „река“ и „малолетен“. Когато написа „ексхибиционист“, на екрана изскочиха огромно количество резултати. Операторът от информационния отдел беше прав — приблизително хиляда мъже от Бристол имаха навика да показват интимните си части пред местните момичета. Кафъри нямаше желание да се занимава с подобен списък.

Отиде до прозореца, дръпна щорите и в този момент го връхлетя необяснимо униние. Арабската месарница отсреща беше затворена, но ресторантчето за бързо хранене до нея още работеше. Кафъри си погледна часовника. Осем и половина. Сравнително рано. Слънцето обаче скоро щеше да залезе, а това означаваше, че момичетата скоро ще застанат покрай пътя. Ръката му стисна силно щорите. Трябваше да излезе, за да не ги счупи. Извади мобилния си телефон и набра номера, който Флий му беше дала — на някакъв стар приятел на майка ѝ, който движел бизнеса си от вкъщи.

Телефонът звъня дълго и Кафъри беше на път да се откаже, когато градинарят отговори на обаждането. Обясни му, че лилавите минзухари са малко демоде и не се срещат често, но би могъл да поръча известно количество от тях. Кафъри трябвало обаче да отиде в Бишъп Сътън, за да си ги вземе, защото фирмата му не извършвала доставки. Докато говореха, мъжът попита как е „милата Флий“. „Не е ли истинска трагедия това, което се случи с бедното момиче? А няма

още трийсет!“ Кафъри започна да почуква с пръст по бюрото — не му харесваше, че не знае историята, за която всички други бяха в течение — и отговори: „Мисля... мисля, че като се има предвид случилото се, тя се справя добре. Ще ѝ предам много поздрав!“.

Разбраха се за начина на плащане и градинарят отбеляза, че по гласа му личи, че не е местен. Кафъри говореше спокойно, но когато приключи, се смръщи. Почукваше още по-силно по бюрото и обмисляше думите на градинаря. Някаква трагедия в живота на Флий Марли? Каква трагедия? Тогава си зададе въпроса дали тя има приятел, който да ѝ помага. Тук обаче трябваше да спре. Нормално е да си любопитен, старче. Нали затова си детектив. Но не отивай твърде далече. Ще загазиш.

Отиде до залепената на стената карта и постави палец върху Бишъп Сътън. След това насочи кутрето си към Шептън Мелит. На пръв поглед маршрутът на Ходещия мъж изглеждаше случаен. Когато онзи ден обаче видя скритите в храстите буркани със сайдер, Кафъри стигна до извода, че той планира придвижването си. С помощта на докладите, включени в базата данни, и имайки предвид мястото на срещата им, Кафъри започна да разбира замисъла. Маршрутът на Ходещия мъж приличаше на полуотворено ветрило или на парче торта. В основата беше Шептън Мелит, а горната част се оформяше от пътя между Конгресбъри и Кейншам. Той се взира в образувалата се геометрична фигура още известно време, а после взе якето си и бръкна в джоба за ключовете.

Ходещия мъж имаше навика да върви по цял ден всеки ден. Който искаше да го намери, трябваше също да се движи. Или пък да знае какво си е наумил. Кафъри подкара към шосе А-37 — един от най-старите пътища в Британия, използван още от рицарите тамплиери. Подмина Фарингтън Гърни и навлезе в Стон Истън. От двете страни на пътя се появиха покрити с влага стени. Между камъните бяха поникнали бурени. Човек имаше чувството, че пътува по дъното на изсъхнал стар канал. След като излезе извън границите на селцето, Кафъри намали скоростта. Не се виждаха други коли на пътя. Фаровете осветяваха надвисналите над пътя клони и създаваха впечатлението, че отгоре има филигранни сводове. Той държеше страничното стъкло свалено и се подпираше с лакът на вратата.

Претърсваше с поглед тъмнината от двете страни на пътя и се мъчеше да види огъня на Ходещия мъж.

След известно време подмина една малка пътечка. Беше се отдалечил на стотина метра от нея, когато нещо го накара да спре и да направи обратен завой. Отби леко встрани и паркира. Слезе от колата, прескочи ниската ограда и навлезе в полето. Околността тънеше в мрак, само едно обрасло с дървета хълмче сивееше на хоризонта. Кафъри внезапно почувства студ. Облече си якето и пхна ръце под мишниците си. Не чуваше пукане на клонки, нито усещаше мирис на огън.

Ходещия мъж отрязал носа на някакъв човек с помощта на резец. Това нещо се случило в гаража му в Шептън Мелит. Името на жертвата било Крейг Евънс. Ходещия мъж предварително го завързал за дъска за гладене, използвайки широко червено-бяло тиксо. След това натиснал с палци (това впечатли Кафъри най-много) очите на мъжа толкова силно, че те изскочили от орбитите си. Щом приключил с това занимание, подпрял дъската за гладене на стената и заковал ръцете на жертвата за стената. На практика разпънал Евънс на кръст.

Полицията знаеше подробностите, защото Ходещия мъж бе записал всичко на видео. Просто искал да гледа записа по-късно, за удоволствие. Оставил очите с висящите от тях окървавени нерви на един рафт, после счупил с щанга капачките на коленете на Евънс и отрязал пениса му. Хладнокръвно събрал всички отрязани части — очите, носа и пениса, и ги поставил в тенекиена кутия за бисквити. Когато полицията ги намерила, те били толкова разложени, че капакът се бил отворил от отделените газове.

Кафъри си пое дълбоко дъх, усещайки как студът щипе ноздрите му. Заслуша се в тишината, а в това време една сивкава сова прелетя над него. След като не долови никакъв шум, той се върна при колата си. Седна вътре и погледна мрежата от клони, която висеше отгоре. Над нея се виждаха плъзгащите се пред луната облаци.

Леката болка се появи отново. Кафъри реши, че този път тя е свързана не с напрежение, а с умора. Умората, от своя страна, беше свързана с разговора, който бе провел с градинаря. „Не е ли истинска трагедия това, което се случи с бедното момиче?“

Отне му известно време да си припомни усещането, което изпита тогава. Усещането, че не е в течение на нещата и всъщност е един

страничен човек. Може би щеше да поразпита за случилото се. Внимателно, за да не привлече внимание. И в този момент в съзнанието му прозвуча гласът на Ходещия мъж: „Не ми липсва, като си представя, че това е нещо, което другите хора правят в друг живот“. Беше прав. Забрави. Преди години щеше да изровиш всичко за нея. Щеше да разбереш какво ѝ се е случило. Но не и сега. Твоят свят е вече друг.

Кафъри запали двигателя и подкара колата. Минаваше десет часът, което означаваше, че щеше да стигне в Бристол малко преди единайсет. Точно по това време Кийли излизаше на улицата. Отвори прозореца и миризмата на пара и пръст нахлу в колата. Дори и да се концентрираше напълно, пак нямаше да може да си спомни лицето на Кийли, нито цвета на косата ѝ. Спомняше си обаче нещо друго. Тя притежаваше едно прекрасно качество — никога не го гледаше в очите, когато се чукаха. А това според него беше от голямо значение.

22.

9 май

На следващия ден Моси лежи на канапето. Едното му стъпало се поклаща над пода, а палецът му подпира долната му устна. Гледа вратата и чака Джона да се появи.

Денят се превръща в нощ, след това нощта се превръща в ден, но нищо не се случва. Никой не идва. Понякога му се струва, че слънцето се е заклешило някъде на небето, защото всеки път, когато си отвори очите, вижда как слънчевата светлина минава през решетката. Друг път има усещането, че е във включена на превъртане напред машина на времето — слънцето прекосява небосклона толкова бързо, че в един момент е сутрин, а в следващия залезът прокарва червените си пръсти през решетката и осветява мръсната стая.

Преживяват само със силно подсладено кафе и разтворима супа. От време на време Скини му донася по малко хероин. Взима го от „Чичо“, който сякаш винаги е от другата страна на вратата. Моси си мисли, че чичото живее в съседната стая, защото винаги когато Скини иска да говори с него или да излезе, той е там. Скини просто отива до вратата и чука три пъти. Почти веднага след това в коридора светва фенерче и се появява силует. Изтракват ключове и в стаята полъхва студен въздух. Моси все не може да види чичото добре. Струва му се, че има нещо на лицето му, защото главата му изглежда твърде голяма и твърде черна.

Моси с часове гледа към вратата, като се опитва да проникне отвъд нея с мислите си. От другата страна има коридор. От стените му на парцали висят скъсани тапети. Някъде капе кранче. През повечето време коридорът е тъмен, защото няма крушка. Моси обаче добива представа колко е дълъг той, когато Скини или чичото вървят по него. Понякога чува странни гласове — електронни и много насечени, но те се появяват спорадично, така че не е сигурен дали не си въобразява.

Скини е всичко за Моси. Да, той е тъмничарят му, но е и човекът, който донася успокоението под формата на спринцовка. Той винаги е

тук — малко топло същество, в което може да се сгуши. В негово присъствие страховете на Моси незабавно се стопяват. Моси чувства, че трябва да защитава Скини, да защитава човека, който го е довел тук и който има намерение да отреже ръцете му. Въпреки че му се иска да си поплаче, нещо в него го кара да се чувства мъж. Добива увереност в силите си, когато Скини е наблизо. Не го възприема като мъчител, а като жертва. Положението на малкия африканец е същото като неговото.

Скини е подчинен на чичото и върши разни неща за него — понякога взима кръв от хората, понякога продава наркотици, а в отделни случаи излиза на улицата и продава тялото си. Моси не е изненадан от това. Скини е малък, съвсем мъничък, а всеки знае, че има пазар за такива хора. Има един дебелак с мърлява кола, който все виси пред местния супермаркет. Когато отива там, Скини облича смешни дрехи, с които прилича на дете — малки шапчици и ученически костюмчета.

— Това е заради дебелия мъж — казва Скини. — Той иска да нося такива дрехи.

Моси не може да разбере защо се интересува какво прави Скини навън. Не може да разбере защо мрази това, че някакво дебело копеле го чука. Целият този ужас някак е породил чувствата му към дребния африканец. Моси обаче не може да каже нищо по този въпрос, просто животът е такъв. На практика те двамата са еднакви. И двамата са оцетени от живота. Единственото, което притежават, са собствените им тела и затова Моси няма как да го разубеди.

Може би на Скини му е по-трудно, защото е нелегален имигрант. Моси има усещането, че на това място живеят и други нелегални. Понякога вижда сенки в издълбаната в стената клетка. Чува странни шумове там. Когато е тъмно и Скини е навън, Моси има чувството, че още някой живее в стаята. Понякога, в редките случаи, когато е успял да заспи, се събужда с чувството, че някой се е промъкнал тихо под решетката на прозореца, притичал е през стаята и се е скрил в клетката.

„Е, ако хърба като мен не може да се промъкне през тази решетка, как, по дяволите, друг ще успее да го направи?“ Късно една нощ, след като цял ден е бил сам, той стига до извода, че не става въпрос за някой, а за нещо.

Тази мисъл го вледенява и затова винаги, когато може, се обръща с гръб към прозореца и се опитва да насочи съзнанието си в друга посока.

23.

16 май

Катрин Оскар носеше бяла риза и тесни бежови панталони, които бяха затъкнати във високи ботуши за езда. Косата ѝ беше небрежно вързана на опашка. Да си госпожа Оскар е трудна и отговорна задача, така че Катрин много внимаваше да не би някой да я нарече превзета. Или пък сноб. В тази ранна майска утрин тя стоеше на чакълестата алея, минаваща пред къщата на Марли, и на лицето ѝ беше изписано раздразнение. Ръцете ѝ бяха опрени на хълбоците, а главата ѝ — леко отметната назад, за да може да вижда прозорците на първия етаж. Ранните слънчеви лъчи осветяваха разбърканата ѝ коса. Катрин вероятно се чудеше защо никой не отваря вратата.

Флий току-що беше взела душ и спокойно стоеше в банята и наблюдаваше Катрин през прозореца. Откакто се помнеше, единствената пречка човек да живее добре на това място беше Катрин Оскар и семейството ѝ. Високите стени на къщата им ограждаха нейната градина, така че Флий винаги имаше усещането, че някой я гледа. Децата им често се надвесваха през прозорците на спалните си и наблюдаваха градината, която някога беше част от техния двор. В имението им имаше и други градини, а също конюшни и басейн, но Оскарови не можеха да приемат факта, че вече не притежават градината на Марли. Често влизаха в притежаваната от Флий земя, сякаш богатството им им даваше това право.

Най-големият нарушител беше най-малкото им дете — Тоби. Момчето беше ниско и набито, имаше прическа като паница и разположени близо едно до друго очи. Преломният момент дойде в един есенен следобед, когато Флий случайно погледна през прозореца и видя, че момчето стои долу, гледа с щастлив поглед към стената и обилно уринира върху нея. Флий отвори прозореца и му извика, но той се престори, че не я чува. След това спокойно дръпна ципа си и тръгна нагоре по пътя, като се почесваше по главата така, сякаш се опитва да

си спомни нещо. Тогава Флий се обу и отиде в имението им. Започна да звъни на вратата. След дълго чакане се появи Катрин Оскар и каза:

— Къща като нашата май има нужда от два звънеца. — Тя винаги пускаше подобни шегички, за да стане ясно в каква огромна къща живее. Щом обаче Флий ѝ обясни какво се е случило, усмивката ѝ повехна. Тя излезе навън и се загледа в пътя, като че ли не можеше да повярва, че детето ѝ е извършило такова нещо. След това се върна в коридора и затвори очи. — Направо изтръпвам, като си помисля, че децата излизат на пътя. Благодаря, че ми каза.

Катрин се опита да затвори вратата, но Флий мушна крак вътре и я запречи.

— Не се интересувам от пътя, Катрин. Искам да знам дали ще говориш с него.

Катрин Оскар се изчерви.

— Моля?

— Ще говориш ли със сина си?

— Разбира се. Ти за каква ме мислиш?

„Мисля те за боклук — помисли си Флий, докато гледаше русата ѝ коса, скъпата ѝ блуза и обещите ѝ. — Знаеш ли какво, Катрин? Аз те мразя. Мразя високомерието, с което ме гледаш. Мразя преклонението ти пред властта и парите. Мразя това, че когато завиваш, принуждаваш другите коли да спрат; как онзи ден остави джипа си по средата на пътя, излезе навън и проведе дълъг разговор с градинаря си, без да ти пука, че другите трябваше да чакат пет минути. Мразя това, че комините на къщата ти бълват пушек и че изхвърляш по дваисет торби боклук на седмица. Мразя начина, по който говориш с подчинените си. Тогава ти така опищаваш всичко, все едно те са престъпници, а не твоят дебел като прасе съпруг, който краде пари по електронен път и всъщност е най-големият престъпник.“

Искаше ѝ се да каже всичко това. Искаше ѝ се да опре Катрин Оскар в стената и да ѝ каже всичко в очите. Но, разбира се, не го направи. Флий знаеше как да нанесе удар и как да повали някого, но знаеше и как да възпира гнева си. Затова само кимна и каза спокойно:

— Хубаво. Говори с него. Обясни му добре всичко, защото, ако това се повтори, ще взема мерки. Ясно ли е?

След този случай Оскарови я оставиха на мира. От време на време тя виждаше как момчето я гледа злобно зад стъклото на джипа и

чуваше как ѝ се смее от прозореца на къщата. Но това нямаше никакво значение. Не искаше да има нищо общо с тези хора. В дългите летни вечери от далечината долиташе цвиленето на конете им, но това беше всичко.

Катрин обаче никога нямаше да се откаже от градината. След около шест месеца започна да оставя гласови съобщения на телефона на Флий. Обясняваше, че много искат да купят градината и ще говорят с общината и с различни институции за защита на културното наследство. Два или три пъти месечно ѝ изпращаше бележки, а всяка седмица наминаваше, за да каже „здравей“ и да попита „дали няма някакво развитие“. Флий поддържаше напрежението.

Сега, след като звънецът издрънча за втори път, тя разбра, че Катрин е дошла да пита за бележката: „Получи ли я? Помисли ли си за цените на имотите?“. Затова се спотайваше и я чакаше да поклати нетърпеливо глава, сякаш за да изрази следните мисли: „Какви хора са тези Марли? Защо харчеха парите си за водолазни експедиции в разни глупави части на света, когато можеха да си купят сваятна кола?“. След това щеше да се обърне и да се отдалечи с вдървена походка. Дори стъпките ѝ звучаха различно по чакълестата алея. Нейните крака като че ли удряха камъчетата по-силно от краката на другите хора.

Флий изчака шума от стъпките да заглъхне и когато се убеди, че отново е сама, погледна отвореното шкафче и банята. Там имаше резервна четка за зъби, ножичка и контрацептиви, които не ѝ трябваха и отдавна трябваше да изхвърли. Беше забравила какво търси. Главата ѝ гореше, пълна с мисли за случилото се миналата нощ.

Скътано в задната част на шкафчето, точно зад витамините, които вземаше, за да засили имунната си система, се намираше пакетче „Куелс“. Том използваше тези таблетки против повръщане. На Флий вероятно щяха да ѝ потрябват тази вечер. Кайзер я беше предупредил, че активните съставки на ибобаина ще предизвикат гадене. Тя взе таблетките, чийто срок на годност сигурно отдавна беше изтекъл, и ги остави на мивката, за да са ѝ подръка.

Затвори шкафчето, избърса се хубаво, облече широки панталони и фланелка и нахлузи една стара китайска шапка на влажната си коса. Намери ключовете и скочи в колата. Докато държеше волана, разгледа вените на ръката си. По-късно през деня в кръвта ѝ щеше да има отрова, вещество, с помощта на което щеше да говори с мъртвите. За

тази цел обаче главата ѝ трябваше да е хладна. Не я интересувахе, че началникът ѝ можеше да я обвини в намеса в разследването. Това, което беше видяла и почувствала миналата нощ, трябваше да си отиде. Трябваше да бъде предадено на друг, преди да вземе ибобаина.

Докато напускаше алеята пред къщата, даде рязко газ, за да завърти на място гумите на стария си форд. След това мина покрай имението на семейство Оскар и натисна клаксона няколко пъти. Катрин Оскар трябваше да знае, че си е била вкъщи през цялото време.

Прахта бе това, което привлече вниманието на Флий. Госпожа Мабуза вероятно можеше да готви добре, но със сигурност не поддържаше къщата си както трябва. Върху разпятията, които бяха поставени навсякъде, нямаше никаква прах, но около тях имаше. Кръстовете бяха чисти не защото някой ги бе избърсал, а защото бяха нови. А освен това по стените зад тях имаше следи, които показваха, че преди това там е имало други предмети. Кръстовете служеха за демонстрация. Флий беше сигурна в това. Те трябваше да бъдат потвърждение, че в къщата живеят християни.

Почука на вратата на заместника на главния разследващ. Никой не се появи и тя я открехна лекичко. Кафъри беше сам. Стоеше леко разкрячен, с ръце в джобовете. Вниманието му беше погълнато от гледката пред прозореца. Тя го огледа отзад и стигна до извода, че не си е бил вкъщи предната нощ. Струваше ѝ се, че е прекарал нощта в офиса. Или в колата си. Зачуди се дали има дом, или живее в тренировъчния център и си търси квартира.

След това погледна късо подстриганата му коса и си представи как той лежи в леглото. Спи, а едната му ръка е протегната встрани. Загорялото му лице е притиснато във възглавницата така, че мускулите на раменете му са леко стегнати. Тя се изкашля и прогони появилите се в главата ѝ образи.

— Здравей!

Той се обърна. В очите му имаше пустота и гняв и за момент Флий се помисли, че не я е познал. След това лицето му се проясни. Той си пое дълбоко дъх и се усмихна.

— О, здравей. Извинявай, нещо се отнесох. — Издърпа един стол и я покани да седне. — Бях се размечтал.

Тя свали шапката си, приглади косата си и седна.

— За какво?

Той се облегна на бюрото, кръстоса ръце на гърдите си и започна да си играе с някакъв кламер. Погледна я за миг и за този миг Флий разбра много неща за него. Например разбра, че очите му не са кафяви, както си беше помислила първоначално, а сини, с много тъмни мигли. Тъмни като косата му.

— Не очаквах, че ще дойдеш, а и нямам работа за екипа ти днес. Може би знаеш нещо, което аз не знам.

Тя отдели очи от лицето му и се престори, че оглежда малкото офисче. Боята беше захабена, а на стената висеше една вехта карта.

— Е? — настоя той.

— Да — каза бавно тя. — Искam да ми обещаеш, че това, което ще ти кажа, ще си остане между нас.

Той вдигна вежди и се усмихна леко.

— Добре. Давай!

— Ще бъда честна. Постъпих глупаво.

— Аха.

— Говорих с Гифт Мабуза. Собственикът на „Ровът“.

Кафъри се засмя така, сякаш не й вярваше.

— Наистина. Посетих го в къщата му миналата мощ.

— Още не е в Англия. Ще пристигне следобед.

— Дойде по-рано. Може би е знаел, че го търсите.

Изражението на Кафъри стана безизразно, а ръцете му се отпуснаха до тялото.

— Говориш сериозно. Наистина си се срещала с него.

— Не се представих за полицаи.

— А кой е казал, че си?

— Отидох там с един приятел, който го познава.

Кафъри хвърли кламера в кошчето за боклук.

— Доста глупаво, бих казал. Доста.

— Знам. — Тя поклати глава. — Но той няма да избяга. Сигурна съм. Чака те. А... като сме подхванали темата колко съм глупава, направих и още нещо. — Бръкна в джоба си, извади торбичката с влакната и му я подаде. — От килима са.

Той я взе и попита:

— Какво?

— Ти ми каза, че по ръцете има влакна от килим. Така че си помислих... помислих си, че това може да помогне.

Кафъри огледа торбичката, отиде до шкафа, извади един хартиен плик и я постави в него. Махна капачката на химикалката си и се зачуди какво да напише. След това се отказа, надраска една бележка и я залепи върху плика.

— Влязох съвсем легитимно.

— Знаеш какво казва наредбата. Има разлика между съгласие и реално съгласие. Не си казала на никого коя си и си използвала връзките си, за да се сдобиеш с информация — каза той с търпелив, монотонен глас. — Да се надяваме, че защитата не знае и няма да си направи труда да провери, защото в противен случай могат да кажат, че си агент под прикритие без оторизация.

Челюстта на Флий се стегна. Прииска ѝ се да излезе. Кафъри вероятно беше прав — защитата можеше да извади силен коз. Тя обаче нямаше да му позволи да се държи пренебрежително с нея. Поизправи се малко и изпъна рамене. Това винаги я караше да се чувства по-силна.

— А влакната? — попита тя. — Приличат ли на тези по ръцете?

В първия момент реши, че не я чува. Той продължаваше да гледа замислено хартиения плик. Влакната сякаш му говореха нещо.

— Същите ли са? — настоя тя.

Той не обърна внимание на въпроса ѝ.

— Вчера ти няколко пъти спомена, че собственикът е африканец. Какво имаше предвид?

— Сигурен ли си, че искаш да знаеш?

— Сигурен съм.

— Добре. — Флий посочи компютъра. — Може ли?

— Много е бавен. Все едно е още с модем — най-доброто в Ейвън и Съмърсет. Нужни са му пет минути да зареди една страница, ако трафикът е лош.

Флий придвижи стола си напред, като подпря пети на пода и се оттласна. Размърда мишката и след като екранът се изчисти, въведе търсенето си. Кафъри се оказа прав, сървърът беше ужасно бавен. Влезе в сайта, който търсеше, и каза:

— Ето.

Кафъри застана до нея и се приведе леко напред, за да види какво има на екрана. Не се беше прибирал вкъщи миналата нощ, но затова пък беше намерил къде да се изкъпе. Беше близо до нея и тялото му миришеше на сапун.

— Какво е това? — каза той провлечено.

Тя искаше да му покаже нещо познато — торса на малко момченце, който намериха във водите на Темза. Полицията го кръсти Адам, защото единствените улики, по които можеше да бъде идентифициран, бяха оранжевите шорти, съдържанието на стомаха и нарочно премахнатия първи прешлен.

— Докато работеше в Лондон — попита внимателно тя, — занимава ли се с Адам?

— Адам?

— Малкото момченце, което откриха в Темза. Торсът.

— Да — отговори той. — Някои от колегите ми работиха по случая. Но защо... — Гласът му заглъхна, а очите му се впиха в нейните. Изглеждаше притеснен. — О, господи! Разбирам какво имаш предвид.

Тя не отговори. В течение на разследването на случая „Адам“ полицията се насочи към Африка, където подозренията им бяха потвърдени. Цветът на шортите и липсата на първия шиен прешлен, считан от много африкански религии за център на човешкото тяло... всичко съвпаднаше.

— Мути — промърмори Кафъри. — Това ли искаш да кажеш? Мути убийство.

— Да — отговори тя и в стаята за момент настана тишина.

Мути — черна магия. Самата дума можеше да накара човек да изтръпне. Африканска магическа медицина. Религиозен ритуал. Понякога той включваше убийството и разчленяването на хора. През последното десетилетие се бяха появили сигнали, че този ритуал си пробива път и във Великобритания.

— Прочетох го в една книга. — Флий произнесе тези думи с много тих глас. Като че ли се страхуваше да говори за такива неща. — Книга за африканска магия и шаманство. В нея имаше снимка на отрязани ръце. Някакъв човек от Йоханесбург влязъл в затвора за това. Отрязал ръцете на покойник и ги продал на местен бизнесмен.

— За какво са му трябвали?

— Искал да привлече повече клиенти. Такава била идеята. Заравяш ръцете или ги поставяш в стените, а след това клиентите започват да прииждат. Доколкото разбрах от книгата, най-добре е да бъдат поставени... — тя направи пауза — под входа на сградата.

Очите на Кафъри бяха леко зареяни, като че ли се концентрираше върху нещо. След това отново погледна екрана и тихо попита:

— А това?

Там имаше някакъв смачкан кафяв обект с размерите на спален чувал.

— О, господи! Не знам защо ти го показвам, но това нещо ме накара да се замисля колко далече могат да стигнат някои хора.

Кафъри се приближи до монитора и се вгледа в гънките и раздърпаните жълтеникави краища.

— Какво е това?

— На какво ти прилича?

— Не знам. — В стаята пропълзя мрак. Сякаш слънцето се скри зад облак. — Не знам защо, но си мисля, че това е човешка кожа.

24.

10 май

Моси се събужда и вижда, че Скини е приклепнал на пода. Чувства се объркан. Стаята е окъпана в странна синьо-бяла светлина, която кара и най-малките предмети да пускат сенки. Прашинките, лентичките тютюн и космите по пода сякаш издават електрически пукот. Скини е облечен в карирана роба — червени, черни и бели квадрати с африкански символи по тях. На главата си носи перука. Дълга, черна перука, в която са вплетени бели раковини. Скини не помръдва, прилича на лъв, който се готви за скок. Внезапно започва да прави странни движения. В тях има нещо неприятно и затова Моси се надига от канапето. Движенията на африканеца са бързи и неестествени, като на ранен паяк. Раковините по главата му потракват.

Скини изсъсква като змия и оголва зъби. Моси знае, че това е само игра, представление. Веднага разбира, че всичко е за пред камерата, която се е появила в коридора. Светлината идва от отворената врата — от малкия прожектор, монтиран над обектива на камерата.

Моси знае кой стои там. Чичото е зад камерата. Моси не иска да привлича вниманието му, затова навежда глава и се прави на заспал. Държи обаче очите си отворени.

Скини спира да танцува, бърка под робата и изважда малка платнена торбичка. Моси я е виждал и преди. Понякога Скини я оставя върху лилавия килим, но никога не дава на Моси да погледне вътре. Там той държи „пророческите кости“. Сега Скини изсипва костите и прикляква до тях. Размахва ръцете и мърмори тихичко.

Съдържанието на торбичката е разпръснато върху мръсния килим. Освен кости там има раковини, две карти за игра, плочка домино, сгънато джобно ножче и едно парче жълтеникава кожа. Скини посочва картите за игра и прошепва нещо на непознат език. В съзнанието на Моси веднага изниква Африка.

Представлението продължава дълго. След края му Скини напуска стаята и излиза в коридора. За известно време вратата остава заключена. Чува се шушукане. Светлината угасва и в далечината се чува отваряне и затваряне на друга врата. Скини се връща в стаята и заключва вратата зад себе си. Приближава се до Моси и сядва до него.

— Гледа ли ме?

— Да — отговаря Моси и поставя ръка върху челото си. Очите му се взират в африканеца. — Гледах те. За какво беше цялата тази работа?

— Хвърлих костите.

— Какво си направил?

— Хвърлих костите. Аз съм сангома.

— Сан-какво?

— Сангома. Гадател, водач. Костите ме водят. Мога да виждам бъдещето. Мога да откривам крадци. Костите ми казват истината за болестите и за съдбата.

Моси се смее дрезгаво.

— Искаш да ми кажеш, че си някакъв лечител.

— Не точно лечител. Не съвсем, но почти.

Моси пак се смее.

— Не, не си. Не си никакъв лечител. Ти си най-лошият актьор, когото съм виждал.

— Лечител съм.

— Не си.

Скини дълго се взира в Моси. Очите му са тъжни. След това става и отива до вратата. Поглежда навън и се ослушва. След като се убеждава, че отвън няма никого, маха робата и я хвърля на пода. Отдолу е само по гащи и нищо друго. Дребното му тяло е гладко и контрастира с отпуснатата материя на старомодните гащи. Приближава се до канапето и сядва до Моси. Поставя ръка на ухото му и притиска лицето си до неговото. Сякаш се кани да го целуне. Но не го прави. Вместо това напуканите му устни се допират до ухото на Моси.

— Не казвай на чичо, не казвай!

— Ще говоря ли с него?

— Аз и брат ми. Ние контрабандисти. Бандата, за която работихме... взехме парите им, за да дойдем тук.

— Контрабандисти?

— Незаконна търговия. Разбираш?

— Знам какво е незаконна търговия, по дяволите. С какво търгувахте?

— Кожи. Пренасяхме ги през границата. Вземахме ги от Южна Африка^[1] или Мозамбик и ги продавахме в Танзания.

Моси се дърпа леко назад и се вглежда в лицето му.

— Какви кожи?

— На хора.

— Човешки кожи!

— Да — казва небрежно Скини. — Такъв ни е бизнесът, на мен и на брат ми. Човешки кожи. Те са много силно лекарство.

Моси усеща, че стомахът му се надига. Отмята глава назад и преглъща. Чувал е, че някои хора продават бъбреците си. Докато бил в Индия, един негов приятел за малко не продал бъбрека си, за да си купи билет за връщане. Всички му вярваха. Стават ли такива неща в реалния свят?

— Мамка му — простенва Моси. Залива го гореща пълна. — По дяволите! Това ли направи с кръвта ми? Това ли... О, господи! Това ли искаш да направиш с ръцете ми? — Той избутва Скини от канапето. Трепери. — Аз си мислех, че някой просто иска да ме гледа, а всъщност ти си искал да ме продадеш.

Скини е приклепнал на пода. Очите му горят.

— Не аз, а чичо. Той върти бизнеса. Аз нямам избор. Аз нямам виза. Той непрекъснато ми повтаря, че може да ме предаде на полицията, когато поиска.

Моси затваря очи и преглъща още няколко пъти. Опитва да се успокои. Винаги е мислил, че познава най-гадните страни на този живот. Мислил е, че познава злото. Сега вече осъзнава колко невеж е бил. Сега разбира, че съществува цяла вселена, за която не знае нищо. Вселената на ужаса и отчаянието.

---

[1] Република Южна Африка (РЮА, по-рано ЮАР). — Бел.ред. ↑

25.

16 май

Големият часовник удари дванайсет. Осветените от слънцето дървета зад къщата хвърляха сенките си върху чакъла. Пролетта беше дошла. Висящата над прозорците глициния опипваше стъклата и сякаш се опитваше да влезе в къщата. След инцидента Флий нямаше нито време, нито желание да се занимава с градината. Не можеше да си позволи да плаща на градинар, затова през лятото градината избуяваше и се превръщаше в гъмжащ от насекоми кошер. Човек вече не можеше да слезе в долината, без да вземе резачка със себе си. В градината имаше едно малко декоративно мостче, което трябваше да наподобява Моста на въздишките във Венеция. Преди време то минаваше над изкуственото езерце, но зидарията му се рушеше и миналата зима пропадна във водата. Сега се виждаше само най-горната част на свода му. Най-разумното нещо, което Флий можеше да направи, беше да продаде градината. Тя обаче не можеше да понесе мисълта, че децата на семейство Оскар ще тичат из ливадите, по които двамата с Том бяха играли като малки.

— Всичко се скапва пред очите ми, мамо — промърмори тя. Гледаше слънчевите батерии, които баща ѝ беше подредил до гаража. Те се счупиха преди месеци, но Флий нямаше достатъчно пари, за да ги поправи. На всичко отгоре по керемидите имаше много мъх, а в улуците растеше трева. Ако човек погледнеше покрива отдалече, щеше да си помисли, че е ливада. — Толкова съжалявам. Не исках да стане така.

Флий вдигна спагетите от печката, изсипа ги в гевгира и ги постави на плота, точно до сейфа на баща си. Кайзер ѝ беше казал, че ще огладнее и „пътешествието“ ще продължи повече от двайсет и четири часа. Беше ѝ обяснил, че след това ще има нужда от въглехидрати и витамини. Тя приготвяше храната сега, защото след вземането на наркотика всяка дейност, изискваща концентрация, щеше да я затрудни. Спагетите — любимата храна на майка ѝ, щяха да

разрешат проблема. Утре само щеше да ги претопли. Започна да бели домати, които беше попарила. От време на време охлаждаше ръцете си на течащата вода. Занесе люспите до кофата за боклук, натисна педала, за да вдигне капака, и застина на място. Гледаше мокрите люспи и сока, който се стичаше между пръстите ѝ. В съзнанието ѝ изникна човешката кожа, която беше показала тази сутрин на Кафъри. Образът се задържа за няколко секунди, но след като изхвърли люспите и избърса ръцете си, изчезна.

— Флий?

Тя се обърна. Том стоеше на прага. Краката му бяха леко разкрячени, като на жребче, което трудно удържа тежестта на тялото си.

— Съжалявам — извини се той. — Вратата беше отворена.

— О, сладурче! Няма проблем. — Тя се приближи и докосна лицето му. Малкото ѝ братче. — Толкова се радвам да те видя.

Той се усмихна. Кожата му беше все така нежна и бледа. Торбичките под сините му очи създаваха впечатлението, че е твърде уплашен, за да заспи. Днес бяха по-големи от обикновено.

— Сядай — каза тя, като издърпа един стол и потупа облегалката.

Той седна и сложи непохватните си ръце върху коленете.

— Веднага слагам чайника. Ще ти направя чай.

— Какво правиш? — попита той и посочи продуктите, които беше извадила.

Тя вдигна тигана от печката и изсипа чесън и лука върху домати. След това го остави в мивката и пусна водата.

— Флий?

— Да.

— Какво правиш?

— Ти как мислиш?

— Готвиш. Но се държиш странно.

Тя стоеше до мивката и гледаше мазните петна, които изплуваха на повърхността. Едната ѝ ръка беше на хълбока, а другата — върху кранчето. От кедрите в края на градината долетя гарванов грак. Езикът ѝ беше залепнал за небцето. Мислеше за майка си, която тогава прошепна: „Ние тръгнахме в обратната посока“.

— Флий? Какво има? Плашиш ме.

Тя се обърна.

— Том, знай, че не обичаш да говориш за това.

— За кое?

— За кое. За кое. Знаеш за кое. За това как стана инцидентът.

Взряха се мълчаливо един в друг. По бузите на Том бавно изби червенина.

— Инцидентът — повтори тя. Този път гласът ѝ беше по-мек. — Някой ден ще трябва да поговорим за него. За това, което си спомняш.

Том не отговори, просто седеше и я гледаше. Пръстите му започнаха да барабанят по масата, а от гърлото му излезе звук, подобен на мъркане. Заради травмата, която беше преживял, той не желаше дори да се замисли за инцидента. Чувстваше се виновен. Бутна стола назад и се изправи. Отиде до печката и застана с гръб към Флий. Гледаше тавата с домати. Разклати я леко и започна да събира мръсните лъжици. Косата му беше толкова тънка и светла, че скалпът му прозираше под нея. Задната част на врата му изглеждаше нежна и уязвима.

— Знаеш ли какво? — каза делово той. — Не се справям в работата. Нещата наистина не вървят добре.

— Том, аз просто исках да...

— Ако трябва да бъда честен, това дори започва да влияе на взаимоотношенията ни с Манди.

— Моля те, изслушай ме...

— В интерес на истината, чувствам се като в капан. Никога не съм бил в такова положение преди. И всичко това заради работата.

Флий млъкна. Знаеше, че хората са склонни да игнорират дадени проблеми, но все още вярваше, че Том някога ще пожелае да говори за инцидента, ако бъде принуден. Мислеше, че се е справил с вината, но очевидно беше сгрешила. Той изобщо не реагираше на думите ѝ. Тя въздъхна и седна на стола си.

— Не мога да издържам повече — каза той и побутна домати. — В капан съм.

— Наистина ли? — попита Флий с равен глас. Беше я яд на него, а и на себе си, задето беше повдигнала въпроса. — Нямах представа.

Двамата дълго не обелиха и дума. Том бъркаше домати, а Флий го гледаше. След пет минути той каза:

— Както и да е. — Взе кърпата, постави лъжицата върху нея и се прокашля. — Както и да е. Започвам нещо ново.

— Какво по-точно?

— Познавам едни хора. Те внасят полилеи от Чехия. Хубави са, по-хубави от тези, които се продават тук.

Флий притисна с пръсти основата на носа си. Усещаше първите признаци на главоболие. След това, което се случи в Бушменската дупка, Том непрекъснато сменяше работата си. Отначало работеше за една пътническа агенция и за списания, които търсеха рекламодатели. След това се насочи към телефонните проучвания, като работеше за седем паунда на час. Когато нямаше работа, използваше парите от заема, за да стартира собствен бизнес. За две години се забърка в не по-малко от шест неуспешни инициативи — от продажбата на хапчета за отслабване и на рекламно пространство в някакъв сайт до инвестирането в парцел земя, за който впоследствие се разбра, че няма как да се извади разрешение за строеж.

Всичко се проваляше и Том изпитваше финансови затруднения.

— Том, ние вече говорихме за това. Ти каза, че ще си намериш постоянна работа. Не може непрекъснато да поемаш рискове.

— Това не е рисковано, всичко ще е наред. Просто искам алиби.

— Алиби? Какво алиби?

Той бутна тавата настрани, дойде до масата и седна срещу Флий. По очите му личеше, че напълно е изтрил инцидента от съзнанието си, и това ѝ се стори странно.

— Това е един чудесен бизнес, но аз не съм казал нищо на Манди.

— Защото ще каже точно това, което казвам аз.

— Не. Защото искам да я изненадам приятно. — В очите му се четеше тревога. — Искам да ми помогнеш. Нещата тръгнаха в неправилна посока.

— Какво?

— Когато отивам при тези хора, Манди си мисли, че отивам на среща с друга жена. — Флий вдигна изненадано вежди. — Зная... — Том изглеждаше възбуден. — Зная, че ме следи. Не е ли прекрасно, а?

— Прекрасно?

— Виждал съм я как ме дебне. Знаеш какво означава това.

— Не — каза Флий. — Не знам.

— Това означава, че ме обича. Ревнува. Тя наистина ме обича.

Флий поклати отегчено глава. Погледна гладката кожа по врата на Том. Там, където беше адамовата му ябълка, тя изглеждаше почти прозрачна.

Манди беше първата му сериозна приятелка. Преди да я срещне, той излизаше с други жени. Влюбваше се в тях с детска наивност, а те го изоставяха. Сега по същия наивен начин приемаше, че чувството за собственост на Манди е всъщност истинска любов.

— Тя си мисли, че не знам, че ме следи, но греши. Сега имам изключително важна среща с тези хора. Ако не отида, всичко ще пропадне.

— Искаш да излъжа?

— Ако кажа на Манди, че съм тук, ще ми повярва.

— Тук? Не, тя ще дойде да провери.

— Вероятно. Няма обаче да почука на вратата, защото си мисли, че аз не знам, че ме следи. Ще оставя моята кола отвън и ще взема форда ти. Така ще ме покриеш.

— Кога трябва да стане това?

— Понеделник вечерта.

Това означаваше вдругиден — последният почивен ден на Флий. Кайзер я беше уверил, че дотогава ибогаинът ще е прекратил действието си.

Тя стана, вдигна тавата и изсипа доматиите в спагетите. Добави зехтин, нарязаната наденица и започна да бърше плота.

Том я гледаше съсредоточено.

— Е, ще го направиш ли?

— Знаеш отговора на този въпрос, Том. — Тя затвори кутията със спагетите и я сложи в хладилника. Тресна вратата. Не знаеше каква е причината, но беше доста ядосана. — Знаеш, че бих направила всичко за теб.

26.

След като Флий си тръгна, в офиса настъпи тишина. Кафъри седеше и мислеше за думата „мути“. Чудеше се как не се бе сетил за това? Прочете внимателно уебстраницата, която Флий беше отворила. Разбра, че човешката кожа, показана на екрана, не е принадлежала на един човек, а на двама — тийнейджъри. Те не се познавали приживе, но след смъртта си станали едно цяло и се превърнали в музеен експонат, илюстриращ незаконната търговия в Танзания. Кожите били конфискувани от контрабандисти, които одирали танзанийски граждани и продавали кожите им за огромни суми в Нигерия или Южна Африка.

Кафъри дълго гледа снимката, като мислеше за собствената си кожа — формата ѝ, несъвършенствата ѝ. Мути. Дори самата дума звучеше гадно. Собственикът на „Ровът“ — Гифт Мабуза — се беше върнал от чужбина, но не беше информирал полицията. Той имаше африкански произход, а в някои африкански страни от суеверие заравяха отрязани ръце под входовете. Просто уравнение.

Кафъри се опита да си представи що за човек е този Мабуза. Прииска му се веднага да го доведе тук, но когато поразмисли, реши, че това ще е грешка. Първо трябваше да се консултира с юрист. Най-добре беше да събере информация, да изчака резултата от лабораторните изследвания на влакната и чак след това да предприеме действия. Беше се обадил на имиграционния служител, прикрепен към операция „Атриум“, и го беше помолил да провери какъв е статутът на Мабуза. След това се обади на началника си и получи разрешение да следи африканеца денонощно. Трябваше да го държат под око, за да не избяга. Точно когато оставяше слушалката, служебният му мобилен започна да звъни.

— Детектив Кафъри. С какво мога да ви помогна?

След кратко мълчание прозвуча вежлив глас с лек акцент:

— Казвам се Гифт Мабуза.

Кафъри остана сравнително спокоен, но въпреки това усети пулса си в гърлото.

— Знам кой сте. Какво мога да направя за вас? — каза той тихо.

— Вашите хора ми се обадиха, докато бях на почивка. Прибрах се заради неприятностите в ресторанта ми.

Кафъри се поколеба и каза:

— Да, имаше известни неприятности.

— Бих искал да дойда, за да поговоря с вас.

— Искате да поговорите...? — Кафъри не се доизказа. Все още усещаше препускането на сърцето си. — Да. Добре. Няма никакъв проблем. Дали ще е удобно... — Той преценяваше какви действия да предприеме. Искаше да знае лабораторните резултати от влакната, преди да интервюира Мабуза. — Дали ще е удобно... утре сутринта?

— Да. Чудесно. Бих искал всичко да се изясни. — Мабуза замълча, а след това вежливо добави: — Благодаря ви, господине. Благодаря и довиждане.

Линията заглъхна. Кафъри прибра телефона в джоба си и започна да побутва с показалец малкия плик, в който бяха влакната. Мислеше за Мабуза. Държеше ли се като човек, който иска да скрие нещо? След това се замисли за Флий. За начина, по който подръпваше ципа на якето си, докато говореше. За чистите ѝ бели нокти и за тънките ѝ крайници, скрити от полицейската униформа. Ако тя приличаше на обикновен сержант, той вероятно щеше да ѝ се изсмее и да я изгони от офиса. Мути? Щеше ли сам да се сети за това?

Кафъри трябваше да документира факта, че Флий е посещавала къщата на Мабуза. Трябваше съвсем ясно да посочи, че я е информирал за нарушението на разпоредбите, което е извършила. Трябваше, но не го направи. Вместо това вдигна слушалката, подпря я на рамото си и набра един номер. Номерът на Мерилин Криотос, жената, която ръководеше полицейската информационна система в старата му служба в Лондон. Сега тя работеше в Скотланд Ярд и беше съветник в случаите на престъпления, извършени по религиозни причини. Отделът ѝ беше създаден, за да помага в случаи като „Виктория Климби“ и „Адам“^[1]. Според патолозите разчлененият ритуално Адам бил на възраст между четири и седем години. Цялата информация сочеше, че момчето е било живо в момента, в който са го рязали. Все още нямаше арестувани.

Тя вдигна телефона на третото позвъняване.

— Криотос.

Познат, спокоен глас. Кафъри се поколеба. Припомни си времето, когато работеше в отдела за тежки престъпления в Лондон, и ежедневната вихрушка от хаотични разследвания. Единственият човек, който някак си успяваше да въведе ред, беше Мерилин Криотос. Никога не се държеше егоистично и не се надуваше. Върху лицето на Кафъри изгря усмивка.

— Здравсти, Мерилин. Познай кой е. Някой от миналото.

Тя замълча, после се изсмя саркастично.

— Не чак толкова далечно минало, Джак. Само няколко месеца са минали.

Усмивката на Кафъри увехна.

— Не се ли радваш, че ме чуваш? Какво? Да не би да съм в списъка с неприятелите ти?

Тя не отговори. Линията леко бръмчеше.

Той въздъхна.

— Знам какво си мислиш.

— Наистина ли?

— Да, каквото и другите. Мислиш, че съм скапаняк.

— Такъв ли си?

— Мерилин, никога ли не си напускала някого?

— Разбира се, че съм. Преди години. Преди децата.

— Е, какво тогава?

— Не става въпрос за това, че я напусна. Знам, че беше смахната, Джак. Хубава, но смахната. Миналата седмица я видях във вестника. Май вече си взима лекарствата. Слага стари опаковки, грим и разни други неща върху целофан и нарича това изкуство. Никога не съм имала време за нея, знаеш го. Не става въпрос за това, че я напусна, а за причината, поради която го направи. Каква причина може да е това? Джак, никога не съм ти го казвала, но вече не си ми началник и...

— И сега можеш да ми кажеш?

— Джак, вече остаряваш. Не ми е приятно да го кажа, но приближаваш четирийсетте, нали?

— Не искам деца, Мерилин. Нито сега, нито в бъдеще.

— Джак, всеки човек трябва да има деца. Всеки. Дори и ходеща напаст като теб. Не си завършен индивид, ако нямаш деца. Моля те,

повярвай ми. И Джак, никога не съм го казвала, но истината е, че ти ще...

— Хайде да сменим темата. Става...

— Не. Изслушай ме... — Кафъри можеше да си представи изражението ѝ. Леко ядосано, но търпеливо, сякаш ѝ беше син. — От теб, независимо дали го харесваш, или не, ще стане прекрасен баща. Ясно ли ти е? — Тя изпуктя. Беше я принудил да каже нещо, което не желаше да казва. — Ето, казах го.

Докато седеше в малкия си офис, наблюдавайки умиращото цвете на перваза и кланицата на улицата отсреща, Кафъри премести слушалката от едното си ухо на другото. На екрана се бяха появили няколко резултата, но той не ги виждаше. Виждаше отражението на лицето си, но не искаше да погледне очите си. Извъртя стола си към стената.

— Добре, Мерилин — каза той. — Сега лежаш ранен на пода. Приключи ли с мен?

— Предполагам.

— Можем ли да проведем професионален разговор?

— Предполагам.

Той се засмя сухо.

— Ти си моята съвест. Никога не ме изоставяй. — Ноктите му се забиха в пластмасовите подлакътници. — Слушай сега. Тук съм отскоро, но вече се сблъсках с нещо, с което не знам как да се справя. Накъдето и да се обърна, все излиза една дума. Магьосничество. Затова ти се обадох.

— Давай тогава.

— Ръце. Отрязани ръце, заровени до входа на един ресторант. По други канали научих, че това е магьосничество. Африканско.

— Е, които и да са „другите канали“, те са прави.

— Нещо друго сещаш ли се?

— Има ли някаква африканска връзка?

— Може би. Собственикът на ресторанта е африканец, но ръцете са на бял човек.

— Някои хора считат, че бялата плът е по-мощна. Все още е така в някои части на Африка — в старите колониални държави. Белият човек изкарва повече пари, по-влиятелен е и затова от плътта му става по-добро лекарство. По-силно мути.

— Имаш предвид магия.

— Не. Лекарство. Хората бъркат мути с магьосничеството. А за да станат още по-сложни нещата, наименованието е различно в различните племена. Във вестниците думата „мути“ често се употребява заедно с „ндюки“. Ндюки наистина означава магьосничество. Така го наричат в Западна Африка. В момента отделът ни проучва този район.

— Харесва ти, нали, Мерилин? Усещам го по гласа ти. Харесва ти тази работа.

Тя се засмя.

— Научавам нови неща за света. Вече не вкарвам в компютъра данните за изнасилванията в Южен Лондон. Знаеш ли какво?

— Какво?

— Колкото повече научавам, толкова повече се убеждавам, че това не е чак толкова странно. Не се различава особено от китайската медицина, а нея никой не я охулва. Всички приеха, че частите на тялото на Адам са използвани за мути. Това наименование стана неразделна част от случая. Ние обаче смятаме, че момчето е било убито заради черна магия, а тя не е същото като мути.

— Тънка разлика.

— Тънка, но има разлика. При мути невинаги става въпрос за части от човешки тела. Ние се занимаваме и със Закона за защита на животните.

— Как така?

— Мути често се свързва с животните. Всяко животно има различна сила. Преди да започна тази работа, дори не знаех какво е павиан. Можеш ли да повярваш? Сега вече знам. В Африка никой не харесва павианите. Те са като лисиците — хитри и нагли. Хората ги убиват, без да им пука. Футболът в тези страни се развива с бързи темпове и затова ръцете на павианите вървят добре на пазара. Предполага се, че помагат на вратарите.

Кафъри извъртя стола си, влезе в базата данни и написа в търсачката „застрашени видове“. Изчака компютърът да покаже резултатите.

— Мерилин — каза той и придърпа стола си по-близо до монитора. — Можеш ли да ми пратиш информация?

— В момента го правя. Изпращам ти информационния пакет, който сме подготвили. В Нотингам и Манчестър вече го получиха. Тази дейност набира сила. Няма да го пусна през регистратурата, ще ти го изпратя по куриер днес. В него има библиографии, връзки с университетите и различните изследователи. Тук са и публикациите в пресата. — Тя замълча за момент. — Джак?

— Какво?

— Нали ще внимаваш? В момента в Лондон това е гореща тема. Както можеше да си представиш, дясната преса превърна това в расов проблем. Сякаш всеки африканец извършва ритуални убийства и се занимава с екзорсизъм. Истината е, че в последните години има няколко случая. Попадала съм на два или три. Но тъй като са въввлечени деца, пресата тръби като полудяла.

Кафъри кимна бавно. Напрежението в големите градове беше толкова голямо, че всяка искрица можеше да подпали пожар. На екрана излязоха пет резултата. Той сложи очилата си и се приведе напред.

— Мерилин, изпрати ми този информационен пакет и поздрави всички. Става ли?

— Да — отговори сухо тя. — Какво друго да направя. Нали нямаш семейство, което да поздравиш лично.

— Мерилин — въздъхна той, като почти се усмихна на дебелоочието ѝ. — Винаги е приятно да се разговаря с теб. Благодаря за подкрепата.

След като си казаха довиждане, Кафъри погледна екрана. Резултатите от търсенето бяха десет. Веднага забеляза кой от тях представлява интерес. Докладът беше съвсем кратък, защото случаят така и не бе стигнал до съда. Детективът, който го бе написал обаче, очевидно бе проявил сериозен интерес и поради тази причина прикачените файлове съдържаха много информация. Кафъри я прегледа. Преди девет месеца някакъв пътен полицай стоял на моста Клифтън. Спрял някаква кола, защото стоповете ѝ не работели добре. Когато отишъл да поговори с шофьора, видял, че на огледалото за обратно виждане е завързана гниеща глава на лешояд.

Кафъри отвори приложената снимка — сива безформена птича глава. Около тънкия ѝ врат беше увита червена панделка, а в човката ѝ имаше лотариен билет. Полицията занесла главата в бристолската зоологическа градина, за да бъде идентифицирана. Оттам им

изпратили няколко снимки, придружени вероятно с подигравателна бележка. „Лешоядът“ бил фалшив. На снимките се виждаше, че под кожата има малък агнешки череп, изпилен отпред, за да се получи нещо като клюн. Голям смях паднал, но странното нещо в случая било, че шофьорът не знаел за фалшификацията. Той отказал да даде информация откъде и с каква цел е придобил главата. Обяснил, че била там, когато купил колата, и така и не се накарал да я махне. Полицаят обаче бил гледал предишната нощ по телевизията предаване за магьосничеството и решил, че в този случай става въпрос за фетиш.

Кафъри прегледа доклада и потърси името на шофьора. Куанеле Дламини. Притвори леко очи и го прочете отново. Върху устните му потрепваше усмивка. Дламини. Звучеше като името на зулуски вожд.

Бутна стола назад и си взе якето. Трябваше да посети някои хора.

---

[1] Става дума за истински престъпления. Осакатеното тяло на „Адам“ е открито през септември 2001 година в Темза, а Виктория Климби е дете, малтретирано и убито от настойниците си през февруари 2000 г. също в Лондон. — Бел.ред. ↑

27.

Искаше да напише бележка на Флий, с която да ѝ напомни, че ще вземе колата ѝ назаем. Той самият често се нуждаеше от подобни напомняния, затова си мислеше, че и с Флий е така. Седна на масата и започна да пише. Флий стоеше с кръстосани ръце до мивката и гледаше изморените му очи с тъмни мигли, контрастиращите със светлата му кожа, и прегърбената фигура. Знаеше, че цветът на кожата му никога няма да бъде такъв като преди. Ако някой я попиташе кога за последен път е виждала брат си, можеше съвсем искрено да отговори: „Преди две години, в деня на инцидента“.

Не че не беше непрекъснато до него. Не се отделяше от него, докато той лежеше в болницата, а и след това, по пътя за Англия. Пътуването беше ужасно, стюардесата дори отказа да му даде парацетамол, защото от авиокомпанията се страхуваха да не ги осъдят. Тя го подкрепяше и през осемте седмици, през които течеше разследването за смъртта на родителите им. Сега виждаше тялото му — черупката, в която той се криеше, но това не беше брат ѝ. Когато го гледаше в очите, не виждаше нищо. Така че Флий за последен път видя брат си в деня, в който той изплува от Бушменската дупка. Тогава плачеше, повръщаше и размахваше ръце.

Под него зеела тъмна дупка — сто и петдесет метра широка и триста метра дълбока. Като леговище на хищник. Истински гроб. През последното десетилетие Бушменската дупка беше отнела живота на трима водолази, а сега и на още двама — Дейвид и Джил Марли. Баща им потънал пръв, право надолу в мрака. Майка им го последвала. Том отчаяно се опитвал да ги хване, за момент дори успял да сграбчи Джил за десния глезен, но не могъл да я задържи. Те като че ли гледали право надолу в мрака, твърдо решени да стигнат дъното. А това беше немислимо, защото до дъното имало още сто и петдесет метра, а те и двамата знаеха, че е самоубийство да се спуснат дори с десет метра по-дълбоко от водолазния план.

Дейвид и Джил бяха планирали всичко внимателно, защото се отнасяха с огромен респект към водата. Бушменската дупка трябваше да е техният връх, кулминационната точка на привързаността им към водолазния спорт. Тази привързаност водеше началото си от много отдавна, още от времето, когато Флий и Том не бяха родени. Флий дори не знаеше какво я е породило. Обаче знаеше едно — баща ѝ беше пристрастеният, този, който седеше в кабинета си и мечтаеше да се гмурка под водата. Чак след това се беше ентусиазирала и майка ѝ.

Той имаше видеокамера на шлема си и можеше да филмира спускането и собствената си смърт. Южноафриканските спасители обаче не успяха да намерят нито телата, нито камерата. Разполагаха само с откъслечните спомени на Том и не можеха да направят друго, освен да обявят, че причината за нещастния случай е или „наркоза“, получена вследствие на погрешна преценка за съотношението на газовете в бутилките, или кислородна интоксикация. Британският следовател, който получи разрешение да проведе разследване, отхвърли наркозата — дезориентацията, до която води азотът при високо налягане. Тъй като комбинацията от газове „Тримикс“, която семейство Марли използваша, бе специално разработена, за да предотвратява този ефект, следователят предположи, че Дейвид Марли е започнал да диша твърде учестено и по този начин е изключил чувствителния рецептор за въглероден двуокис на тила си. Това е довело до изпадане в безсъзнание. Щом е започнал да потъва, Джил се опитала да му помогне, но тъй като спускането е било много бързо, е задържала дъха си и системата е подавала повече кислород. В резултат на това и двамата са умрели от хипероксия — твърде много кислород.

Следователят се оказа мил човек. В резюмето си той написа, че Том е постъпил правилно, като ги е оставил да потънат. Въпреки че му е било много трудно, той се подчинил на едно от най-важните правила при гмурканията. Трябвало да бъде похвален за постъпката си. Том обаче страдеше ужасно. Беше оставил родителите си да умрат.

Флий не знаеше заради кое се чувства най-виновна. Заради това, че не е била в Бушменската дупка по време на инцидента, или задето дълбоко в себе си усещаше задоволство заради спестените ѝ мъки. Баща ѝ винаги я подтикваше: „Виждаш ли онова дърво, онова голямото? Обзалагам се, че не можеш да се покатериш на него, Флий Марли“. Дори и през ум не ѝ минаваше да каже „не“. Просто правеше

това, което той ѝ кажеше. Знаеше, че ако не се подчини, това ще означава, че е различна. Слаба. Не истинска Марли. Тогава обаче се появи Том — малко, срамежливо същество, което проходи чак на две години. Вниманието на баща ѝ се премести от нея към него. Посланието му беше ясно: „Никога не се страхувай. В това семейство няма място за страхливци“. Това се превърна в инстинкт. Същият този инстинкт накара Том да се спусне заедно с родителите си в студеното безжизнено око на Бушменската дупка.

След като родителите му изчезнали, Том трябвало в продължение на шест часа да се издига към повърхността. Спирал през няколко метра за декомпресия и по този начин давал възможност на концентрираните газове да се разширят и да напуснат тялото му. Хелият не се натрупва в меките тъкани, както азота, а в костните кухини. Поради тази причина се отделя по-бавно. Маската на Том била пълна със сълзи, а във вътрешното му ухо имало балончета хелий, заради които получил световъртеж. Единият от полицейските водолази, който дошъл на помощ след вдигането на тревогата, закачил Том за въже и останал с него, защото той не чувствал ръцете си и не можел да различи кое е горе и кое — долу. Последните десет метра били най-тежки, най-опасни и най-разочароващи. Всяко спиране продължавало повече от час, а Том вече можел да види повърхността и слънчевите лъчи. Трябвало обаче да чака и да стои в студената вода с една-единствена мисъл в главата си: „Провалих се! Какво ли става триста метра по-надолу?“.

Никой не знаеше със сигурност, но се предполагаше, че през дупката на дъното не може да премине човешко тяло. Родителите им сигурно лежаха там безжизнени. По показанията на Том следователите определиха приблизителното местоположение на труповете и изпратиха долу малка радиоуправляема подводница. Тя беше снабдена с камера и трябваше да проучи дълбините на Бушменската дупка. Подводницата обаче не откри нищо. Нямаше смисъл да се чака да изплуват. Повечето тела се издигат на повърхността, след като започнеха да се разлагат. Със семейство Марли обаче нямаше да се случи същото. Огромното налягане и тежката водолазна екипировка щяха да ги задържат на дъното и там те щяха да изгният и да се превърнат в скелети. Нямаше как да бъдат извадени.

В много части на света мъртвите оставаха сами в безкрайната тишина, побутвани от теченията и от рибите. Това бяха водолази, загинали на толкова труднодостъпни места, че изваждането на телата им поставяше под сериозен риск живота на спасителите. Според южноафриканската полиция и Кайзер Флий трябваше да приеме, че родителите ѝ ще почиват на дъното на Бушменската дупка. Тя обаче не можеше да се примири с това.

Понякога си ги представяше — скелети, поклащащи се на дъното. Образите им се въртяха в съзнанието ѝ, а тя се мъчеше да разбере какво е положението на телата им. Дори преди Том да ѝ каже, знаеше, че баща ѝ е тръгнал пръв. Медитирането в кабинета и дългите часове, прекарани с Кайзер, по някакъв начин подклаждаха увереността ѝ, че е тръгнал пръв. Съзнанието ѝ се беше настроило към такава гледка — баща ѝ лежи по корем, а ръцете му са заровени до раменете в пясъка, сякаш прегръща дъното; майка ѝ лежи по гръб с протегнати нагоре ръце и като че ли се моли да бъде извадена.

Сега обаче, докато стоеше до мивката и гледаше как обедното слънце осветява всяко кътче на кухнята, Флий достигна до нови прозрения. Възможно ли е телата им да са отишли в противоположната посока, встрани от дупката? Това ли се опитваше да ѝ подсказва майка ѝ?

Том продължаваше да пише старателно. Флий за момент си представи, че му казва: „Добре ли си спомняш инцидента? Сигурен ли си, че не грешиш? Може би трябва отново да поговорим за него?“.

Не. Нямаше смисъл да го безпокои заради нещо толкова крехко и несигурно. Заради една халюцинация. Тя завъртя кранчето и напълни мивката с вода. Сапунените мехурчета се въртяха и улавяха слънчевите лъчи. Отново погледна синкавите вени, които криволичеха по вътрешната страна на предмишниците ѝ. Ибогаинът щеше да отвори черепа ѝ и да пусне светлина в него. Може би тази вечер щеше да разбере това, което искаше. Нямаше да казва на Том. Едно нещо обаче беше сигурно — щеше да попита майка си от коя страна на дупката се намират.

28.

Последният известен адрес на Куанеле Дламини беше в Нейлсий — самостоятелна тухлена къща от деветдесетте години на миналия век. Къщите в района бяха почти идентични. Пред всяка от тях имаше затревена площ, гараж и американски тип пощенска кутия. Къщата на Дламини беше в края на пътя и от нея се виждаше контролната кула на летището. Кафъри натисна звънеца. Отвори му руса жена с плитки дънки и розова фланелка с надпис „Порнозвезда“.

— Отиде си — отговори жената, след като Кафъри я попита за Дламини, — там, откъдето дойде. Едва ли ще се чуем отново. Не искайте от мен да му се обаждам. Повярвайте ми, опитвала съм.

Въпреки това го покани да влезе. Определено търсеше компания. Огледа го от глава до пети, обърна се и тръгна по коридора, като поклащаше леко бедра. Кафъри веднага разбра, че ще го получи, стига да пожелае.

Отидоха в задната част на къщата, където беше дневната. Там имаше две малки момиченца, облечени и еднакви розови дрешки с надпис „Барби“. Русите им коси бяха вързани с розови панделки. Децата се вираха в екрана на плазмения телевизор. Кафъри прецени, че са на десет или на единайсет години.

— Хей! — Жената побутна крака на едното с обутото си в розов чорап стъпало. — Намалете звука! Отивам ето там и не искам да ме притеснявате.

Момичетата не отговориха. Едното вдигна дистанционното и намали звука. Жената преведе Кафъри през една двойна врата от гравирено стъкло, отвъд която имаше отрупана с палми зимна градина. На двора отвън се виждаше люлка, боядисана в розово и лилаво.

— Добри деца — каза той.

— Аха.

Върху плетеното канапе седеше един доберман, който жената избута на пода. Ноктите му затракаха по плочките, докато се

шмугваше в дневната. Жената се наведе и отупа възглавниците, като издуха полепналите по тях кучешки косми.

— Занимаваше се с внос, правеше каквото може, но това не стигаше и всичко пропадна. — Тя постави възглавницата на канапето и се отдръпна назад, да седне Кафъри. — Не знам къде е. Опитах да се свържа с него, но не можах. Прибрал се е.

— Тази къща негова ли е?

Жената изсумтя.

— О, я стига. Беше на бившия ми, онзи преди Куанеле. Сега е моя и на момичетата.

— Децата не са негови, така ли?

Тя го изглежда така, сякаш беше чула някаква шега.

— Ти будалкаш ли ме? Приличат ли на него?

— Не знам. Не виждам негова снимка.

— Е, той е чернокож — каза снизходително тя. — Много черен. Южноафриканец. — Приседна до една ниска стъклена масичка и кръстоса предизвикателно крака. Дългата руса опашка се праметна над рамото ѝ. Личеше си, че харчи доста пари в солариума. — Какво искаш да знаеш за него? Изобщо не ми пука дали ще има неприятности. Питай каквото искаш.

Кафъри съблече сакото си, праметна го на канапето и седна, навивайки ръкавите на ризата си. Беше топло. Зимната градина поглъщаше слънчевите лъчи.

— Как се казваш?

— Рошел — каза тя и му подаде ръка. Имаше добре поддържан маникюр. — Рошел Адамс.

Кафъри стисна ръката ѝ.

— Рошел — каза той. — Става въпрос за религия. Най-вече това ме интересува относно Куанеле. В какво вярваше той?

— Не беше религиозен. Не ходеше на църква, ако това те пита.

— А някаква друга религия? Нещо от Африка?

— О, това. — Тя мушна единия от дългите си нокти и гладката си като коприна коса и се почеса. Очите ѝ леко се притвориха. — Аха. Имахме проблеми и по този въпрос. Да, той ме обичаше, обичаше и момичетата, но така и не се отказа от всичките тези африкански глупости. — Свали ръката си и погледна Кафъри. Очевидно нещо ѝ просветна. — За лешояда става въпрос, нали? Затова си дошъл. Мразех

го онова нещо. Колата миришеше на мърша заради него. Не пусках момичетата там. То се поклащаше и сякаш те гледаше.

— Защо точно лешояд? Знаеш ли?

— Заради лотарията. Лешоядът, нали разбираш, вижда надалече. Така че според Куанеле човек се сдобива със зрение на лешояд. Можеш да виждаш в бъдещето, да отгатваш числата, нещо такова. Две седмици след като се сдоби с проклетото нещо, започна да печели. Почти хилядарка. Казвах му, че причината не е в лешояда, но той не ми вярваше. Канеше се да направи главата на супа и да я изяде. Така щял да извлече цялата ѝ сила. Аз не му позволих. Никой обаче не можеше да го убеди да я махне от колата. После полицията му я взе, а когато се оказа, че това не е никакъв лешояд, щях да се спускам от смях. Представяш ли си.

— Това ли беше единственото суеверие?

— О, не. Той вярваше в тези работи. На врата си носеше златна верижка, на която имаше парченце от опашка на делфин. Ето такова. — Тя показа с пръсти колко голямо е било парченцето — около три сантиметра. Гривните на ръката ѝ се удариха една в друга и издрънкаха. — Твърдеше, че това подобрява общителността. Аз обичам делфините и когато го попитах защо точно делфин, той обясни, че делфините са социални животни. „Бижутото“ щяло да направи така, че той да „плува“ в обществото. Аз се вбесих, защото обичам делфините. — Тя вдигна ръка и посочи въображаемия Дламини. Наклони глава, за да покаже как го е изгледала. — Казах му да избира. Мен или магиите. — Свали ръката си и пусна една леко крива усмивка. — Чувал си тези истории, нали? Как потискат черните и разни такива неща. Когато обаче срещнеш човек като Куанеле, не може да не си кажеш: „Трябва да те потискат, приятелю, щом говориш такива работи“. Какво, за бога, са му направили делфините?

Рошел стана, отиде до дългия нисък перваз, който минаваше по цялата дължина на зимната градина, и вдигна едно глинено гърне. То имаше размерите на голям грейпфрут и беше изрисувано с геометрични фигури. Внимателно повдигна капака му.

— Купи си го миналия ноември, след като си втълпи, че дяволът е по петите му. — Приблужи се и показа гърнето на Кафъри. Той надникна вътре. Имаше някакви петна. — Това нещо осигурявало магическа защита. Казваше, че за жените е по-лесно, защото било

достатъчно само да преспят с Токолош, за да го спрат. Мъжете обаче трудно можели да се отърват от него.

— Да се отърват от кого?

— То-ко-лош. Не ме питай как се пише. Това е някаква африканска дума.

— Какво е Токолош?

— Името на дявола, който го преследвал. Много се шашкаше и казваше, че ще направи всичко, за да го спре. — Отново похлупи гърнето. — Запазих го, защото ми харесва. — Повдигна го и го погледна с възхищение. — Хубаво е, нали? Харесвам занаятите.

— Мога ли да го погледна?

Тя му подаде гърнето и Кафъри го претегли с ръка. Беше тежко и изненадващо топло. Като че ли беше се сгряло от слънцето. Вдигна капака му.

— Какви са тези петна?

— Кръв. Това трябвало да се даде на Токолош. Паница с кръв.

Кафъри вдигна очи и погледна Рошел.

— Кръв?

— Само пилешка кръв вероятно — отговори тя. — На следващия ден започна да мирише много гадно, така че накарах Куанеле да го изнесе на двора. На сутринта гърнето беше прекатурено и кръвта я нямаше. Решихме, че някакво животно е влизало в двора през нощта и... може да е било и кучето. — Погледна подозрително към добермана, който в момента се припичаше на слънце и примигваше невинно. — Куанеле ми каза, че кръвта е човешка. Просто се опитваше да ме изплаши. Откъде ще вземе човешка кръв? Сигурно оттам, откъдето е взел и онзи „лешояд“.

— Той ти е казал, че кръвта е човешка?

Тя изсумтя.

— Да, но на него не може да се вярва. Беше съвсем сигурен, че е истинска, обаче. Гледал някакъв запис, на който се виждало как вземат кръвта.

— Има запис?

— Не. Само така си приказваше. Ако е имало такъв запис, на него е щяло да се вижда как убиват човек, нали? Не вярвам, че такива филми съществуват. — Тя почеса върха на носа си замислено. — А, ти? Ти си полицаи. Гледал ли си такива филми?

— Не — отговори спокойно Кафъри. — Не и такива, за каквито говориш.

Тя се усмихна. Устните ѝ трудно се отлепиха една от друга заради дебелия слой червило. Имаше перфектни зъби.

— Мога да се обзаложа, че си виждал доста неща. Сигурна съм.

Кафъри се обади в лабораторията и им каза да изпратят човек да прибере гърнето, а след това продължи да задава въпроси на Рошел. Тя беше вежлива и искрена, но в никакъв случай не беше глупава. Знаеше какво става в главата ѝ. Личеше си по начина, по който беше седнала, и по нервните движения на ръцете ѝ. Все още се чудеше дали да я вкара в леглото си. Не се притесняваше изобщо. Или щеше да го направи, или нямаше. По времето, когато разговорът им приключи, Кафъри прецени, че сега я харесва малко повече, отколкото в началото. По тази причина реши да не ѝ създава неприятности и се отказа от идеята си. Стана и ѝ благодари. Почти бяха стигнали до входната врата, когато нейното раздражение пролича. Беше разочарована. Кафъри се поколеба за момент и Рошел си помисли, че моментът е дошъл.

— Да? — попита тя, като се подпря на радиатора. Присви едното си коляно и задникът ѝ се изви леко встрани. — Забрави ли нещо?

Той огледа врата ѝ и гривните по ръцете ѝ, после отново я погледна в лицето.

— В случай че все още не си разбрала, мисля, че си много красива.

Тя се изчерви и той се изненада, че е способна на това.

— Така ли?

— Така.

— Е, каква полза от това? — Тя прибра косата си зад ухото, сведе поглед и зачака отговора му. След като такъв не последва, се усмихна. — Искаш ли да направя кафе? — Извъртя коляното си леко встрани и краката ѝ се разкрячиха. — Може би бира? Има в хладилника.

Той погледна скритото под дънките бедро и изящния маникюр на подпряната върху радиатора ръка. Беше казала, че е маникюристка и според нея добрият маникюр е секси и привлича мъжете.

— Благодаря ти, но съм пас. — Той извади ключовете си. — Не гледай на това като пропусната възможност.

— Така ли?

— Абсолютно. Приеми го като щастливо отърваваме.

29.

Флий нямаше представа как ще ѝ се отрази ибогаинът. Ами ако решише да се поразходи, или още по-лошо — да се качи в колата? Трябваше да е заключена, затова с Кайзер решиха да стои в голямата му претрупана всекидневна, а той да бъде някъде наблизко — в кухнята или в кабинета. Той навиги пластмасовите ленти, които висяха над вратата, за да я чува добре, и постави три електрически печки до дивана, за да ѝ е топло. Флий го чуваше как се тътри из съседните стаи, обут в опърпаните си чехли.

Ибогаинът се вземаше, като се сдъвкваше една горчива клечка — парче влакнест корен. Челюстта я заболя и ѝ се догади. Когато сдъвка корена, седна на дивана на Кайзер и зачака. Доста време само отпиваше по глътка вода и се опитваше да премахне с език влакната, които бяха влезли между зъбите ѝ.

През мръсния прозорец се виждаше неподдържаната, окъпана в слънчеви лъчи ливада, по която растяха глухарчета и грамофончета. Оттук дори и през деня не се виждаше почти нищо. Нито неолитните паметници, нито средновековните катедрали, нито пещерите. Виждаха се единствено върховете на дърветата. Земите около къщата на Кайзер бяха осеяни с дупки и ями и затова навремето майка ѝ не им даваше да си играят там. Казваше, че има шахти, в които могат да паднат и да се пребият, и че Кайзер вероятно нарочно ги е оставил отворени. Джил едва ли бе предполагала, че тя самата ще загине на дъното на подобна дупка.

Флий въздъхна, сви крака под себе си и се покри със стария прашен юрган. Притвори очи за момент и се опита да насочи мислите си към телата, лежащи на дъното на Бушменската дупка. Представи си начина, по който баща ѝ се е гмурнал надолу. Според изчисленията, които беше правила, вземайки предвид тежката им екипировка, родителите ѝ се бяха движили към дъното със скорост дваисет метра в минута. При разстояние от сто и петдесет метра спускането до дъното

вероятно им бе отнело около осем минути. Едва ли някой можеше да каже кога точно са умрели.

Докато мислеше за онези осем минути, тя разбра нещо, за което не се беше замисляла преди. Разбра, че може да „вижда“ времето. Човек обикновено не го забелязва, но сега вече ѝ беше съвсем ясно, че то е разделено на видими отрязъци. Трябва само да знаеш как да го погледнеш. Винаги е било така, още от самото начало. Някои отрязъци от време са големи, а други — малки. Цветът им е различен в зависимост от размера. Най-малките — миговете, през които човек може да избегне куршум или удар, са яркочервени. Тези, които са достатъчно дълги да спасиш човек от задушаване, да се затичаш и да хванеш топка или да загубиш контрол над колата и да катастрофираш, са оранжеви и леко издути в краищата. Сънят представлява бледожълти кубчета — осемчасови късове, които се цепят и разчупват неестествено, когато се събудиш по-рано. Точно затова всичко изглежда нереално на следващия ден.

Тя държеше очите си затворени, като изучаваше отрязъците от време и начина, по който се разпростираха надалече и оформяха бъдещето ѝ. Хиляди малки форми, подредени в дълга редица. От далечината долиташе шум. Уа-уа-уа. Постепенно се засилваше. Уа-уа-уа. Тя дръпна глава назад, мразеше този шум. Като водолаз за нея той означаваше начало на токсично претоварване. Този път обаче шумът не беше в главата ѝ, а идваше отвън, проникваше през прозореца. Уа-уа-уа. Уа-уа-уа. Тя отвори очи. Очакваше да види как звукът влиза, но вместо това видя, че стаята се е изменила до неузнаваемост.

На отсрещната стена се беше появила пукнатина. Флий се втрени в нея като хипнотизирана. Пукнатината се удължи и засия със сребърен блясък. Стаята сякаш се белеше. Шумът се засили и тя веднага разбра какво се случва. В момента, в който вдигна ръце, за да се предпази, таванът се продъни, накланяйки се настрани. Грохотът я оглуши. Тежка, непоносима светлина се стовари върху нея и я потопи. Тя се хвана здраво за дивана, защото знаеше, че ако бъде отнесена, нищо няма да може да я върне обратно.

Щом шумът най-накрая престана, тя бавно свали ръце и се огледа. Нищо не беше както преди. Всичко изглеждаше променено. Дори въздухът беше различен — трептящ и сребрист. Снопове бяла светлина се спускаха отгоре, а около тях танцуваха облаци тиня.

Усещането за студенина и ужас ѝ подсказа къде се намира. Намираше се в Бушменската дупка. Мястото, което принадлежеше на глупавите и на мъртвите.

Тя се опита да се отдръпне и да се върне на дивана, но водата я повдигна и преобърна тялото ѝ. Преди да се усети, вече плуваше в студената вода. Спря и започна бавно да размахва лявата си ръка, за да се извърти настрани. Не можеше да се ориентира и дори не беше сигурна в коя посока е повърхността. Лъчите пак се виждаха, но този път бяха остри като сталагмити и тя се страхуваше, че може да се пореже на тях. Започна да плува, чувствайки как прекрасната, абсолютна чистота проблясва по лицето ѝ. Нямаше никакви мехурчета. Единствено теченията се плъзгаха покрай водолазния ѝ костюм. Кристална чистота. Сега разбра какво означава кристална чистота.

След като поплува известно време и разбра какво е да си риба, тя видя, че отдясно идва светлина. Спря и се извърна към нея. Виждаше се ярко осветеният вход към някаква пещера. След кратко колебание се насочи към нея. Щом се приближи на десетина метра, видя, че вътре има някакви хора. Три лица, окъпани в жълта светлина — баща ѝ, брат ѝ и Кайзер. Флий виждаше някаква стая — две легла, стол с куфар върху него, снимка на орхидея на стената и прашни завеси. Позна я. Това беше хотелската стая, в която бяха настанени в нощта преди инцидента.

— Татко? — каза плахо тя. — Татко?

Шумът се появи отново. Беше по-силен от преди. Уа-уа-уа. Фигурите изведнъж започнаха да се движат, като че ли някой беше натиснал бутона „Плей“. Тримата тихо разговаряха, като в същото време проверяваха водолазната си екипировка. Флий усети болка в стъпалата си и разбра, че това не е халюцинация, а спомен. Тогава тя също беше в стаята, малко встрани от тях, но все пак там. В онази нощ седеше на леглото и наблюдаваше как мъжете проверяват екипировката. Краката ѝ бяха бинтовани.

Кайзер и баща ѝ се дръпнаха леко встрани от Том, който, въпреки че беше достатъчно близо до тях, не чуваше разговора им. Беше твърде зает с монтирането на скруберите. Двамата направиха всичко възможно мърморенето им да изглежда непринудено. Разговорът беше таен, но Флий го разчиташе по устните им. Разбираше всяка дума.

— Странно ли е? — попита баща ѝ и погледна Кайзер в лицето.

— Кое да е странно?

— Знаеш кое. Да си отново в Африка.

— Ние сме в Южна Африка, а не в Нигерия. Не се случи тук.

Флий разбираше всичко, чувстваше се, сякаш паметта ѝ е пречистена, а после възпроизведена на екран с висока разделителна способност. Всеки пиксел изглеждаше брилянтно ясен, а картината оставаше стабилна въпреки водните течения.

— Въпреки това сигурно се чувстваш странно след всичките тези години. Би ли могъл да се върнеш и отново да заживееш тук?

— Не — отговори Кайзер. Лицето му за момент стана тъжно и старо. — Знаеш отговора. Знаеш, че искаха да ме унижат. За наизидание.

Двамата продължиха работата си — почистваха маските и проверяваха бутилките. За момент се възцари приятелско мълчание. Баща ѝ провери ремъците на плавателния си компенсатор и след като се увери, че всичко е наред, го остави настрана. Вече нямаше какво да прави и погледна през рамо, за да провери дали Том е близо. Приведе се към Кайзер и му прошепна:

— Слушай, това е важно!

Кайзер изглеждаше изненадан от тона му.

— Какво, Дейвид? Какво има?

Баща ѝ говореше в ухото на Кайзер и Флий вече не виждаше добре устата му, затова долови само някои думи.

— Там долу... обещавай ми... сигурен... опит.

Тя се взря в него и сърцето ѝ запрепуска. Точно когато се канеше да доплува по-наблизо и да го попита за какво говори, периферното ѝ зрение регистрира някакво движение. Тя се извъртя бавно настрана. Опасяваше се, че ако главата ѝ се разклати, ще ѝ се завие свят. Вдясно от нея имаше дълга ивица пясък. Докато очите ѝ все още се нагаждаха, от мрака бавно започнаха да изникват форми. Първо се появи ръка на скелет. Пръстите бяха разперени, а неопреновият костюм достигаше до китката. След това още една ръка. Светлината се процеждаше злоещо между костите. Сърцето на Флий бумтеше. Още една сянка се опитваше да придобие форма. Прегърбената фигура на водолаз. Главата му беше завряна в тинята, а на бутилките, които бяха прикачени за гърба му, имаше надпис „Вдъхновение“. Две тела, намиращи се на не повече от десет метра. Още малко и щеше да ги

докосне. Гърлото ѝ се стегна, докато плуваше към тях. Взираше се в ужасяващите форми, осъзнала, че това са родителите ѝ.

Опита се да каже „не“, но гърлото ѝ не издаде нито звук. Изпадна в паника и започна да размахва ръце. Мъчеше се да нададе вик. Родителите ѝ бяха на дъното. Преди да успее да извика, чу някакъв грохот. Сякаш мощно течение минаваше през тесен отвор. Появи се водовъртеж, проблесна светлина, а след това телата внезапно изчезнаха. В главата ѝ отново се възцари тишина.

Флий лежеше неподвижно, а очите ѝ регистрираха всичко около нея — осветени от слънцето завеси, мръсни прозорци, термос с кафе и шкафове, които винаги бяха заключени. Маските на Кайзер — семейните реликви, с които си беше играла като малка, гледаха към нея. От небето долетя бръмченето на едномоторен самолет. *Каква глупачка само! Изобщо не съм била в Бушменската дупка. През цялото време съм била в къщата на Кайзер и съм седяла на дивана.*

Флий чуваше как една муха се блъска в прозореца и как Кайзер трака по клавиатурата на компютъра си. Когато се обърна по посока на шума, главата ѝ се замая. Помисли си, че ще повърне. С няколко внимателни движения се намести по-удобно и се опита да фокусира очите си върху термоса. След като се увери, че световъртежът е изчезнал, отново затвори очи. В ъглите им внезапно изпъзяха цветове. Приличаха на мазните дъги по повърхността на мръсна локва. Мушнаха се под клепачите ѝ и започнаха да пулсират и да се уголемяват. Изпълниха главата ѝ и се втурнаха в носната ѝ кухина. Задушаваха я. Главата ѝ всеки момент щеше да се пръсне от чудовищното налягане.

Тя немощно повдигна ръка и докосна лицето си. Опитваше се да избърше цветовете, да ги прогони. От гърлото ѝ излезе умотителен, скимтящ звук. Точно когато си помисли, че това е край, цветовете се пукнаха като балони и изчезнаха. Остана само студена, чиста тъмнина. Флий веднага разбра, че отново е в смразяващите води на Бушменската дупка.

— Мамо? — опита се да каже тя, но езикът ѝ беше натежал и не се подчини.

Размаха ръце във водата. Искаше да види лицето на майка си и да погледне в очите ѝ.

— Мамо?

Изведнъж пред нея се появи лице. Череп с водолазна маска. Около него се полюшваше руса коса и нещо бяло и прозрачно — надигаща се на талази бяла риза. Флий се отдръпна стреснато назад.

— О, Флий... — каза гласът. — Ти ли си това? Момиченцето ми... къде си?

— Мамо? — Флий протегна отчаяно ръце и започна да търси майка си. — Мамче! Тук съм. Ето тук. Мамче, моля те, толкова дълго време се опитвах. О, мамо, толкова ми липсваше.

Въпреки че беше във водата и се опитваше да се задържи там, Флий разбираше, че истинската тя плаче. Това не се случваше долу в пещерата, а в къщата на Кайзер — там, където беше тялото ѝ. По бузите ѝ се стичаха сълзи.

Тинята се поклащаше покрай разложеното ужасяващо лице. Флий усети гадене и наклони главата си, опитвайки се да се справи с него. Картината спря да се поклаща и майка ѝ отново заговори:

— Флий, не плачи. — Гласът ѝ беше странен, различен от преди. Мек, нисък и леко безизразен. — Не плачи.

— Мамо, какво се опитваше да ми кажеш? Какво имаше предвид? Какво означава: „Ние тръгнахме в обратната посока“.

— Погледни надолу, Флий. — Тя посочи с безплътната си ръка надолу. — Виждаш ли?

Сърцето на Флий заподскача. Тя размаха леко ръце, за да стабилизира тялото си, а после погледна натам, накъдето сочеше майка ѝ. В този момент разбра, че не са на дъното, а всъщност са близо до леко наклонената страна на дупката. От това място се виждаше зловещо светещото дъно. На повече от двеста метра по-надолу.

— Не сте стигнали до дъното. Затова не можахме да ви намерим.

— Слушай ме, Флий! Предишния път не ни намериха, но сега вече ще успеят. Сега вече ще ни намерят.

— Сега?

Флий отново протегна ръка към тинята. Не можеше да види майка си и това предизвикваше паника у нея.

— Това е важно, Флий, много важно. Не им позволявай да ни извадят на повърхността. Чуваш ли ме?

— Мамо? Мамо? — Сълзите се стичаха в гърлото ѝ. — Мамо, върни се! Моля те!

— В никакъв случай не им позволявай да ни извадят от дупката. Оставете ни! Просто ни оставете!

— Не си отивай, мамо! Мамче...

Тинята спираше всичко, дори гласа. Мръсната вода обливаше тялото на Флий. Устата ѝ се напълни с мръсотия и гаденето се появи отново. Всичко започна да се върти. Натравянията с въглероден двуокис бяха нищо в сравнение с това. Трябваше да отвори очи и да се хване здраво за дивана. Таванът и мръсният полилей над главата ѝ се въртяха неспирно. Дневната светлина проблясваше от време на време в очите ѝ, а от устата ѝ излизаше странен, подобен на скимтене звук. Опитва да се надигне и когато го направи, разбра, че ще повърне.

— Боже господи! — промърмори тя.

Едва успя да се добере до купата, която Кайзер беше приготвил. Плака и повръща, докато най-накрая всичко свърши и се върна отново в тялото си. Клечеше на пода, а една дълга нишка слюнка я свързваше с купата. Гласът на майка ѝ чезнеше в далечината: „В никакъв случай... оставете ни“.

30.

— Единственото, което Джак Кафъри все още не ми е казал, е защо иска да се види точно с мен. Не съм ясновидец, нито пък мога да чета чужди мисли. Нямам магически сили и не съм бог. Струва ми се, че не си тук по работа.

— Да, дошъл съм по личен въпрос.

— И какъв е той?

Кафъри се почеса по носа. Много странен ден. Не можеше да разбере защо някои хора купуват човешка кръв и я държат в къщите си. След като даде гърнето за анализ и нареди да следят Мабуза, нямаше повече какво да прави в службата. Прибра се вкъщи и се опита да заспи, но не успя. Не можеше да се отърве от чувството, че някой го наблюдава и сенките около къщата изглеждат някак странно. Затова се качи в колата и тръгна да търси Ходещия мъж. Не очакваше да го намери толкова бързо.

Изненада го и фактът, че той веднага започна да разпитва.

— Джак Кафъри? — Беше обул кожените си чехли, бе натъпкал парцали в ботушите си и сега ги поставяше в найлонова торба. След като завърза торбата, той я мушна в малката канавка, която минаваше покрай храстите. Избърса ръцете си. — Попитах те нещо. По какъв въпрос си дошъл?

Кафъри погледна огъня. Дърветата най-отдолу бяха червени като раци.

— Един човек си отиде — каза той най-накрая. — Беше ми отнет.

— Дъщеря ти?

— Не, не. Не дъщеря ми. Аз нямам деца. Никога няма да имам.

— Жена ти?

— Не, аз я напуснах. Преди два месеца. Просто си тръгнах.

— Тогава кой?

— Брат ми. Това беше през... — Кафъри не довърши изречението си. — Беше отдавна.

— Когато си бил дете?

— Да. Живеехме в Лондон. Ние... Знаеш как е. — Той подпря с пръсти долната си челюст и леко я натисна. Преди време беше разбрал, че това е един от начините за спиране на сълзите. — Ние... така и не го намерихме. Всички знаеха кой го е направил, но полицията... Не можаха да намерят доказателства. — Преглътна и махна ръката си от гърлото. Насочи палеца си към огъня и започна да го върти насам-натам. — В деня, в който той изчезна, аз нараних нокътя на палеца си. Остана си така. Трябваше да израсне, но никога не израсна. Никой не можа да каже защо. Включително лекарите. — Той се усмихна тъжно. — През всичките тези години аз го гледах и си мислех, че в деня, в който намеря брат си, нокътят ми ще започне да расте. Виж го само.

Кафъри протегна ръката си. Ходещия мъж стана и се приближи, за да погледне нокътя.

— Нищо не се вижда.

— Преди около четири години, след цялото това време, той внезапно започна да расте. Раната зарасна и усещането изчезна. Изчезна и усещането за мястото, където се е случило. Просто така. Сякаш отговорът не беше там, където живеех — Югоизточен Лондон, а някъде другаде.

— Тук?

— Не знам. Може би тук, може би на друго място. — Той свали ръката си и се взря в светлините на Бристол. Мислеше си за Източния бряг, за Норфолк.

— Нещо друго се е случило — каза Ходещия мъж. — Преди четири години се е случило нещо.

— Може би. — Кафъри вдигна рамене. — Мислех, че съм близо. Това е всичко.

— Някой е умрял, нали? — Ходещия мъж си пое дълбоко дъх няколко пъти. — По времето, когато си загубил връзката, е умрял някой.

Кафъри кимна.

— Да — каза тихо той. — Умря един човек.

— Да?

— Този, който го направи. Пендерецки. Той умря. Самоубийство. Ако се чудиш.

— Не. — Ходещия мъж започна да мушка огъня.

В продължение на няколко минути Кафъри обмисляше тази нова идея. Идеята, че смъртта на Пендерецки е прекъснала връзката му. Това никога не му беше минавало през главата. Когато Ходещия мъж заговори отново, гласът му изглеждаше променен.

— Как се казваше? — попита тихо той.

Кафъри се стресна. Отдавна не го бяха питали това. Хората обикновено казваха „брат ти“ или „той“, сякаш им беше трудно да произнесат името му.

— Юан.

— Юан — каза Ходещия мъж. — Юан.

Мекият начин, по който произнесе името му, накара гърлото на Кафъри да се стегне. Отново трябваше да притисне челюстта си, за да спре сълзите. Отвори един буркан със сайдер и отпи от него. След това дръпна яката си нагоре, взря се в звездите и се опита да мисли. Не за Юан, а за Флий. Тя държеше отрязаната ръка и гледаше към него. Като че ли искаше да каже: „Не се тревожи. Аз ще се погрижа за това. Ти си тръгвай. Прекарай известно време насаме“. По някаква необяснима причина му се прииска да повярва на посланието в очите ѝ.

Кафъри бръкна в джоба си, за да извади кафявата торбичка. Луковиците на минзухарите представляваха малки кафяви топчици, които се лющеха при допир. Докато Ходещия мъж си обуваше чорапите, Кафъри протегна ръка. Държеше торбичката, а огънят осветяваше хартията и караше малките форми вътре да блестят като въглени.

Ходещия мъж застина, взирайки се в торбичката. След това стана и я взе, без да отрони дума. Извади една луковица, поднесе я към светлината и започна да я върти с почернелите си пръсти.

— Минзухар. — Огледа луковицата, все едно върху нея имаше някакъв надпис. — Има прекрасен син цвят, когато разцъфне. И малко оранжево петно в центъра, точно като жълтък на яйце.

Върна луковицата в плика и започна да бърника с пръст в него. Приличаше на дете, което брои бонбоните си. След това внимателно прегъна горния му край и го прибра във вътрешния джоб на мръсното си палто. Отново насочи вниманието си към огъня.

Останаха безмълвни за известно време. Кафъри пиеше сайдер и наблюдаваше вечерния ритуал на Ходещия мъж. Той събличаше дрехите си, сгъваше ги и ги поставяше под спалния чувал, за да ги

предпази от влагата. Нощно време обличаше специални дрехи. И те бяха мръсни, но си личеше, че са скъпи. Приличаха на тези, които се използват при екстремните спортове. Имаха надпис „ОЗ“, същия като този върху водолазния костюм на Флий. След като приключи с това занимание, Ходещия мъж навлече палтото си и отиде да сложи още дърва в огъня.

Кафъри разбра, че не остава много време.

— Хей! — каза той и се прокашля. — Ти получи това, което искаше. Сега е твой ред. Трябва да ми кажеш как беше, какво направи на Крейг Евънс.

— Когато реша. Когато реша.

— Обеща, че ще ми кажеш.

Ходещия мъж изсумтя.

— Вече ти казах, че ще го направя когато реша. Трябва първо да си помисля. — Той хвърли още една цепеница в огъня и изтупа ръце. — Какво виждаш, когато погледнеш лицата на онези момичета? Онези проститутки, с които не спиш достатъчно често.

Кафъри се намръщи. Трябваше да извади тютюна и да си свие една цигара, преди да отговори.

— Не ги гледам — отговори той и запали цигарата. — Опитвам се да не гледам. Не искам да виждам отражението си.

— Да, защото ако го видиш... нали знаеш какво се вижда?

— Не.

— Вижда се смъртта.

— Смъртта?

— Да. Смъртта. Е, ти все още имаш избор. Засега обаче изборът ти е същият като моя.

— Същият избор? Моят избор е съвсем друг.

Ходещия мъж се усмихна и хвърли последното дърво в огъня.

— Грещиш. За момента си избрал смъртта. Да. Точно това търсиш. Ти търсиш смъртта.

Кафъри отвори уста, за да възрази, но думите на Ходещия мъж го спряха. Устата му остана леко отворена. Ходещия мъж се изсмя в лицето му.

— Шокът е голям, нали? Шокиращо е да разбереш, че си се отказал от живота. Ти се стремиш към смъртта.

Кафъри затвори устата си.

— Не. Не е така. Аз не съм като теб.

— Такъв си, Джак Кафъри. Полицай. Ти си съвсем същият като мен. Единствената разлика е, че моите очи са отворени. — Той дръпна с пръсти клепачите си и показа зачервените си очни ябълки. На светлината от огъня изведнъж заприлича на чудовище. — Виждаш ли? Аз не гледам назад. Аз знам, че искам да умра. А ти? — Той се ухили. — Ти все още дори не подозираш това.

31.

17 май

Това се случи по времето, когато Кафъри живееше с Ребека в родната си къща в Югоизточен Лондон. След един голям скандал тя стисна лицето му с ръце и му каза нежно: „Джак, понякога имам чувството, че живея с човек, който умира“.

В продължение на четири години беше държал тези думи заровени някъде в съзнанието си. Не искаше да ги забрави, но и се стараеше да не мисли твърде много за тях. Те приличаха на спомена за парфюма ѝ и на полузабравена мелодия. Ходещия мъж ги беше съживил.

Нещо се беше отворило. Някакъв нов канал се беше появил в главата му и му причиняваше болка. Кафъри знаеше, че Ходещия мъж би посочил Кийли и другите момичета и би казал, че заради тях той търси смъртта. След това би споменал работата му: „А относно работата ти, най-вече тя те води към смъртта“.

На следващата сутрин Кафъри седеше в офиса си в Кингсууд. На бюрото пред него имаше чаша кафе и сандвич. Докато отваряше оранжевия пакет, който Мерилин му беше изпратила, той мислеше за работата си и си я представяше като някакъв вид смърт. Мерилин му беше написала бележка: „Обади ми се, ако имаш нужда от съвет, скъпи. Целувки, М.“.

— Благодаря ти, Мерилин — каза той с кисела усмивка.

Смачка бележката и отиде да я хвърли в кошчето за боклук, но нещо го спря. Намери тиксо и я залепи на стената. Сега вече Мерилин можеше да прави това, което най-много искаше — да го наблюдава непрекъснато. След това той се върна при пакета и започна бавно да вади пликовете и папките. Вътре беше всичко, от което се нуждаеше — дисертации на тема африкански ритуали; статии, свързани с Адам; списък на връзките с различни университети. Забеляза, че един от тях е в Бристол. Освен това имаше и диск в розова кутийка. Презентация. Той го извади и го сложи в компютъра. Когато видя логото на

лондонската полиция, реши, че Мерилин сама е подготвила всичко. Тя обичаше компютрите. Презентацията беше оформена като лекция, с връзки към други файлове. Започна да чете, а в това време слънцето се издигна високо в небето и управлението се изпълни с живот. През прозореца се виждаше как хората влизат и излизат от магазините. Кафъри беше много благодарен на Мерилин за старанието. Само за два часа успя да научи страшно много по въпроса.

Темата „Мути“ се оказа много по-голяма, отколкото беше очаквал. Първоначално лечителите хвърляли на земята свещените обекти — кости, зърна и камъни — и по тях отгатвали какви са нуждите на клиента. Според пророчеството на лечителя се определяло и лекарството: маймунска кожа — за бебетата, които плачат твърде много; мекотело — за съпрузи, които искат да се предпазят от изневери. Списъкът включваше най-различни животни — мравояди, риби и какво ли още не. Очевидно всяка част от телата на животните имаше своето място в мути.

Кафъри се опита да дочете страницата, но започна да се разсейва, затова се върна към основната лекция. Веднага щом кликна върху нея, разбра, че е навлязъл в една много по-мрачна област — частите от човешки тела. Първо се появи снимка на човешки череп. Той беше поставен върху хирургическа маса, а до него имаше метър. Кафъри прочете внимателно текста. Частите от човешки тела обикновено се крадели от трупове, но мути от мъртвите тела било много по-слабо в сравнение с това от живите. Лекарството щяло да бъде по-силно, ако жертвата е все още жива. Колкото по-силно викала тя, толкова по-добре. От децата се правело най-доброто лекарство. В този случай нещата опирали до чистотата.

Кафъри отдели поглед от екрана. Внезапно се почувства много уморен. Сложи захар в кафето си и го разбърка. Бучката остана за момент на повърхността, а след това бавно потъна. Беше чувал преди време, че шестима мъже от Южна Африка били обвинени в изнасилване на деветмесечно бебе. Извергите вярвали, че по този начин ще се излекуват от СПИН. От тази мисъл го заболя главата.

В следващия раздел от лекцията се изясняваше разликата между жертвоприношението и мути-убийството. При жертвоприношението целта била да се умиловичи дадено божество, докато при мути убивали жертвата, за да вземат части от тялото ѝ и впоследствие ги

използвали в окултната медицина. „Мозъкът дарява клиента със знания. Гърдите и гениталиите дават сила. С помощта на носа или клепача може да бъде отровен врагът“. На следващата снимка се виждаше отрязано парче плът. Кафъри разбра какво е чак след като прочете заглавието: „Пенисът може да донесе успех при конни надбягвания“.

— Господи! — промърмори той и се размърда притеснено на стола си. Искаше му се да изпие едно уиски, но ако си позволеше това, щеше да последва и второ и денят щеше да отиде на кино, преди да се усети. Провери дали някъде се споменава човешка кръв, но не можа да намери нищо. След това си спомни за посещението си при Рошел и пусна търсене за името „Токолош“.

Първия път не се появи никакъв резултат, защото беше написал „Токалош“. След още няколко опита разбра, че правилното изписване е „Токолоши“. Малко след като започна да чете, нещо го накара да стане и да пусне щорите. Вече не се чувстваше комфортно в офиса и не му харесваше да го гледат непознати хора от улицата.

Оказа се, че Токолоши е зъл дух, който е близък на магьосниците. Сам по себе си не представлявал особена заплаха, но когато попаднел под властта на магьосник, ставал опасен. Рошел му беше споменала, че купа с кръв уж можела да усмири духа, но сега Кафъри разбра, че имало и други начини за предпазване — котка или снимка на котка, която търка лицето си. Освен това човек можел да намаже кожата си с мазта от Токолоши, която лечителите продавали. В материалите имаше и статия за двама южноафриканци, арестувани за въоръжен грабеж. В колата им полицията открила човешки череп и парче месо, поставено в него. Мъжете откраднали черепа от един гроб и сложили месото в него, за да нахранят Токолоши.

Кафъри се прехвърли на следващия слайд. На екрана се появи груба рисунка на някакво малко човече. То се беше изплезило и гордо държеше члена си с ръка. Кафъри издърпа стола си по-близо до екрана. Слънчевите лъчи се промъкваха между процепите на щорите и затопляха лицето му. Усети студенина, когато прочете: „Пенисът на Токолоши символизира мъжественост, но също така и опасност. Жените издигат леглата си върху тухли, за да не може да ги стигне. Той е воден дух и живее по бреговете на реките“.

Кафъри отново прочете последното изречение — „Той е воден дух и живее по бреговете на реките“. Главата му пулсираше. Мислеше за сервитьорката от „Станцията“ и за голото дете, което бе видяла. След това съзнанието му внезапно се насочи към сенките в уличката, към пурпурното червило на Кийли и към чувството, че някой беше скочил върху капака на колата му. Стана и издърпа сакото си от облегалката на стола. Токолоши му се хилеше от екрана.

— Майната ти — измърмори Кафъри и изключи монитора, без да затваря файла. — Майната ти.

Време беше отново да отиде при Рошел. Трябваше да ѝ зададе още няколко въпроса.

Тя се зарадва на посещението му. Носеше розово спортно горнище, а на челото ѝ имаше бяла лента. Въпреки тежкия грим, приличаше на човек, който се кани да отиде на фитнес. Пъхна ръце зад гърба си и опря задник на стената. Гърдите ѝ изскочиха напред.

— Здравей — каза тя. — Размисли ли относно бирата?

— Мога ли да вляза?

Тя наклони глава, после се отдръпна леко назад, за да му направи място. Кафъри влезе в дневната. Двете момичета гледаха „Следващият топмодел на Америка“. Бяха седнали по съвсем същия начин като предния път. Ако не бяха облечени с други дрехи, щеше да реши, че са седели тук цяла нощ. Прескочи краката им и се отправи към зимната градина.

— Да ти приготвя ли питие? — попита Рошел, докато отупваше възглавниците. — Имам машина за шейкове. Тази сутрин пихме ягодов и от праскови.

— Не се притеснявай. Само едно кафе. — Бръкна в папката, която беше донесъл. Доберманът се припичаше на слънце и му хвърляше по някой неособено заинтересован поглед. — Няма да се бавя. — Извади снимката. Тя беше направена на една среща на Търговската камара и на нея се виждаше как Мабуза държи чаша червено вино и оживено разговаря. Беше облечен в костюм, а на посивялата му глава имаше традиционна африканска шапка. Кафъри подаде снимката на Рошел. — Виждала ли си този човек?

Тя погледна снимката, а след това — Кафъри.

— Да, това е Гифт. Приятелят на Куанеле.

Кафъри притвори очи за момент.

— Какво има? — попита тя.

— Нищо — отговори той и прибра снимката. Какъв идиот. Как не я попита още вчера? Остави папката, седна на канапето и огледа стаята. Дребни украшения, вази и снимки на децата. Имаше и снимка на котка — малко коте, което търкаше муцунката си с лапи.

— Рошел, ти каза, че Куанеле се страхувал от дявола, нали?

— Как бих могла да забравя. Проклетият Токолош. Непрекъснато мислеше за него.

— Да — каза той, като наблюдаваше внимателно лицето ѝ. — Токолоши. Какво ти казваше Куанеле за него?

— Ами, само това. Почти нищо на практика. Разговаряше с Тиш по този въпрос. — Тя се провикна към дневната: — Хей, Летиша!

— Какво?

— Ела за момент, красавице!

След известно време едното от момичетата се появи на вратата. Беше нацупено и гледаше в краката си.

— Какво?

— Кажй „здравей“ на господин Кафъри.

— Здравей — каза то.

— Понякога си мисля, че момичетата харесваха Куанеле повече от мен. Така ли е, Тиш, красавице? Харесваше ли Куанеле?

— Да. Предполагам.

— Купи ти „Нинтендо“, нали?

— Да, беше готин.

— А сега, миличка — започна Рошел, — кажи ми, помниш ли Токолош? Разкажи на господин Кафъри за него.

Летиша погледна назад през рамо, към перваза на дюшемето — сякаш се интересуваше именно от него, а не от Кафъри.

— Много е нисък. Живее в реката. Черен.

— Давай, говори!

— Нали вече казах. Казах, че е нисък, черен и уродлив. Живее в реката и винаги ходи гол. Друго?

— Летиша — каза бавно Кафъри. — Откъде знаеш за него? От Куанеле ли?

— Дааа. — Думата прозвуча като цяло изречение. Сякаш искаше да каже: „Да, разбира се. Не го ли знаеше? Откъде си паднал, смотаняк такъв“. — Непрекъснато говореше за това.

— Какво ти каза?

— Разни глупости. Ядял хора. Аз го видях един път.

— Тиш — каза предупредително Рошел. — Господин Кафъри е полицай. Сега ми кажи истината. Не това, което Куанеле те е инструктирал да говориш.

Летиша погледна майка си, а след това Кафъри.

— Видях го — каза тя. — Много странен беше. Мама никога, ама никога не ми вярва. Каквото и да кажа.

— О, пак се почна.

Кафъри вдигна ръка, за да ги успокои.

— Летиша, къде го видя?

— Долу, на реката. Там, където беше складът на Куанеле.

— Някой друг видя ли го?

— Само двамата бяхме. Беше тъмно. Отидохме да направим... как се казваше това, мамо?

— Инвентаризация.

— Инвентаризация. Когато излизахме от склада, от храстите се чу някакъв звук. Птица или нещо такова. Онзи стоеше приведен. От него капеше вода и затова си помислихме, че е излязъл от реката.

— Добре — каза Кафъри. Главата му беше пълна с образи на джуджета — онова в презентацията на Мерилин, другото на понтона до „Ровът“, сега и това. — Казваш, че Куанеле също го е видял?

— Да, много се изплаши. Започна да прави така. — Тя постави ръка на гърдите си и започна да диша учестено. Кафъри усети, че го полазват тръпки, докато седеше в слънчевата стая и гледаше как това малко момиче изиграва сцената. — Тогава закри с ръка очите ми и ме накара да вляза в колата. Докато пътувахме към къщи, той плачеше и трепереше, говореше на африкански. Казваше, че трябва да направи нещо. Страшно, а?

— И е знаел, че това е Токолоши?

— О, да. Смяташе, че е извадил късмет. Той и приятелят му имали познат, който знаел какво трябва да се направи в този случай.

Кафъри се приведе напред.

— Какво е имал предвид.

Тя вдигна рамене.

— Някой, който да го спаси от Токолоши. Нали разбираш? Да го прогони от склада му, такива работи.

— Каза ли ти кой е приятелят му?

— Не. Не каза.

Кафъри се извърна към Рошел.

— Тогава ли донесе гърнето, което взех вчера.

— Да — каза тя. — И се започна една...

Кафъри се подпря с лакът на облегалката на канапето и отпусна глава върху дланта си. Мислеше. Някой беше помогнал на Куанеле Дламини. Приятелят — това сигурно беше Мабуза.

— Летиша — каза Кафъри след известно време, — наистина ли видя Токолоши?

— Разбира се, че го видях. Нали ти казах.

— Тиш — изсъска Рошел. — Помниш ли? Истината.

— Това е истината. Казах ти.

— Куанеле те е накарал.

— Не — настоя момичето. Лицето му бавно се изчерви, докато гледаше майка си. — Нищо не ме е карал да казвам. Видях го. Това е истината. — Тя въздъхна нетърпеливо. — Защо никога не ме слушаш какво говоря?

Още преди Рошел да отговори, Летиша стисна юмруци, завъртя се на пети и отиде в дневната. Каза нещо на другото момиче, след което то стана и изгледа критично майка си. Чу се как слизат надолу по стълбите и затръшват входната врата.

Рошел въздъхна тежко и хвърли отчаян поглед към Кафъри.

— Имаш ли деца?

Той поклати глава. Мислеше си за казаното от Летиша: „Смяташе, че е извадил късмет. Той и приятелят му имали познат, който знаел какво трябва да се направи в този случай“. В ума му се зараждаха нови идеи.

— Е — каза Рошел, — нека да ти дам един съвет. Хич не ти и трябват.

Беше хладен пролетен ден. Вятърът поклащаше отровнозелените декоративни дръвчета и добре подстриганата трева. Кафъри седеше в

колата си, подпрял ръце на волана. Беше изцяло потънал в мисли. Не обръщаше внимание нито на разцъфналите дръвчета, нито на прекрасното слънце и високите температури. Мислеше за обръчи.

Престъпниците бяха като гъба, те засмукваха и други хора към себе си. Почти всеки идиот, когото беше залавял през годините, имаше групичка около себе си. Тя не се различаваше много от другите социални групи. Общностите имаха различна структура, различен размер и различни връзки, но и една обща черта — лидер. Понякога групата беше толкова „хлабава“, че дори шефът не знаеше, че е шеф. В повечето случаи обаче главният знаеше много добре какво прави.

Някъде в Бристол живееше човек, който познаваше Африка. Може би беше англичанин, а може би — африканец. Той със сигурност много добре познаваше африканските ритуали и вярвания и разбираше колко суеверни са някои хора. Най-важното — знаеше как могат да се изкарат пари от страха. Надали е било трудно да се открият богатите африканци в страната. Не би било трудно и да се плати на някой нещастен, уродлив човечец да си закачи фалшив пенис и да се появи в правилното време на правилното място. Без да бие на очи, само за кратко. Просто една едва забележима сянка. Това би накарало някой суеверен човек да си помисли, че го преследва демон. И тогава мозъкът на цялата операция би нанесъл решаващия удар — би предоставил това, което е необходимо, за да се пропъди Токолоши. Човешка кръв. А като доказателство, че стоката е истинска, би направил запис — истински или фалшифициран.

Мабуза. Кафъри не се беше срещал с него, но помнеше гласа му — равен и премерен, твърде възпитан. Извади телефона си и набра един номер. Щеше да поиска от Интерпол да проверят Дламини, а след това щеше да накара момчетата да почукат на вратата на Мабуза. Те щяха вежливо да го попитат дали има нещо против да претърсят къщата му. След това, също вежливо, щяха да му предложат да влезе в колата, за да го закарат до управлението. Кафъри имаше намерение да проведе разпита по-рано от предвиденото.

Очите му се плъзнаха към хоризонта. Мислеше си за човек, приличащ на джудже — прегърбено тяло, къси крака, грозно лице. Мислеше си и за африканска магия, за религиозни ритуали и за затворени врати. Беше сигурен, че някой е организирал всичко.

Струваше му се, че няма да може да прогони образа на Токолоши от съзнанието си. Примигна, опитвайки да се върне към реалността.

32.

Осемнадесет часа след вземането на ибогаина Флий се върна към реалността и започна да си припомня коя е и защо седи на дивана на Кайзер. Чувстваше се така, сякаш е била на друга планета, сякаш част от нея все още блуждаеше някъде и се опитваше да се добере до тялото ѝ. Тя се надигна внимателно и примигна срещу сивкавата утринна светлина, която навлизаше през прозореца. Придърпа краката си на дивана и много бавно събу чорапите си.

Проблемът с краката ѝ се беше появил няколко дни след инцидента. Сега нещата бяха стигнали дотам, че се срамуваше да си събуе обувките в чуждо присъствие. Стъпалата ѝ изглеждаха безформени, извити като тези на маймуните или лемуриите. Щом ги погледнеше, Флий се сещаше за ръката, която беше извадила от пристанището, и за бруталния начин, по който беше отрязана. Флий стисна ципата между палеца и съседния пръст и за момент изглеждаше, че тя се стопява и освобождава пръстите ѝ. Флий спря да се движи и зачака действието на наркотика да отслабне. След известно време зрението ѝ се проясни. Ципата отново се бе появила. Животът бе толкова непредсказуем. Нещата, за които най-много си мисли човек, са тези, които не е успял да предвиди.

Флий обу чорапите си. Канеше се да легне на дивана, когато нещо я накара да замръзне на място. Някой я гледаше. На прага стоеше неподвижна фигура.

Тялото ѝ бе като парализирано, дори сърцето ѝ сякаш бе спряло да бие. Виждаше едно същество, мъртво същество, което, вместо да си лежи на дъното, стоеше на прага. Дрехите му се издуваха, точно като тези на майка ѝ в Бушменската дупка. Лицето му представляваше костна маса.

— Мамо? — прошепна тя. — Мамо?

— Тук съм — каза мъртвото същество. Гласът му не приличаше на майчиния ѝ, а на този на Кайзер. — Флий!

Флий мълчеше, не знаеше какво да каже. След това прошепна дрезгаво:

— Кайзер?

Съществува помръдна и в този момент от него се материализира Кайзер. Зрението ѝ се проясни и Кайзер отново си беше просто Кайзер. Носеше бяла риза и изглеждаше много уморен.

— Фийби? — каза той и влезе в стаята. — Как се чувстваш?

Тя поклати глава. Очите ѝ не се отделяха от него.

— Добре ли си?

— Той... той е още тук. Наркотикът. Още е тук. — Тя облиза устните си, като се опита да не мисли за мъртвешката маска. — Ами ти... Помислих си...

— Да? — попита той и пристъпи напред. Флий беше забравила колко е висок и каква масивна глава има.

— Нищо. — Тя разтърка очи и присви крака под себе си. — Заради наркотика е.

Кайзер ѝ подаде чаша с вода и седна до нея. Диванът хлътна под тежестта му. Флий се опита да не гледа към него. Искеше ѝ се да му каже: „Те не са на дъното“. Не го направи. Вместо това отпи глътка вода и го изгледа с тъгълчето на окото си.

— Повърнах — каза тя. — Ти ми каза, че ще стане така.

— В повечето случаи ефектът е такъв.

Тя погледна към купата.

— Почистил си. Дори не съм разбрала, че си влизал. — Тя примигна. Всичко ѝ изглеждаше познато и едновременно с това странно. Предметите наоколо бяха замъглени по ръбовете. Сякаш по тях пълзяха мравки.

— Искаш ли още вода?

— Боли ме главата — каза сковано тя. В ризата му имаше нещо, на което трябваше да обърне внимание, но главата я болеше твърде много. — Главоболие. — Потърка лицето си с длани и на няколко пъти си пое дълбоко дъх. — Кайзер, спомняш ли си... спомняш ли си стъпалата ми?

— Не.

— В Бушменската дупка. Аз не се гмурнах, защото...

— Защото настъпи някакви стъкла. Да, спомням си това.

— Да, обаче... обаче не стана така — промърмори тя.

Той се засмя.

— Е, аз видях кръв. Помогнах ти да ги превържеш. Дори извадих едно парче стъкло, което беше влязло между пръстите ти.

— Не. Това се случи, но не беше инцидент. Изобщо не беше. — Тя силно притисна с пръсти слепоочията си. Много ѝ се искаше световъртежът да изчезне. — Отидох в бара на хотела и намерих една бутилка. Счупих я на паркинга, а след това стъпих върху стъклата.

Кайзер мълчеше. Сега вече съвсем приличаше на себе си.

— Знаеш ли, че Том е по-различен от другите хора? — попита тя.

— Различен?

— Да. Никога не сме говорили за това, но знаехме, че има нещо такова. Бедното момче. Той обаче е добре, нали разбираш. Когато получава инструкции, знае как да ги следва. Единственият проблем при него е, че мисълта му не е гъвкава — не знае как да действа при непредвидени обстоятелства. — Тя притисна още по-силно слепоочията си. Говореше бавно, с ясен глас. — Той не трябваше да отива с тях. Не и на такава дълбочина. Позволих му да го направи, защото... — Тя поклати глава и се опита да се отърси от вината. Искаше ѝ се да я остърже от себе си. — Бях уплашена, Кайзер. Толкова уплашена. Знаеш какъв е баща ми. Той беше... Ние винаги трябваше да сме силни. Ако проявихме страх... това щеше да го убие. Не исках да влизам в Бушменската дупка и затова стъпих върху стъклата.

Флий за първи път казваше това, за първи път говореше за грешката си. Тя винаги щеше да плаща цената. Винаги щеше да вади телата на други хора, защото не можеше да извади телата на родителите си. На скъпите си родители, които се удавиха заради нея. След като признанието излезе от устата ѝ, тя се почувства странно. Сякаш очакваше присъдата.

Приведе се напред и се подпря на коленете си. Притискаше стомаха си с ръце. И двамата мълчаха. Кайзер пръв заговори:

— Знаеш ли какво. Ти си същата като баща си.

Тя го изгледа косо.

— Наистина?

— Да. — Той се усмихна тъжно. — О, да. Същата като него.

— Как така?

Той се засмя и я притисна до себе си.

— Не мога да ти отговоря. Отговорът на този въпрос е дълъг, много дълъг път. — Едрото му лице се набръчка в усмивка. — Това е път, който само ти можеш да извървиш.

33.

— Кога видяхте за последно Куанеле Дламини?

— Дламини?

— Да. Куанеле Дламини. Приятелят ви. Помните ли го?

Мабуза и Кафъри седяха един срещу друг, а в ъгъла се беше разположил един детектив. На масата имаше чиния с бисквити и две чаши кафе. Намираха се в стаята за задържани и затова чашите не бяха порцеланови, а пластмасови. Мабуза все още не беше задържан. Въпреки че съдействаше на разследването и се бе появил точно навреме за разпита, изборът на тази стая бе правилен. Можеше да се наложи да го арестуват. Именно тази пластмасова чаша издаде нервността на Мабуза. Щом чу името на Дламини, той започна да я човърка с нокът.

— Господин Мабуза? Попитах ви за Куанеле Дламини.

— Дламини? — Мабуза бързо облиза устните си. Главата му беше наведена, а очите му щъкаха нервно нагоре-надолу. — Дламини... Беше много отдавна.

— Отдавна? И колко отдавна? Седмица? Месец? Година?

— Половин година. Шест месеца.

— И защо не сте се виждали през това време?

— Прибра се вкъщи.

— Южна Африка?

— Точно така. Не поддържахме връзка оттогава.

— Останах с впечатлението, че сте близки приятели.

— Не. Не толкова близки. По-скоро познати.

— Нямате последния му адрес?

— Не.

— Просто се опитвам да насоча разследването в правилната посока, нали разбирате? — Кафъри наведе глава и се опита да срещне очите му, да разбере какво става в тях. — Искam да преследвам правилния човек, а не да подлагам вас на натиск. Един адрес ще свърши работа.

Мабуза поклати глава.

— Или имена на негови роднини. От Йоханесбург ли беше?

— Да — промърмори той, — но това е всичко, което знам за него. Тук се срещнахме. Не сме разговаряли за родината си.

Кафъри праметна ръка на облегалката на стола и се загледа в темето на Мабуза. Не само приятелството между двамата мъже го беше заинтересувало. По-рано тази сутрин Мабуза бе подписал необходимите формуляри и бе позволил на полицията да претърси къщата му. Екипът бе открил някои интересни неща, за които искаше да попита африканеца. Погледна листата пред себе си. Там имаше и информация от лабораторията — по-интересна дори от находките в къщата.

— Бяхте така добър да ни позволите да претърсим къщата ви — каза той и прекъсна дългото мълчание. — Някои от намерените неща ни харесаха.

— Нямам какво да крия — промърмори Мабуза.

— Взехме например влакна от килима. Този в предната стая. — Кафъри говореше бавно и подчертаваше всяка дума. Искаше да се знае, че влакната са взети легално. Резултатите от влакната, които Флий беше взела, щяха да са готови към края на деня и затова той поръча на хората от екипа да вземат проба от килима в дневната. Беше им казал: „Вземете пробата пред очите на жена му“. — Запознат ли сте за какво се изследват те от криминалистите? — попита той Мабуза. — Да предположим, че някакъв човек е седял на килима или просто е вървял по него. Част от влакната полепват по него. Знаете ли това?

Мабуза се мръщеше.

— Какво искате да кажете? Въпрос ли ми задавате?

Кафъри се престори, че обмисля думите му.

— Прав сте. Това не е съвсем по правилата, нали? Особено като се има предвид колко време е нужно на лабораториите в наши дни. Нали разбирате, трябва да дам експресна поръчка за тези влакна и дори тогава резултатите ще дойдат чак в края на деня. — Кафъри погледна часовника си и поклати глава, сякаш беше разочарован от мудността на полицията. — Пак добре че с другото се справиха по-бързо.

— Моля?

Кафъри разпръсна с пръст листата и се намръщи така, сякаш се опитваше да разреши сложен ребус.

— В къщата на Дламини имаше гърне. Глинено гърне. Виждали ли сте го?

— Гърне? Какво гърне?

— Ето толкова голямо. С капак. Е, то не е нищо особено, но се стреснах от това, което лабораторията откри в него.

Мабуза отвори уста, за да каже нещо. След това я затвори. Погледна към Кафъри, а после към листата на бюрото му. Колебанието му продължи само секунда, но в тази секунда се случи нещо, от което на Кафъри му се прииска да се усмихне.

— Да — каза бавно той, като гледаше Мабуза в очите. — Намерихме кръв. Човешка кръв. Тази сутрин потвърдиха чия е. Искате ли да ви кажа, или вече знаете?

Мабуза преглътна. На челото му се беше появила пот.

— Не — каза притеснено той. — Не знам.

— Кръвта е на Иън Мелоус. — Той потропа по листа с показалеца си. — Знаете това име, разбира се. Това е нещастникът, чиито ръце намерихме под вашия ресторант. Пише си черно на бяло. Иън Мелоус. — Спря да говори и се усмихна. — Странно съвпадение, бих казал.

Мабуза извади една кърпичка и започна да бърше челото си. На няколко пъти погледна към вратата. Явно вече не искаше да сътрудничи. Кафъри веднага усети това. Според инструкциите бе дошло време за бързите въпроси. Трябваше да го притисне.

— Господин Мабуза — каза Кафъри, — какво е отношението ви към наркотиците? Ако някой от служителите ви каже, че има проблем с хероина, какво бихте предприели?

Мабуза примигна. Не беше очаквал този обрат.

— Моля? Ако някой от служителите ми има проблем с наркотиците?

— Да. Как бихте реагирали?

— Те са същински дявол, господине. Наркотикът е дявол.

— Затова ли давате дващест хиляди лири на година за благотворителност? Или така плащате по-малко данъци? — Кафъри вдигна друг лист. — Банково извлечение — обясни той. — Открили са го в къщата.

Мабуза свали кърпичката.

— Вие се занимавате с финансовите ми дела?

— Разрешихте ни да претърсим къщата.

— Но не съм разрешавал да правите това.

— Спонсорирате най-малко петдесет доброволни организации за борба с наркоманията. — Кафъри се приведе напред. — Не е без значение колко пари им давате. Иън Мелоус е бил клиент на такива организации. Употребявал е хероин. Знаехте ли го?

— Защо се интересувате на кого давам пари?

— Поддържате връзка с тези организации, защото са добър източник на жертви, така ли? Уязвими хора, които никой няма да потърси.

Мабуза мушна кърпичката в джоба си и стана. Беше слаб и нисък, но яростта на лицето му за миг го накара да изглежда по-едър.

— Не съм докосвал това момче. Не знам как ръцете му са се озовали под входа на ресторанта ми. — Взе сакото си и започна да се облича. — Време е да си ходя.

— Моля, моля, седнете. Не искам да се стига твърде далече. Просто сега сме доста изнервени.

Мабуза обаче закопчаваше сакото си и оправяше ръкавите си с резки движения.

— Вие ме обидихте. Време е да си ходя.

Кафъри опря длани върху масата и тихо каза:

— Ако се опитате да напуснете, ще се наложи да ви арестувам.

Мабуза замръзна. Детективът, който седеше в ъгъла, се беше изправил и се готвеше да изпълни нареждането.

— Не ви разбрах. Какво казахте? — прошепна Мабуза.

— Казах, че няма да имам друг избор, освен да ви арестувам. Уважаван бизнесмен. На местните вестници ще им хареса.

Мабуза се опули. Устните му изглеждаха лилави. Кръвта му сякаш бе спряла да циркулира.

— Другият вариант е да продължим спокойно разговора си. Да ни сътрудничите. Не е нужно никой да разбира.

Мабуза дълго обмисля предложението. Детективът стоеше зад него и го чакаше с наклонена на една страна глава. Мабуза седна отново със сведен поглед, сякаш нямаше сила да вдигне очи. След малко заговори кротко:

— Знаете ли за сина ми?

— Не — отговори искрено Кафъри и разтвори длани. — Не, не знаем. — Разгледа посивялата коса на Мабуза. — Защо? Какво за сина ви? Наркоман ли е?

— Беше — отговори Мабуза. — Той беше наркоман. Излекува се. — Въздъхна тежко. Изглеждаше смазан от живота. — Беше му много трудно, когато дойдохме в тази страна. Изключително трудно. Не очаквахме расизмът тук да е такъв. Казваха ни друго в Южна Африка. Расизмът тук идва от неочаквани места — от хората с карибски произход. Съучениците на детето ми са такива. На външен вид са същите като него. Синът ми е добро момче. Много е кротък и затова децата, с които общуваше, се опитаха да го пречупят. И за момент успяха. — Мабуза изглеждаше потънал в спомени. — Един човек му помогна. Доброволец. Ако не беше го направил, синът ми щеше да е вече мъртъв.

Кафъри мълчеше. Настроението му бавно се скапваше. Да, историята за сина му изглеждаше леко преувеличена, но изражението и поведението на африканеца подсказваха, че темата за наркотиците ще вкара разследването в задънена улица. Банковите извлечения бяха просто съвпадение.

Стана, отиде до прозореца и вдигна щорите. По улиците имаше много ученици. Играеха си, бутаха се и се смееха.

След като откриха банковите извлечения, Кафъри веднага извика двама от подчинените си, които в момента посещаваха отново двайсетината организации, посочени в тях. Това вече му се струваше безсмислено, излишно прахосване на енергия. Вероятно трябваше да заложи на влакната от килима. Един от служителите беше обещал да ги донесе в стаята за задържани веднага щом излязат лабораторните резултати. Може би точно това трябваше да направи — да изчака, а после да закове Мабуза с влакната. Понякога факсът идваше в четири следобед. Още половин час.

Точно когато се канеше да се обърне, в съзнанието му се появи лицето на Ходещия мъж. „Ти търсиш смъртта, Джак Кафъри. Ти търсиш смъртта“. Пусна щорите и разтърка очи, за да прогони образа на бившия затворник. Обърна се и погледна Мабуза. Той седеше приведен на стола си и отново чоплеше пластмасовата чаша. „Толкова е нервен, помисли си Кафъри. Очевидно не разбира, че всичко това

няма значение. Наистина няма. Няма значение какво се случва и с какво се занимаваме, защото всички умираме. Аз умирам и ти умираш, Мабуза. Ти ще умреш и всичко, което си сторил, ще умре заедно с теб.“

34.

10 май

Това е земя на ужаса, място, където се вършат немислими, неописуеми неща. Място, където телата на изчезналите момченца биват изхвърляни в пустошта. Одрани, с отнети органи. Един бъбрек донася двеста лири, едно сърце — четиристотин. Мозъкът или половите органи могат да достигнат цена от четири хиляди.

— По-скъпи са децата и белите хора — казва Скини. — Белият човек е по-способен. Постига по-големи успехи в бизнеса.

Моси дълго време не може да възприеме това. Нещата обаче бавно и постепенно започват да се подреждат в главата му. Първо, това място. Изглежда, че оттук се ръководи цялата операция. Моси няма представа къде се намира. Всичко, което си спомня, е, че е излязъл от колата и е бил преведен през няколко врати. Дори не знае дали все още е в Бристол. Второ, разбрал е, че някакви хора купуват нещата, които чичото взема от жертвите си. Според Скини това са африканци, които живеят тук, но не са забравили традиционните си вярвания. Трето, записите. Чичото ги прави, за да запише болката. Моси непрекъснато мисли по този въпрос, защото Скини му е казал, че чичото не прави записите за себе си.

Да, истина е. Чичото обича да гледа мъчения. Нещата обаче не спират дотук. Записите са средство, доказателство пред клиентите, потвърждение, че жертвата е жива. Това направо смразява Моси, защото: „Колкото са по-силни писъците, толкова по-добро е лекарството...“.

— Кръвта, която ти взехме — казва Скини една нощ. — Той я продава на части. Държи я в хладилника.

— Това е адски противно — казва Моси с пресипнал глас. — Адски противно. За какво им е човешка кръв? Проклети вампири!

— Просто я държат вкъщи. Пази ги от дяволи.

— Дяволи?

Скини кима. Очите му розовеят на слабата светлина.

— Чичо праща дявол да ги плаши. — Той става от канапето и прикляква до решетката. Издърпва през нея една найлонова торба. Моси я е виждал, но не ѝ е обръщал внимание. Скини я отваря. Вътре има перука, ботуши и нещо гладко и лъскаво. Моси за момент си помисля, че това е крайник — ръка или крак. Африканецът обаче го повдига и става ясно какво е. Дълъг гладък предмет, направен от дърво. Върхът му прилича на глава на пенис.

— За какво служи това, мамка му? — пита той и се повдига на лакти. — Не го приближавай до мен.

— Не, не — измърморва Скини. Обръща предмета така, че да се вижда по-добре. — Не е за онова. За сплашване на хората е. Така си мислят, че са видели дявола. Кара ги да купуват кръвта.

Моси облизва устни и поглежда ботушите и перуката.

— Какво? Той те кара да го носиш? Закачаш си го и излизаш да правиш шоу? Така ли?

Скини обаче не поглежда към Моси.

— Не — казва той най-накрая. — Не аз.

— Така ли, а кой?

Скини пак мълчи. Очите му са зареяни.

Когато най-накрая проговаря, гласът му е тъжен:

— Брат ми.

— Брат ти? — Моси се надига. — Не си ми казвал нищо за него. Той също ли е тук?

— Погледни ме. — Скини вдига ръка и я размахва около тялото си. — Аз съм малък. Брат ми е още по-малък. — Той поглежда клетката в стената, а Моси настръхва, усещайки, че някой може да опре лицето си в решетките. — Но той е грозен. Ето тук. — Той прокарва пръсти по лицето си. — И тук. — Посочва гърба си. — Просто е грозен. Като павиан.

Моси иска да говори, но в гърлото му има буца и затова нищо не се получава. Думата „павиан“ го кара да изтръпне. Замисля се за усещането, което изпитва понякога. Усещането, че в стаята има още някого.

— Тук ли е брат ти? — успява да попита Моси. — Там ли? — Посочва клетката. — Тук ли спи.

Скини кима. Поглежда клетката, а след това се обръща към решетката на прозореца. Към извитите железа. През отвора не може да

мине възрастен човек. Някой с размерите на дете обаче би могъл.

Моси прочиства гърлото си и опитва да се опомни.

— Нещата тук са различни, човече. Това е Англия. Правилата са други. Не са същите като в Африка.

— Знам.

— Трябва да разбереш. Това, което правиш, което си направил... хората няма да го харесат. Ама изобщо няма да го харесат.

— Знам, знам — отговаря Скини. Гласът му е толкова смирен и отчаян, че на Моси му се доплаква. — Заради всичко, което съм направил тук, ще трябва да бягам. Чак на края на света.

35.

17 май

Слънцето бавно прекоси долината. Флий се беше прибрала вкъщи и седеше до отворения прозорец, точно под глицинията. Беше облякла градинското яке на майка си. Наблюдаваше как сенките на дърветата се движат по ливадата. В кръвта ѝ все още имаше отрова. Усещаше я в гърлото си, а освен това виждаше с периферното си зрение как светът от време на време се измества настрана. Въпреки това се чувстваше пречистена и лека. Наркотикът сякаш бе премахнал ненужните пластове, оставяйки мислите ѝ чисти и подредени.

Нещо я караше непрекъснато да се връща към разговора между баща ѝ и Кайзер в хотела: „Ние сме в Южна Африка, а не в Нигерия. Не се случи тук“.

Флий знаеше, че този разговор е спомен, а не халюцинация. Спомен, който бе успяла да съживи с помощта на ибогаина. Покрай него си припомни и друг факт — баща ѝ беше казал нещо странно в деня, в който я представи на Кайзер. Флий подозираше, че баща ѝ има нещо общо със случката в Нигерия.

Това се беше случило преди много, много години. Двамата с Том бяха още деца, а къщата на Кайзер бе нова, недокосната от преустройствата — от желанието му да се зарови в хълма като термит. Флий не можеше да разбере защо сега съзнанието ѝ е погълнато от разговора, който родителите ѝ бяха провели през осемдесетте години на миналия век.

— Не мислиш ли, че това е плесница в лицето на науката? — Дейвид Марли седеше зад волана на семейната кортина. Носеше плюшено сако и шарена вратовръзка. — Какво са му направили в Африка? Нарекли са него и хората му неморални. Кога ли пък моралът и науката са седели заедно на една маса.

Флий си представяше сцената съвсем ясно. Двамата с Том седяха на задната седалка и бяха облечени с шорти, фланелки и сандали. Тя гледаше кацналата на ръба на долината къща на Кайзер. Спомняше си

дори и розовата блузка на майка си. Не можеше обаче да си спомни дали родителите ѝ казаха какво се е случило с Кайзер. Те като че ли не посмяха да се изразят ясно.

— Не мислиш ли, че университетът трябва да бъде порицан от международната общественост заради уволнението му?

— Всъщност не — каза Джил Марли. — Това, което е направил, наистина е неморално, ако се интересуваш от мнението ми. Възмутително. Нечовешко.

— Нечовешко? — Дейвид Марли наби рязко спирачки и паркира пред къщата. Изключи двигателя и се извърна към жена си. — Как можа да кажеш това? Как можа? Понякога си мисля, че си лоша като другите.

— О, скъпи — каза Джил и сви рамене. — Сигурна съм, че не говориш сериозно.

Типично за майка ѝ. Леко свиване на раменете — съвсем небрежен жест. Винаги беше така. Баща ѝ искаше схватка, а майка ѝ го успокояваше и обезвреждаше с помощта на това леко свиване на раменете.

Чу се хрущене на чакъл. Флий се поизправи, примигна и се върна в настоящето. Някой беше паркирал пред къщата. Тя стана и отиде до прозореца. Мисълта ѝ вървеше бавно, вдървено. Дръпна завесата, като си мислеше колко груба е материята ѝ. Том излизаше от очуканата си черна кола. Флий стана. Чувстваше се леко унесена. Стори ѝ се странно, че е забравила, че той ще дойде. Том се оказа прав, когато ѝ каза, че ще забрави.

Той излезе от колата и тръгна покрай къщата, като спря за момент, за да огледа градината. За секунда Флий видя всичко през неговите очи. Дърветата, езерото, Мостът на въздишките и терасите, които се спускаха надолу и изчезваха в далечината. Начинът, по който всичко се разпадаше.

Тя отиде до задната врата и я отвори. Отвън беше по-топло. Черният покрив на колата отразяваше слънчевите лъчи.

— Здравей!

— Здравей!

Не беше облечен много добре — износен костюм, вратовръзка, обувки с леко протъркани бомбета. Флий се замисли за онази нощ,

когато приготвяха екипировката си. Кайзер и баща ѝ се бяха дръпнали встрани от Том, за да не ги чуе. Том — неприетият. Винаги.

Ключовете на форда бяха закачени на вратата. Тя ги взе и му ги подаде. Все още имаше чувството, че тялото ѝ е някъде другаде. Усещаше ръката си като чужда.

— Резервоарът е пълен — започна тя, но спря, защото очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Флий?

Тя поклати глава и докосна ръката му. Сведе поглед и се опита да възпре сълзите.

— Пази се — каза тихичко тя. — Моля те, пази се.

Том я прегърна. Въпреки че не беше силен и мускулест, тя веднага се почувства сигурна, защитена. Миришеше на сапун, някаква лека миризма, може би на здравец. Така и не бе свикнал да използва нещо по-мъжествено.

— Не се тревожи за мен. Вече съм голямо момче.

Искаше ѝ се да му каже: „Не, не си. Ти си малкото ми братче“, но си замълча. Усмихна се и кимна, а след като той си тръгна, дълго стоя на прага и гледа как следобедното слънце се плъзга над терасираните ливади. Колко различен щеше да е животът им, ако не беше онази дупка в африканската пустиня.

Имаше един момент, в който тревогата на Мабуза се засили. Тогава той наистина изглеждаше изплашен. Като се има предвид какви теми обсъждаха, може би имаше причини да се страхува. Да, обаче гемииите му потънаха точно когато стана въпрос за Токолоши.

— Дламини някога казвал ли е дали се интересува от мути? — попита Кафъри. — Магьосничество? Споменава ли е за амулети, които прогонват злите духове?

Очите на Мабуза не помръднаха, но Кафъри го видя как преглъща с усилие. Сивкавата му адамова ябълка подскочи някак болезнено. Не бе нужно да поглежда надолу, за да разбере, че ръцете на Мабуза са стиснали още по-силно пластмасовата чаша. Ставаше интересно.

— Не — отговори бързо Мабуза. — Не повече от всеки друг южноафриканец.

— Знаете ли как се е сдобил с глава на лешояд? Това е сериозно. Лешоядите са защитен вид.

— Нямам представа, господине. — Мабуза погледна към вратата, след това отново към Кафъри. — Наистина не знам.

— Моля да ме извините. Този въпрос притеснява ли ви?

Мабуза прехапа долната си устна.

— Изобщо нямате представа за какво става дума, господине. Това е нещо, което не разбирате.

— Наистина ли?

— Тези неща са африкански. — Той дръпна нагоре ръкава на ризата си и щипна ръката си. — Те са тук. В плътта ни. Няма го във вашата. Не се бъркайте в тези работи. Не го правете.

— А тази мас по ръцете ви?

Мабуза примигна. Погледна ръцете си, сякаш ги виждаше за първи път. След това ги мушна под масата.

— Не я бършете, знам какво е. Заради Токолоши, нали? Пропъжда го.

Мабуза замръзна. Очите му се разшириха и Кафъри си помисли, че отново ще скочи да си тръгва. Той обаче сведе глава и започна да бърбори тихичко на някакъв неразбираем език. По челото му изби пот.

Кафъри мълчаливо го наблюдаваше. Трудно му беше да разбере тревогата и страха му. Беше попитал началника на отдела по местопрестъпленията дали съпругата на Мабуза е видяла как вземат влакна от килима, а той беше отговорил: „Видя, ако приемем, че изобщо виждаше нещо. Държеше се така, все едно се страхуваше за живота си“. Сега Мабуза реагираше по същия начин. Страхуваше се. Очевидно не се съмняваше, че това, което е видял на понтона до ресторанта, е истинско.

— Добре — каза спокойно Кафъри. — Ще ви кажа какво си мисля. Мисля, че сте видели нещо страшно. След това сте платили на някого много пари, за да се предпазите. Убеден сте, че това е бил дяволът, Токолоши, нали? Страхували сте се за бизнеса си и сте били готов на всичко.

— Моля ви, не се бъркайте! — Мабуза започна да дърпа яката си. По ризата му се появиха петна пот. — Казах ви да не се бъркате.

Кафъри удари по масата с молива си, за да придаде тежест на въпроса, който се канеше да зададе.

— Чували ли сте, че заровените под входа ръце носят успех в бизнеса? Биха могли да заличат вредата, нанесена от Токолоши?

Мабуза го погледна отчаяно. Около очите му имаше влага — сълзи от страх.

— Трябва да спрете веднага.

— Сигурен съм, че знаеш как онези ръце са се озовали под ресторанта. — Кафъри се усмихна. — Все още не съм наясно как, но ще те спипам, можеш да си сигурен. Знаеш, че си сторил нещо лошо. Няма как да не е така, щом едно човешко същество е загинало заради бизнеса ти. Бих казал, че най-доброто, което можеш да направиш сега, е да ми кажеш на кого си платил.

— Не съм плащал на никого за нищо. Не знам как ръцете са се озовали там.

— Сигурно е някой, който познава добре африканските традиции или поне получава информация от такъв човек. Може би е някой нелегален, който разменя познанията си срещу протекция и пари. От ресторанта ли е? Служител ли ти е?

— Не. Много пъти ми задавахте този въпрос. Отговорът е „не“. Ако искате да разберете как онези ръце са се озовали под ресторанта ми, ще трябва да питате друг, не мен.

Кафъри отново удари с молива по масата. По лицето на Мабуза бе изписан искрен страх. Защо пък да не му повярва?

— Така ли? Тогава кого да питам?

Мабуза избърса очите си и преглътна.

— Интелектуалците.

— Интелектуалците? Какво означава това?

— Хората от университета. Искат да ме натопят. Имам врагове. Това е заговор.

— Би ли ми дал някои имена? Нещо, за което да се хванем.

— Знаете ли, господине... — Той извади кърпичката и избърса челото си. Все още трепереше. — ... винаги съм имал слаб стомах. А и това, което намерихте под ресторанта ми. Днес не е добър ден за мен. Съвсем не. — Той погледна Кафъри с влажните си очи. — Как ръката се е озовала под ресторанта, господине? Това означава ли, че с бизнеса ми е свършено?

Някой почука на вратата. Кафъри стана и отиде да отвори. Офис мениджърът стоеше на прага и държеше лист хартия. Факсът от

лабораторията. Кафъри го взе, върна се на мястото си и го остави на масата. Листът беше прегънат на две. Изчака няколко минути, а след това каза:

— Моля за извинение. — Вдигна листа. — Това е от лабораторията. Докладът относно влакната от килима. — Облегна се назад и бавно го разгъна. Разгледа го, търсейки къде е описан резултатът. — Както казах по-рано, тази сутрин ние...

— Какво е това? — попита Мабуза.

Точно в този момент Кафъри видя търсената графа. Няма съвпадение. Влакната по ръцете на Мелоус не бяха от килима в къщата на Мабуза. Кафъри остави листа настрани и се усмихна кисело на детектива, който седеше в ъгъла. Понякога печелиш, а понякога губиш.

— Какво е? — повтори Мабуза. Лицето му беше напрегнато. Сълзите вече ги нямаше.

Кафъри прокара ръка през косата си. Изведнъж се почувства поморен от всякога.

— Нищо — каза той, стана и срита стола. Навън притъмняваше. Детективите със сигурност не бяха успели да проверят всички организации, посочени в банковото извлечение. Щяха да продължат работата си утре. А това беше лошо, защото след отпадането на влакната пред разследването не оставаха много възможности.

36.

„Не им позволявай да ни извадят...“

Беше се свечерило и сянката на полилея над главата ѝ достигаше почти до стената. Флий стана и придърпа стария кожен стол към бюрото. Наметна раменете си с един пуловер, включи компютъра и написа „Бушменската дупка“.

В първите дни след инцидента непрекъснато претърсваше Мрежата. След като разследването приключи, започна да посещава форумите, свързани с водолазния спорт, и да проверява различните теории по случая. Всички водолази бяха заинтересувани — изплашени и същевременно възбудени. Имаше всякакви хора. От Тасмания, от Бермуда, от всяка часова зона. Те влизаха и излизаха от чата, но всеки добавяше по нещо от опита си. Понякога Флий по цяла нощ седеше пред компютъра и следеше разговорите във форума. Искаше ѝ се хората да споменават родителите ѝ и да говорят не само с технически термини. Харесваше ѝ, когато наричаха майка ѝ „Джил“, а баща ѝ „Дейвид“. Пресяваше плявата и търсеше мненията за това какви са били родителите ѝ, преди да се превърнат в най-известните жертви във водолазния спорт.

Влезе в „Дайвнет“ — един от най-големите сайтове за водолазен спорт, а после отиде във форума за „Тримикс“ — родителите ѝ използваха „Тримикс“, за да достигнат дълбочина от сто и петдесет метра. Този метод предизвикваше противоречия и затова хората често говореха за него. Във форума понякога споменаваха и Бушменската дупка. Може би щеше да се намери някой, който познаваше формата на езерото.

Веднага щом влезе във форума, разбра, че активността е била по-голяма от обикновено. За последните два дни имаше петдесет нови мнения — много повече от обичайните пет или шест на ден. Някой сигурно се беше гмурнал в трудна пещера и сега получаваше

„потупвания по рамото“. Не ѝ се искаше да мисли за другата възможност — че някой е загинал.

Превъртя страницата надолу. Докато правеше това, косъмчетата по ръцете ѝ настръхнаха. Насочи мишката към съобщенията. Сърцето ѝ започна да препуска, когато първото от тях изпълни екрана. Прочете го веднъж и след като се убеди, че няма никаква грешка, бутна мишката настрани и се втрени в екрана. Не виждаше и не чувстваше нищо. Това беше невъзможно. Невъзможно.

Трябваша ѝ няколко секунди, за да разбере, че телефонът звъни. Вдигна сковано слушалката.

— Здравей! — каза гласът отсреща.

Флий се наведе напред и кликна върху следващото съобщение. Жената говореше нещо, но тя не я чуваше. Беше се залепила за екрана и четеше съобщение след съобщение. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че я заболя главата.

— Хей, Флий? Там ли си? Манди е. Флий?

Флий намести слушалката до ухото си, но още се взираше в екрана.

— Манди? — каза тихо. — Да, тук съм.

— Звучиш странно.

— Не, аз...

— Задъхана си.

— Не...

— Добре тогава. Мога ли да говоря с брат ти?

— Брат ми?

— Да, Флий, брат ти. Том. Помниш ли го?

В този момент си спомни. Споразумението. Том и колата.

— Флий? Той там ли е?

— Ами, да. Разбира се, че е... тук.

— Мога ли да говоря с него?

— Не. Той е в градината.

— Изключил си е телефона.

— О... — измънка Флий. — Така ли?

— Да. — Манди замълча за момент. — Флий, миличка, добре ли си?

— Добре съм.

— Не ми звучиш добре.

— Добре съм.

— Тогава викни Том да дойде.

— Не.

Манди пое дълбоко дъх, а след това съвсем тихо попита:

— Не? „Не“ ли каза?

— Не мога. Той е... — Тя погледна назад към спуснатите завеси.

— Той е чак долу. Чак при езерото.

— Езерото?

— Там има хвойнови храсти. Те са... нали разбираш. Том ги подрязва. Аз ще... ще му кажа да ти се обади, когато се върне.

Преди Манди да успее да каже нещо, Флий затвори телефона и се отпусна в стола си. Взираше се с немигащи очи в екрана. Думите я изгаряха.

— Мамо — измънка тя, а след това сграбчи мишката и дръпна стола напред. — Мамо?

Бен Крабик и Анди Пърл бяха двацет и няколко годишни австралийци, които харесваха здравословния начин на живот и екстремните преживявания, и се гмуркаха още от деца. Притежаваха огромен опит и по системата „Тримикс“ имаха петстотин часа под водата. Веднъж, докато били в печално известния Джонс Покет във Флорида, Крабик се заклепил в една дупка, само на петнайсет метра под повърхността. В продължение на двацет минути Пърл му давал да диша от неговата бутилка и се опитвал да го измъкне. Заради паниката, когато най-накрая се добрали до повърхността, въздухът им бил на свършване. Пърл пишеше във форума, че това преживяване е нищо в сравнение със случилото се току-що в Бушменската дупка.

Пърл се беше включил онлайн от Даниелскуил — най-близкият до Бушменската дупка град. Беше вече на сигурно място и сега с бира в ръка разказваше историята. Жадната аудитория го обсипваше с въпроси. Той написа: „Аз и Крабик страшно искахме да се гмуркаме в Бушменската дупка. Нали разбирате, това място сякаш излъчва феромони. Май всички онези хора, загинали там, привличат другите. Единствено това обяснява факта, че водолазите се осмеляват да влизат в тази безкрайна водна фуния“.

Пърл и Крабик си бяха намерили спонсори от Западна Австралия. Върху бутилките на Пърл било изписано „Сънто“, а по водолазния костюм на Крабик имало сини и бели ивици — фирмените цветове на един от австралийските провайдъри на широколентов интернет. Всяка минута, прекарана на дълбочина над триста метра, добавя часове към времето за изплуване и увеличава риска от наркоза. Поради тези причини решили да останат на дъното дваайсет секунди — достатъчно време, за да се снимат. Пърл се чувствал добре и се придържал към плана, но Крабик — по-неопитният, не бил толкова издръжлив.

На дълбочина от двеста и петдесет метра Пърл започнал да подозира, че колегата му има някакви проблеми. Крабик се оплакал, че чува „уа-уа“ — звук, който можеше да означава, че във въздушната му смес все още има азот. Начало на наркоза. Сърцето на Пърл се свило. Не можел да го остави да изплува сам, а това означавало провал на гмуркането. За момент дори се ядосал на стария си приятел. Обаче знаел какво трябва да направят.

— Хей! — извикал той в микрофона си. — Хайде да тръгваме нагоре.

— Не — отговорил Крабик.

— Да — настоял Пърл. Фенерчето му било насочено към гърдите на Крабик. Не искал да осветява лицето му, за да не го заслепи. — Връщаме се.

Пърл насочил фенерчето към повърхността и започнал да прави изчисления. Първият спасител щял да слезе при бутилките, които се намирали на сто метра дълбочина. Това означавало, че най-близкото човешко същество е на сто и петдесет метра. При правилни спирания за декомпресия, щял да им е нужен почти час. Пърл щял да закачи Крабик за въжето и да стои с него по време на издигането. Все още бил достатъчно силен и можел да го изведе до горе. Ако тръгнали веднага.

— Спираме, Бен.

— Не. Искам да стигна до долу. — Крабик завалял думите. Все още един сигнал за наркоза. Газовата му смес определено не била добра. — Няма смисъл да се отказваме.

— Съжалявам, Бен. Няма да спорим.

Пърл се обърнал към повърхността, когато една силна ръка го сграбчила. Фенерчето му се извъртяло нагоре и осветило лицето на

Крабик. Той клател глава, а зениците му били разширени. Не говорел. Гледал приятеля си така, все едно го вижда за първи път.

По-късно Пърл написа във форума, че приятелят му приличал на обладан от духове. Пърл вече бил склонен да повярва, че на дъното на Бушменската дупка има дявол, който чака водолазите, за да се шмугне в главите им.

— Бен! Слушай ме! — казал той. — Аз съм Анди. Помниш ли ме? Аз съм Анди и ти казвам, че се връщаме. Ти винаги казваш „да“. — Пърл раздрусал Крабик. От рязкото движение ушите му заглъхнали и му се завил свят. — Ти винаги казваш „да“ и ми се подчиняваш.

Този път обаче Крабик се отблъснал от него и се отправил към дъното. След малко изчезнал от погледа му. На светлината от фенерчето Пърл виждал само единия от плавниците му.

— Бен? Бен, смотаняко? — извикал той. — Спри! Спри!

В продължение на дваайсет секунди Пърл не помръднал. Сърцето му бумтяло, а шумът от дишането му бил оглушителен. Всички правила, които знаел, гърмели в съзнанието му. Никога не тръгвай след друг водолаз, ако не си уверен в силите си. Дори за да спасиш живота му. Това беше желязно правило. Ще се пренапрегнеш, ще забравиш да провериш въздушната смес и компютрите. Тогава е много вероятно смъртният случай да не е само един. Трябва да го оставиш. Пърл знаел това, но Крабик бил най-добрият му приятел. Бил му съученик от гимназията. Човек не се отказва толкова лесно от най-добрия си приятел. Дишането му се учестило още повече. Почти усещал кръвта си, сякаш сгъстена от налягането, мъчеща се по пътя си из артериите. Тогава Пърл си помислил, че ако Крабик успее да стигне дъното, гмуркането ще е успешно и двамата ще могат да се отправят към повърхността.

Вероятно сам би могъл да стигне дъното и да издържи дванайсетчасовия труд по извличането на приятеля си до повърхността. Само че когато стигнал дъното, Крабик го нямало. Търсил го в продължение на трийсет секунди, нито секунда повече, но не могъл да го намери. Дъното на дупката било тъмно, пусто. Пърл с изненада открил, че под краката му има тиня. Главата му се замаяла за десетина секунди. Дори когато замайването и гаденето преминали, той продължил да се чувства объркан. Светлината от фенерчето се

плъзнала по призрачния пейзаж, по дългите тинести дюни. Немало нищо. Нито следа от Крабик.

Чувствал се зле. Сърцето му биело неравномерно. В този момент дал сигнал, че тръгва нагоре.

Той написа във форума, че това е бил най-лошият момент в живота му.

37.

— Трябваше да направя така, че да не мърда. Беше трудно. —
Ходещия мъж седеше със свити колене, а в мръсните му ръце имаше
чаша топъл сайдер. Светлината от огъня играеше по лицето му и
хвърляше сенки по дърветата зад него. — Първо се опитах да го
завържа за един стол, но разбрах, че така няма да се получи.

— И тогава какво направи?

— Тиксо.

— О, да. Тиксото. Прочетох за него в доклада. Широко тиксо,
нали? — Кафъри легна на една страна и подпря глава с ръка. —
Марката на тиксото се казвала „С нежна грижа“. Този факт достигна и
до медиите. Много им хареса.

Ходещия мъж изсумтя.

— Не търсех подобен ефект. Просто това ми беше подръка.

— Значи използва тиксото.

— Да, обаче пак не се получи. Не ставаше. Тогава се сетих, че в
гаража има дъска за гладене. Махнах краката ѝ и го завързах с тиксото
за нея. Трябваше, разбира се, да го ударя отново.

— И тогава се получи?

Ходещия мъж се усмихна.

— О, да. Получи се. Сложих я върху пейката и стана перфектно.

Кафъри беше намерил лагера на Ходещия мъж почти случайно.
Беше наредил да наглеждат Мабуза в къщата му, като му бе казал, че
това е за негово добро. За да се чувства защитен. След това отиде
право при едно от момичетата край пътя.

Нещата не продължиха дълго и Кафъри не се почувства по-
добре. Мислеше за това, което Ходещия мъж му бе казал: „Ти търсиш
смъртта“. Тези думи бяха все още в главата му, докато пътуваше към
къщи. Слънцето залезе и се появиха първите звезди. В огледалото се
виждаше как Бристол чезне в оранжевата мъгла.

Не търсеше целенасочено лагера му. Просто не искаше да се
прибира вкъщи, защото единствената му компания там щяха да бъдат

късните телевизионни програми и сенките на дърветата. Подкара на изток — към Уилтшир, като подбираще непознати пътища. Докато караше по един малък път южно от Бат, видя лагерен огън сред дърветата. Спря колата и бавно закрачи през засятото с рапица поле. Вървеше право към горичката. Ходещия мъж обикновено спеше по това време, но не и тази вечер. Тази вечер беше буден. Седеше по средата на полето и гледаше към езерото Фарлей, което отразяваше лунната светлина. Изглеждаше разтревожен. Вдигна ръка, за да даде да се разбере, че е усетил идването му, но не погледна към него. Почесваше замислено брадата си и се взираше към мястото, където бе паркирана колата. Кафъри му каза какво иска и му подаде още една торбичка с луковици на минзухари. Чак тогава Ходещия мъж стана и наля още един литър вино в чайника, който висеше над огъня. После си сипаха по чаша, запалиха по цигара и Ходещия мъж започна да говори.

— Той ме ухапа, когато направих първия разрез на носа му. — Вдигна мръсната си, свита в юмрук ръка и я показва на светлината на огъня. — Не знам как го направи, но успя да вдигне главата си от дъската за гладене и ме ухапа като акула, ето тук, за китката. За момент си помислих, че всичко е приключило.

Докато лежеше на земята с цигара между зъбите, Кафъри затвори очи и се опита да си представи случката — по лицето на завързания за дъската Крейг Евънс тече кръв. Кафъри знаеше как е изглеждал Евънс преди атаката, защото беше виждал снимките. Примижавайки, той замести лицето на Евънс с лицето на човека, който му се искаше да е бил на мястото на жертвата — Пендерецки.

— Ударих го странично по главата и той за малко да припадне отново. Пусна ме и в този момент аз го хванах за косата и завързах главата му за дъската. Виждаха се само лицето, ръцете му и... — той поспря за момент — ... тестисите и пениса му. Разкопчах му панталоните и ги извадих още в началото. Просто така, за да ми напомнят, нали разбираш.

— А след това? — Кафъри се концентрира върху лицето на Пендерецки. — След това какво стана?

— Тогава се заех с отрязването на носа му.

— Какво е усещането?

— Някога нарязвал ли си пиле? Преди Евънс редовно го правех. Знаеш ли какво е усещането, когато отрязваш бутчето, за да го сложиш в чинията? Раздирането? Същото е.

Ръцете на Кафъри потреперваха. Беше стиснал зъби толкова здраво, че емайльт им можеше да се пропука от натиска. Виждаше всичко в съзнанието си — Пендерецки крещи, а хрущялите пукат и стържат, докато ножът преминава през носа му.

— С очите му се справих много по-лесно, отколкото очаквах. Никога не съм предполагал, че мога да завра по този начин палците си в главата на някого, но го направих. Тогава той отново припадна.

— И ти го изчака?

— Изчаках го да се свести. Той се опитваше да буйства, но не можеше. Продължаваше да повръща. Повръщаше на всеки десет минути. — Последва кратко мълчание. След това Ходещия мъж каза с весел глас: — А още не бяхме стигнали до най-хубавата част.

— Не?

— О, не. — Този път се изкиска. Кафъри се противопостави на желанието си да отвори очи. Имаше чувството, че ако отвори очи, ще види пред себе си един ухилен гном. — Не. Най-хубавата част беше отрязването на гениталиите му. Най-голямо удоволствие изпитах от това.

— Удоволствие?

— Да, полицай Кафъри. Удоволствие. Защото за това си дошъл да говорим. За удоволствието, което изпитах. Няма да се разплача и никога, никога няма да се разкая, независимо какво очакваш ти. Ще ти кажа, че най-великото удоволствие, което съм изпитвал в живота си, беше отрязването на топките на този мъж. Държах ги в ръцете си. Дръпнах ги, за да се опъне кожата максимално, и след това прокарах острието по нея. Почти не натисках. След това кожата отскочи като ластик към тялото му, а тестисите му останаха в ръцете ми.

Кафъри преглътна. Постара се гласът му да изглежда спокоен.

— А след това какво стана?

— След това пенисът му. Направих го бавно. Непрекъснато припадаше и трябваше всеки път да го чакам да се свести.

— Какво беше усещането?

— Все едно режеш пържола. Не беше трудно. Наклоних дъската за гладене назад и сложих един пън върху бедрата му. Така ми беше по-

удобно. Разполагах с назъбен нож и реших да използвам него. Кръвта се просмука в дървения пън.

Мълчаха дълго. Единствените звуци, които нарушаваха тишината, бяха далечното жужене на магистралата и минаващите от време на време коли. Кафъри лежеше спокойно на земята, а лунната светлина къпеше клепачите му. Виждаше завързания Пендерецки. Виждаше лицето му, слабините му и кръвта, която беше текла по дъската за гладене и по пода. Той би го направил в задната стаичка, едната от тези, които гледаха към железопътната линия — там, където за последно бяха видели Юан. Така той щеше да вижда собствения си дом, светлините и местата, където двамата с брат му играеха. Вероятно би записал всичко на видео, точно както Ходещия мъж бе направил.

— Защо го разпъна на кръст?

— Защо го разпънах на кръст? — Той се изсмя с приглушен глас.
— Това, господин полицай, ще си остане между нас двамата.

— Странно нещо си направил.

— Да — отговори спокойно Ходещия мъж. — Странно нещо е и един мъж да изнасили осемгодишно момиченце, да го изнасили четири пъти за три часа, а след това да го убие.

Кафъри отвори очи. Ходещия мъж седеше на мястото си и стискаше чашата със сайдер. Взираше се в далечината. Кафъри усети метален вкус в устата си, когато се замисли дали Ходещия мъж може да види смъртта на единственото си дете, без да затваря очи. Самият той винаги можеше да види смъртта на Юан. Защо при него да не е така?

— И? — попита след няколко минути Кафъри. Вече беше сигурен, че гласът му ще изглежда сравнително спокоен. — След това какво?

— След това извиках „Бърза помощ“.

— Гласът ти е бил спокоен. Говорил си така, все едно нищо не се е случило.

— Така е.

— А Евънс в това време е викал.

— Да. Викаше. Знаеш ли какво викаше? Не се чува на записа, а и по време на процеса не се разбра. Знаеш ли кого викаше?

Кафъри се поколеба. Отново затвори очи и се потопи дълбоко в мислите си. Чувстваше тежест в гърдите си — там, където се

съхраняват истините.

— Не знам със сигурност, но си мисля...

— Да? Какво мислиш?

— Мисля, че е викал майка си.

От тъмнината долетя дълга въздишка.

— Прав си. Той викаше майка си.

38.

Нощта бе дошла. Флий седеше в кабинета и се взираше в екрана на монитора. Не си беше направила труда нито да включи лампата, нито да затвори прозореца. Часовете минаваха, а дискусията във форума продължаваше. Чувахе се бипване всеки път, когато се появеше ново съобщение. Анди Пърл се опитваше да обясни как се е чувствал, когато е стигнал до първата база и предал на поддържащия водолаз съобщение. Двамата нямали радиовръзка помежду си, затова Пърл му показал: „Крабик е мъртъв“. Онзи поклатил глава и посочил с пръст към повърхността. Крабик не бил на дъното, бил закачен за въжето на няколко метра над тях.

Крабик по някакъв начин успял да се справи с наркозата. Той стигнал дъното, останал за няколко секунди там, а след това се отправил към повърхността. Да, той бил зле, и когато най-накрая, след десет часа, стигнали до повърхността, не можел сам да излезе от водата. Анди Пърл твърдеше, че вените в очите на Крабик били спукани и че дишал така, все едно се опитвал да надуе стар дюшек. Обаче бил жив и в съзнание. Дори говорил известно време, преди да бъде откаран в болницата. Това, което той казал на Пърл, стресна Флий. Докато лежал на носилката, Крабик се обърнал към приятеля си, протегнал ръка и със смразяващ глас казал: „Семейство Марли. Видях семейство Марли. Те са върху една издатина близо до дъното“.

Флий започна да масажира скалпа си. Опитваше се да разбере какво е видял Крабик. Представи си шума от дишането на водолаза и светлината на фенерчето. Представи си как от тинята изниква ръка на скелет. Родителите ѝ са върху склона на Бушменската дупка. В този момент тя осъзна, че някъде в нея е мъждукала светлината на надеждата — нелогичен сън, в който родителите ѝ са се измъкнали от Бушменската дупка и са се спасили; в който Том, поддържащите водолази и ибогаинът са допуснали грешка.

Тя искаше да пише, да задава въпроси като: Крабик сигурен ли е, че са били семейство Марли? Имате ли представа какво е точното им

местоположение? И най-важният въпрос — на какво разстояние е тази издатина от дъното? Пет метра? Десет метра?

Пърл обаче не можеше да ѝ помогне. Флий разбра това по начина, по който отговаряше на въпросите. А освен това Крабик все още беше в болницата и не можеше да говори. Пърл написа: „Хайде да оставим човека на мира“, когато участниците поискаха повече информация. „Нека да го оставим да се възстанови и да излезе от болницата, тогава го попитайте.“

Тя прегледа съобщенията и се опита да разбере преди колко време е започнало всичко. Първото неясно съобщение за това, че родителите ѝ са били забелязани, беше отпреди два дни. Цели два дена то е седяло там, а тя не е знаела. Майка ѝ обаче по някакъв начин беше успяла да я предупреди. „Сега вече ще ни намерят.“

Флий потърка длани, защото внезапно ѝ стана студено. Това не е възможно, нали? Откриване на забравени спомени — да, но разговаряне с мъртвите? Възможно ли е да е влизала в сайта през последните два дни, а после да е забравила заради ибобаина? Отново насочи съзнанието си към спомените. Кайзер бе използвал компютъра си. Тя си спомняше почукването върху клавиатурата. Може би той е излязъл за момент от къщата, а в това време тя инстинктивно е станала от дивана и е седнала пред компютъра.

Луната се показва над кипарисите. *Ти какво би ми отговорил, Кайзер? Какво би отговорил, ако ти кажа, че съм говорила с мъртвите?*

Извади мобилния си телефон и набра номера на Кайзер. Той обикновено беше буден по това време. Мотаеше се из пристройките, забиваше пирони и често не чуваше звъненето. Тя остави телефона да иззвъни двайсет пъти, за да има той време да се върне в къщата. Но все още не вдигаше. Флий затвори и отиде да вземе ключовете от колата на Том. Трябваше да отиде при Кайзер. Обличаше палтото си, когато се сети за едно изречение: „Убедени са, че могат да говорят с мъртвите, само защото си инжектират разни лайна във вените“.

Тиг. *А ти? Какво би казал ти?* Облече палтото си и набра номера на Тиг. Той отговори след шестото позвъняване. Изглеждаше задъхан и Флий си представи как седи при самотната си откачена майка.

— Да — каза той и преглътна, за да нормализира дишането си.
— Да, какво?

— Тиг. — Тя дръпна ципа на палтото нагоре. — Случи се нещо странно.

Той замълча за момент, а после подсмръкна.

— Радвам се, че се обади — каза напрегнато. — Радвам се, защото ти винаги спазваш обещанията си. Винаги ми е приятно да видя, че спазваш обещанията си.

Флий се поколеба. Беше ли обещала да му се обади? След секунда си спомни. Последното нещо, което той й каза на излизане от къщата на Мабуза, беше: „Моля те, обади ми се“. Тогава тя му отговори: „Да, обещавам“.

— Чаках те. — Флий го чуваше как ходи насам-натам. Нещо издрънча и тя реши, че Тиг е в кухнята. — И ето на, ти се обаждаш. Хубаво е, че си обърнала внимание на думите ми.

Флий се чувстваше като пребита.

— Съжалявам — каза тя.

— Как е старият ти приятел, полицаят? Готов за действие?

— Какво?

Тиг се засмя.

— Той харесва женичките му да са услужливи, ако ме разбираш за какво говоря.

— Не, не разбирам.

— Попитай го дали свиква с новото място. Попитай го дали има нужда от туристически гид. Заведи го на околоръстното.

— Тиг, моля те. Обадох ти се, защото имах нужда от теб. Наистина. Съжалявам, че не се обадох по-рано, но, моля те, говори с мен като с човешко същество. Не с недомлъвки. Или да спрем за днес и да поговорим друг път. Трябва да излизам.

Тиг замълча за момент, след това изсумтя.

— Добре тогава — каза небрежно. — Ще поговорим друг път. — Преди тя да успее да го спре, той затвори телефона.

Втренчи се в екрана на мобилния си. Не можеше да повярва, че й бе затворил така. Мамка му, мамка му, мамка му. Докато стоеше на прага, започна да му пише съобщение. В това време стационарният телефон на масата извънтя и тя подскочи. Пусна ключовете в джоба си и вдигна слушалката.

— Кайзер?

— Не. Манди е. Какво става?

— Манди.

— Да, Манди. Виж какво, Флий, цяла нощ се опитвам да го открия, а той или си е изключил телефона, или отхвърля обажданията. Трябва да говоря с него.

Флий се почеса по главата, опитваше се да измисли нещо.

— Чакай малко. — Остави слушалката на бюрото и отиде в коридора. Беше тъмно като в рог. Чак тогава разбра, че е станало много късно. — Том? — извика в мрака тя. — Том? Къде си? — Изчака, отброявайки мислено до петдесет, а след това се върна при телефона. — Манди, не мога да го открия. Сигурно е в бараката. Ще го накарам да...

— В бараката? Почти единайсет часът е. Там е тъмно. Какво прави?

— Не знам. Ще му кажа да ти се обади, когато...

— Но ти преди няколко часа обеща, че ще му кажеш да ми се обади. Той защо ме лъже.

— Не лъже.

— Сигурна ли си? Защото, ако ме лъже, ще го убия. — Флий си пое дъх, за да ѝ отговори, но Манди продължи: — Ще го убия, ако ме лъже.

Флий се изправи и погледна към мрака навън, към градината, в която двамата с Том бяха играли като малки. Нещо в главата ѝ прещрака.

— Знаеш ли какво, Манди — каза със студен глас тя. — Разкарай се и го остави на мира! Ще ти се обади, когато поиска.

Флий затвори телефона. Ръцете ѝ трепереха, а мислите ѝ препускаха. Измъкна ключовете от джоба си и закрачи към вратата. В този момент фаровете на някаква кола осветиха дневната. Тя отиде в страничната стаичка и дръпна завесите. Фордът зави по алеята и се отправи към задната част на къщата. Том. Най-последно.

Почувства слабост, докато отиваше да му отключи. Имаше да му казва толкова много неща, че не знаеше откъде да започне.

В първия миг не осъзна, че нещо не е наред. Дори когато видя колко бързо се движи колата. Дори когато той наби рязко спирачки, а след това бързо превключи на задна. Не предполагаше, че с него става

нещо. Мислеше си само за това, което бе видяла в Мрежата. Брат ѝ я подмина, влезе в къщата и се отправи към тоалетната. Чак тогава тя разбра, че той плаче.

Стоеше на прага и го гледаше как завърта кранчето и пъха лицето си под водната струя. Дишането му бе тежко, цялото му тяло трепереше. Флий чу шума от приближаваща кола. Светлината на още едни фарове облиза стените на къщата.

— Полицията е. — Той се изправи, взе една кърпа от полицата и избърса очите си. — Полицията. — Той подсмръкна. — По петите ми са още от магистралата.

Флий видя, че колата е спряла близо до вратата.

— Полицията? — измърмори тя. Произнесе думата така, все едно я чуваше за първи път. Беше абсурдно. — Какво искат?

— О, мамка му — каза Том и притисна лицето си в кърпата.

— Том? Том, какво е...? — Ужасна мисъл нахлу в главата ѝ. Тя дръпна кърпата, за да го накара да я свали. Лицето му беше зачервено, очите — кървясали, дъхът — тежък. — Господи, Том! — Той се опита да се извърне засрамено назад, но тя стисна китката му и го задържа. — Том? Колко си пил? Миришеш. Ти идиот ли си!

— Съжалявам, съжалявам — каза той и започна да клати отчаяно глава. — Просто всичко се обърка. Толкова жестоко се обърка.

Чу се звънецът на входната врата. През цветното стъкло се виждаше неясен разкривен силует. Флий го изгледа с празен поглед.

— Моля те, говори с него — каза Том развълнувано. — Моля те, моля те, Флий, кажи му да се маха! Нищо повече няма да искам от теб. Обещавам. — Той сграбчи ръката ѝ. — Моля те! — просъска той. Гласът му трепереше. — Кажи му да ни остави на мира. Бързо.

Телефонът в кабинета отново звънеше. Сигурно беше Манди. Полицаят почука на вратата, след това пак натисна звънеца. Флий затвори очи и преброи до дваисет, за да се успокои. Пое си дълбоко дъх и прибра косата си зад ушите.

— Всичко ще е наред — каза тя. — Отивай горе.

— Толкова съжалявам. — Той отново плачеше. — Наистина съжалявам.

Тя го обърна към стълбите. Не изпита никакви затруднения, защото открай време беше по-силна от него.

— Отиди в задната стая! Преструвай се, че спиш.

Звънецът отново издрънча. Полицаят постави ръка на стъклото и се опита да надникне вътре. Флий изчака брат ѝ да се качи горе, а след това с разтуптяно сърце отиде да отвори.

Беше едно от момчетата от пътната полиция. Позна го веднага, често разменяха по някоя дума край автомата за закуски. Беше започнал да оплешивява и на главата му имаше само една V-образна ивица коса. Името му бе Проуди, или нещо подобно, но всички му казваха Магистралната маймуна, защото му харесваше да се дърли със „състезателчетата“ на магистралата.

— Виж какво — започна той. По начина, по който дишаше, личеше, че се опитва да се успокои. Налагаше му се да прави паузи между отделните думи. — Не бих направил това, но преди да погледна в компютъра и да видя, че колата е твоя, толкова се нахъсах, че... — Той я погледна недоверчиво. — Ти не спря. Защо не спря?

Флий си стоеше спокойно и се опитваше да схване накъде вървят нещата. Видя, че сребристият ѝ форд е паркиран накриво и задницата му е завряна в храстите. Външната лампа на къщата се отразяваше в предното стъкло. Носът на полицейския автомобил бе на няколко крачки от прозореца на дневната, а шофьорската врата бе широко отворена. Чудеше се какво е видял полицаят.

— Аз... аз бързах.

— Бързала си?

— Да, знам, много прозаично извинение. — Тя посочи отворената врата на тоалетната. — Наистина трябваше... нали разбираш. Това не ме оправдава, но...

— Ти си шофирала, така ли? — Полицаят бършеше челото си. — Не видях много добре, но ми се стори, че зад волана е друг. По начина, по който вземаше завоите... Не ме ли видя? Можеше да се ударим.

Полицаят замълча за няколко секунди, като в това време огледа лицето ѝ. Изглеждаше изнервен и ядосан. Флий се опита да прикрие емоциите си, като си представи, че пред очите ѝ пада завеса. Концентрира се върху V-образната ивица коса на главата на полицая. Представи си, че я пробива с поглед.

— Съжалявам — каза той, — но трябва да се придържам към разпоредбите.

— Според разпоредбите? Но аз съм...

— Вече съм изпратил съобщение на диспечерите. Те имат номера ти и знаят, че си карала опасно. В момента ме чакат. Ще изглежда много подозрително, ако се отметна, след всичко, което съм им казал.

Флий въздъхна. Погледна към стълбите и си помисли, че неприятностите нямат край.

— По дяволите — каза тя. Отстъпи назад и отвори широко вратата. Дръпна надолу ципа на палтото си. — Добре. По-добре да влезем.

39.

Флий стоеше в малката разхвърляна кухня и се опитваше да успокои мислите си. Толкова много неща трябваше да се обмислят. Защо Кайзер така темерутски не си вдигаше телефона? Трябва да поговорим, Кайзер!

Водата вече бе завряла и Флий я изля в порцелановия чайник. Чудеше се дали полицаят е много ядосан. Проуди беше от този тип ченгета, които, щом решаха, че трябва да го „направят според разпоредбите“, не знаеха кога да спрат. Ако наистина беше много ядосан, можеше да поиска да й направи тест. А тя бе вземала ибогаин. Шибаният ибогаин. Заради него тестът можеше да излезе положителен.

— Глупак! — изсъска тихо тя.

Чрез теста се проверяваше само за наличието на алкохол, но Флий не знаеше дали ибогаинът не може да задейства някаква химическа реакция.

Опитваше се да се държи нормално. Подготви чинийки, чашки, лъжички и бисквити. След като чаят се запари, постави джинджифиловите бисквити в една от кремавите чинии на майка си. Ръцете й трепереха. Бисквитите се плъзгаха насам-натам из чинията, докато ги носеше към дневната.

— Наистина ли не ме видя? — Проуди се беше поуспокоил малко. Не дишаше учестено, а и лицето му изглеждаше нормално на светлината на лампата. — Включих бурканите още на светофара на Фрешфорд и въпреки това не ме видя?

Флий постави бисквитите и чая на масичката, а след това седна във фотьойла. Покри с пръсти очите си. В продължение на няколко минути се чуваше само тиктакането на часовника. Щом пулсът й се поуспокои, тя свали ръцете си и заговори с равен, овладян глас:

— Мисля, че ще трябва да посетя психолога по-рано от предвиденото. Вече става нетърпимо. — Тя го погледна. — Вие, пътните, не ходите задължително при психолог, нали?

— Не, но знам защо вие трябва да ходите. Чух какво е било в Тайланд. Всички онези тела и всички онези хора, които сте знаели, че никога няма да намерите. Не съм изненадан, че се налага да поговориш с някого. — Той изяде една бисквитка и се наведе да си вземе още. Флуоресциращото му елече изскърца. — Предполагам, че с децата е най-лошо. Нали? Кара те да се замислиш какво преживяват родителите.

— Да. Така е.

— Много деца имаше в Тайланд, нали? Мънички дечица?

— Доста.

— Нараняванията... върху децата... обзалагам се, че са били ужасни. На родителите им е било много тежко.

— Да. Така беше. — Тя замълча за момент, а след това каза: — Знаеш, че преди няколко дена намерихме отрязани ръце на пристанището, нали?

— Ръце? Не. До нас не достига много информация напоследък.

— Ето, казвам ти. Ръцете бяха заровени до един от онези ресторанти. Не знам защо, но това ми се отрази... повече от всичко друго. Като си представиш какви неща съм виждала, в Тайланд, децата...

— Да, децата...

— ... Сигурно си мислиш, че е по-лесно да извадиш част от тяло, отколкото цяло тяло. Така ли е?

— Така е.

— И затова се питам защо тези ръце ме разтърсиха така? — Флий завъртя глава, като се престори, че се опитва да разкърши врата си. — А може би всичко се с натрупвало и в един момент... Може би няма нищо общо с ръцете. Знам обаче, че... — Тя докосна главата си. — ... тук има някакво напрежение. И когато ме стегне, не мога да видя дори лицето си в огледалото. — Тя го погледна в очите, чудейки се дали е започнал да омеква. Изражението му изглеждаше по-отпуснато. — Да ти кажа право, трябва да ме арестуващ. Хвърли ме за една нощ в пандиза. Ще ми се отрази добре.

— Познавам това усещане, сержант. Просто един шанс да се откъснеш за ден-два. Това би ни устроило и двамата. — Той ѝ се усмихна, а тя отговори на усмивката му. Част от напрежението ѝ изчезна. Беше успяла да го пропука. Канеше се да се наведе напред и

да му предложи още една бисквитка, когато той се размърда, а след това извади от джоба си тефтерче и дрегер. Тя замръзна полуприведена. Очите ѝ се насочиха към дрегера.

— Какво да правим сега. — Той се почука с молива по слепоочието. Мислеше. — Не съм споменавал на диспечерите за превишена скорост, но им казах, че има вероятност да си пила. — Той се прокашля и хвърли един поглед към гарафите на бюфета. Те блещукаха като коледни играчки. — Защо просто да не изключим тази възможност? Ти не се държиш като пияна... а и не миришеш на алкохол.

— Да, защото не съм пила.

— Просто трябва... — Изглеждаше притеснен, докато включваше и нагласяваше дрегера. — Трябва да отхвърля тази възможност.

— Ще ме накараш да духам в това нещо?

— Някой трябва да го направи.

— Това не е стаята за задържани. Тук няма камери.

Той се усмихна отново. Като че ли не разбираше какво се опитва да му каже Флий.

— Просто за да го изключим. До десет часа съм на работа.

Тя се взря в него с разтуптяно сърце.

— Вероятно щеше да изглежда подозрително, ако се беше отметнал от думите си. Никой обаче няма да разбере, ако ти духнеш в това нещо.

Проуди се направи, че не я чува.

— Изисквам от теб да дадеш проба за теста, който съм упълномощен да правя съгласно...

— Добре — каза Флий. Стана и взе дрегера от ръката му. — Знам проклетото упражнение.

Той отвори уста, за да възрази, но очите му продължаваха да следят апарата. Флий застана пред него и духна силно в дрегера. Не откъсваше очи от Проуди. Машинката изщрака, а след това изпиука два пъти. Флий я извади от устата си и погледна дисплея. На него пишеше „анализиране“.

— Ето — каза напрегнато тя. Подаде му дрегера и седна във фотьойла. Гледаше го ядосано, докато той изчакваше да се появи резултатът. След няколко секунди машинката изпиука. Изражението на

Проуди не се промени. Той се пресегна през масичката и ѝ показа резултата. На екрана пишеше „нула“.

Флий се усмихна. Искаше ѝ се да му каже нещо. Искаше ѝ се да му каже: „Така ти се пада, безмозъчно копеле такова“. Искаше ѝ се, но не го направи. Човек не трябва да си изпуска нервите пред пътните полицаи. Магистралните маймуни. Наистина не трябва. Вместо това го изчака да свърши с писането, а след това стана и го съпроводи до вратата. Подкани го да излезе с вежлив жест.

След десетина минути тялото на Кафъри се беше схванало така, че вече го болеше. Поизправи се сковано, отвори очи и ги поразтърка. Луната се беше преместила, но Ходещия мъж не бе помръднал от мястото си. Той продължаваше да седи върху едно сгънато парче дунапрен и да се взира с празен поглед в огъня. Като че ли бе забравил, че не е сам.

— Мислих си за нещо — каза Кафъри и се прокашля. — Ти ми каза, че търся смъртта. Спомняш ли си?

Ходещия мъж не отговори и с нищо не показва, че го е чул. Кафъри с мъка се изправи на крака. Чувстваше студа в костите си и сега вече осъзнаваше колко е уморен. Погледна към Ходещия мъж, който все така не помръдваше. Извади ключовете от джоба си и ги раздрънка, за да предизвика някаква реакция у него. Ходещия мъж избърса очите си така, сякаш в тях имаше сълзи. Изражението му обаче си остана същото — студено и отнесено. Като че ли беше на друга планета.

— Какво имаше предвид? — попита тихичко Кафъри и застана до него. — Не може да ми излезе от главата. Какво означава това? Ти ми каза, че си същият като мен, че и ти търсиш смъртта.

Ходещия мъж не помръдна. Чашата все още беше в ръцете му. Мрачните му интелигентни очи отразяваха умиращите пламъци.

Кафъри се наведе, за да остави чашата си до огъня. Беше се изправил и се канеше да си тръгва, когато една ръка го сграбчи за глезена. Извърна се изненадано назад. Ходещия мъж се беше извил на земята като змия. Гледаше нагоре и сухожилията на врата му се бяха изпънали. Лунната светлина блестеше в очите му.

— Аз съм добър приятел със смъртта — изсъска той. — Познавам я по-добре от всичко друго.

— Какво?

— Тя е в очите ми. Виждаш ли я? Виждаш ли колко добре я познавам?

— Хей! — Кафъри дръпна крака си. Не му харесваше здравата като на менгеме хватка. Почернелите нокти на скитника се бяха впили в кожата му. — Пусни ме веднага!

Ходещия мъж обаче не го послуша. Ноктите му се впиха още по-дълбоко.

— Виждам смъртта, където и да отида. Аз съм пръчката, която привлича смъртта. Аз я притеглям към себе си. Видях я тази нощ. Ето там. — Той кимна към пътя, виещ се отвъд полето. — Тази нощ видях смъртта. Погледнах я в очите, преди ти да дойдеш. Бях толкова близо. И затова знам, че тя винаги ще ми бъде спътник.

Кафъри успя да освободи крака си и застана над него. Дишаше тежко и се взираше в лицето му, в стърчащата му коса и в нощното небе, което се отразяваше в очите му.

— Какви са тези глупости? Какви ги бръщолевиш?

Ходещия мъж отметна главата си назад и се засмя. Сякаш не бе чувал нещо толкова смешно. Застана на колене и бавно се изправи. Смехът му стана още по-гръмогласен.

— Приятна вечер! — каза той и протегна ръка. — Приятна вечер, по-ли-цай. Лека нощ!

Извърна се, извади спалния чувал и започна да се приготвя за лягане. Кафъри го наблюдава минута-две, след това уморено закрачи към колата си.

В къщата на Оскарови светеше — един от онези прозорци, през които Катрин Оскар обичаше да шпионира съседите си. Флий забеляза това в момента, в който отвори вратата, за да изпрати Проуди. Забеляза също и сянка — може би недобре прибрана завеса, а може би човек. Какво ли бе видяла Катрин? Идването на Том? Проуди? Но Флий не можеше да позволи на семейство Оскар да я тревожат повече и изхвърли тези мисли от главата си. Усмихна се принудено на Проуди и каза спокойно:

— Е, довиждане.

Държеше вратата отворена, но той като че ли не искаше да си тръгва. Стъпи на чакълестата алея и погледна към звездите. След това погледът му се насочи към ливадите и окастрените тополи, които ограждаха градината. Флий го чакаше да изплюе камъчето. Да каже, че тя се справя добре — двайсет и девет годишна полицайка, която живее доста нашироко, като се има предвид заплата ѝ. Той обаче не обели и дума за това.

— Не знаех за ръцете — каза Проуди. — Признавам си. Чух обаче нещо друго.

— Какво?

— Крадецът на коли. Миналата година.

— О! — възкликна Флий. — Това.

— Да, това. Мисля, че се отнесоха грубо към теб. В крайна сметка ти само се опитваше да помогнеш.

— Харесвате тези клюки, нали, вие, пътните полицаи?

Той повдигна леко глава и се почеса по брадичката.

— Знаеш ли какво се говори при нас? Говори се, че ще свалиш униформата.

Тя го изгледа с каменно изражение.

— И защо говорят такива работи?

— Защото по тези места главите на криминалистите са заврени в задниците им. Има нужда от хора с нестандартно мислене. Нали разбираш. Хора като теб. Такива, които се замислят каква е откраднатата кола и защо е открадната.

Флий се вторачи в него, но не му отговори. След няколко секунди Проуди разбра, че разговорът е приключил, усмихна се плахо, извади ключовете си и се извърна към колата. Поколеба се и се обърна отново към нея.

— Само още едно нещо — каза той. — Имала си причина да избягаш от мен, но бъди внимателна по тези места. Случиха се три пътнотранспортни произшествия миналия месец. Помниш ли онова малко момиченце, което изхвърча през предното стъкло. Без колан. Последните десетина метра се влачило по лице. — Той сви рамене и погледна къщата. След това огледа форда и се обърна към сребърните отблясъци на езерцето. — Да. Според мен е по-добре, че умря. Не бих искал родителите ѝ да я виждат такава.

Той влезе в патрулната кола, докосна челото си в подигравателен поздрав и запали двигателя.

Флий го гледаше как се отдалечава. Щом светлината от фаровете се стопи, тя остана сама в нощта. Компания ѝ правеше единствено совата, прелитаща край кулите на църквата, край абатството и над хълмовете в далечината. Усети как приятната студенина я обгръща като втора кожа. Усети със сърцето си как майка ѝ я докосва и ѝ казва: „Всичко е наред“. Кайзер можеше да почака до сутринта. Сега трябваше да поговори с Том.

Дишайки дълбоко, тя постоя навън още няколко минути. Присъствието на майка ѝ се стопи и изчезна, и нощта вече не изглеждаше необикновена. Совата влетя в гората и изчезна от погледа ѝ. Когато се обърна, за да влезе в къщата, Флий с безразличие забеляза, че у Оскарови вече не свети.

40.

18 май

Беше десет сутринта, а Джак Кафъри отново мислеше за изкупление. След като се прибра вкъщи предната нощ, дълго лежа буден, мислейки за Крейг Евънс — разпънат на кръст, завързан за дъската за гладене. Мислеше и за Пендерецки. Все още го болеше, че дебелият дърт поляк бе успял два пъти да измами правосъдието. Първо се измъкна чист от процеса за убийството на Юан, а след това се самоуби. Кафъри го бе открил обесен, заобиколен от мухи, барбитурати и лайна. Човекът, който бе убил Юан, никога нямаше да разбере през какво е преминал Крейг Евънс. И сега, в тази слънчева утрин, докато стоеше на паркинга пред обществения център на Менготсфийлд, Кафъри си припомни още нещо от думите на Ходещия мъж: „Не се опитвай да ми пробутваш онези неща за изкуплението“.

Спомни си това, защото цяла сутрин се занимаваше с разпитите на управителите на центровете за наркомани и в момента беше на адреса на един от тези, които бяха получавали пари от Мабуза — Томи Бейнс — главен попечител в благотворителната организация „Улеснения за потребителя“. Кафъри погледна към прозорците на църквата и към корнизите, които хвърляха остри сенки. Анализите на банковата сметка на Мабуза и на списъка, предоставен от Човека с чантата, показваха, че всяка от осемнайсетте групи, които Моси вероятно е посещавал, е получавала пари от Мабуза. Сумите бяха различни, но южноафриканецът имаше контакти с всички тези организации. По някаква необяснима причина Кафъри най-много се интересуваше от организацията на Бейнс.

Бутна входната врата и влезе в хладния коридор. Простият син килим заглушаваше стъпките му. „Тиг“^[1] така се бе нарекъл Бейнс. Спомняше си, защото прякорът го бе подразнил. Откри, че изпитва странно усещане спрямо думата „Тиг“. Зачуди се дали не е някакъв остатъчен гняв, породен от факта, че Пендерецки се бе отървал. Хора като него и Тиг като че ли винаги получаваха втори шанс. Докато

отиваше към офисчето, Кафъри си помисли, че единственото мъничко нещо, което може да направи, е да вгорчи живота на Тиг.

— Пак ти? — каза Бейнс и вдигна очи от копирната машина. Изстаята се мотаеха и две жени, по-възрастни от него. Те бяха облечени с рокли в трудно определим цвят и Тиг силно контрастираше на техния фон. Той имаше леко агресивна стойка и носеше потник, камуфлажни панталони и обувки „Док Мартенс“. — Срещата ми започва в единайсет, но хората идват по-рано, така че, каквото имаш да ми казваш, казвай го бързо.

Кафъри се засмя леко. Точно така очакваше да реагира Томи Бейнс.

— Бих искал да поговорим на спокойствие — каза той.

Тиг погледна през рамо към двете жени, спря копирната машина и отговори:

— Можем да отидем в залата. Там още няма никого.

Застанаха пред едно табло, върху което бяха закачени листа с информация за йога, готварски курсове за деца и тарифата за наема на залата. Тиг бе скръстил ръце като бияч. Едната от вените му изпъкваше, като че скоро бе правил упражнения. Кафъри обаче се възползва от предимството на по-високия си ръст. Стоеше с ръце в джобовите и леко наведена глава, за да подчертае, че Тиг е по-нисък от него.

— Мабуза — каза Кафъри без предисловие. Така беше по-добре. Просто му казваш едно име и чакаш резултата. — Гифт Мабуза.

— Мабуза? — Тиг се намръщи и опита да се направи на изненадан. Кафъри обаче видя, че определено не е изненадан. — Да, познавам го, разбира се. Какво за него?

— Откъде го познаваш?

— Той е дарител.

— Дава ти пари.

Тиг не отговори. Без да помръдва, той започна демонстративно да оглежда Кафъри. Класическо агресивно поведение. „Хубаво, прави го, щом така се чувстваш по-добре“, рече си Кафъри.

— Той направи едно-единствено дарение. Това е всичко.

— Защо го е направил? Как мислиш?

— Помага на всички. — Тиг се извърна и разгледа таблото. Махна някои от листата и пренареди други. Още една класическа

тактика. Колко сме отегчени само. — Ако това има нещо общо със снимката, която ми показва, значи търсиш връзка там, където такава няма.

— Така ли?

— Да. — Тиг смачка няколко стари бележки и ги хвърли в кошчето. Вършеше всичко небрежно, за да покаже, че не се страхува. — Синът на Мабуза беше наркоман. Излекувал се е благодарение на такива като мен. Парите му са отишли на правилното място. И така той казва едно голямо „благодаря“.

— Но не на теб. Не си ти този, който е помогнал на момчето му, нали?

— Не, но той знае на кого да дава пари.

— Той трябва да благодари и на други хора? Знаеш ли на кого още?

Тиг поклати глава.

— Не, не. Тук вече не мога да помогна. Наистина не мога. Не мога да говоря зад гърба му.

— Защо не?

— Нямам какво да кажа. Дори и да искам. — Той се отдръпна от таблото и погледна Кафъри в очите. — Нищо.

— А какво ще стане, ако променим перспективата? Какво ще стане, ако ти кажа, че той може и да е забъркан в убийство. А за онова момче без ръце — Иън Мелоус — какво ще кажеш?

Думата „убийство“ стресна Тиг. Той примигна няколко пъти, след това преглътна.

— Знаеш ли, струва ми се, че този разговор приключи.

— Не мисля така. Има още какво да ми кажеш.

Тиг се обърна към таблото и започна злобно да забива кабарчетата в него. Натискаше ги силно с палеца си, сякаш се опасяваше, че ще паднат. Кафъри обаче виждаше, че по бръснатата му глава се появи червенина, която се спусна по врата му и потъна под потника. Хората понякога реагираха така, щом чуеха думата „убийство“. В такъв момент те осъзнаваха колко сериозни са нещата.

— Както вече споменах, мисля, че има още какво да ми кажеш. — Кафъри изчака, но Тиг не отговори. Продължаваше да се занимава с кабарчетата. Може би това беше жизненоважен проблем. — Какво? Нищо ли няма да кажеш? Дори след като ти напомня, че е бил жив,

когато са отрязали ръцете му? — Тиг продължаваше да мълчи. Кафъри извади една визитна картичка от джоба си и я закачи с кабарче на таблото. — Ето. — Той почука с пръст по нея. — В случай че си спомниш нещо. — Разгледа профила на Тиг, след това тръгна към вратата, като въртеше ключовете на показалеца си.

Беше стигнал до изхода, когато Тиг проговори. Гласът му бе толкова тих, че Кафъри едва го чу. Обърна се. Тиг все още бе с гръб към него, но вече не забиваше кабарчетата. Подпираше се с едната ръка на таблото, а с другата се притискаше отстрани на кръста. Главата му бе сведена. Приличаше на грохнал маратонец, на човек, който се е предал.

— Какво каза? — Кафъри тръгна към него. Обувките му скърцаха по ламинирания под.

— АДРИ — каза припряно Тиг, опитвайки се сякаш да замаже факта, че се е раздрънкарал. — Името на клиниката.

— Клиника? Каква клиника?

— Той им дава пари. Това е единственото място, за което не иска да говори. Не знам защо.

— АДРИ? Къде е това?

— Нищо друго не знам, само името. Но не си го чул от мен. — Бавно вдигна глава. — Не съм ти го казал аз. Ясно?

Въпреки измъчения вид на Тиг и въпреки че помагаше, колкото и да не искаше да се забърква, Кафъри не изпита и капка съчувствие към него. Кимна, отиде до таблото и откачи визитката си. Пусна я в джоба си и я потупа с ръка, за да покаже, че там е на сигурно място.

— Ние дори не сме разговаряли. Не съм идвал тук. Дори не съм стъпвал на това място. И... — Погледна към вратата и към празния коридор. Никой не ги наблюдаваше.

— И?

— И не съм казвал „благодаря“. Ясно? Тази дума не съм я изричал никога.

Кафъри намери адреса на АДРИ в указателя, а след това пропътува десетте мили, които разделяха клиниката от Бристол. Оказа се, че тя представлява потънал в зеленина комплекс близо до Гластънбъри, със стъклени стени и изкуствени рекички. Тук имаше

всякакви специалисти, включително такива, които се занимават с акупунктура, акупресура и ароматерапия. АДРИ се помещаваше в една изпълнена със светлина сграда, оградена от зелен бамбук. Човек трябваше да премине по дървено мостче над течаща вода, за да стигне до входа. Рецепцията беше подобна на тези на шикозните спа хотели, а зад бюрото се усмихваха две облечени в кимона момичета.

АДРИ работеше от десет месеца. Името на директора беше Тей Питърс — една хладно привлекателна, четиридесет и няколко годишна малайзийка, която носеше ленена дреха и скъпи сандали. Тя вежливо го покани в офиса си, наля сок в две високи чаши и избута едната пред Кафъри.

— Акаи — каза тя. — От Бразилия. Има двойно повече антиоксиданти от боровинките.

Кафъри сложи пръст на ръба на чашата и я наклони към себе си, за да инспектира течността.

— Благодаря — каза той и избута чашата встрани. Извади една папка и добави: — И благодаря, че ме приехте толкова бързо.

Тя вдигна чашата си и се усмихна.

— Добре дошли!

Кафъри извади бележника си, разхлаби вратовръзката и се настани удобно. Не се нуждаеше от бележника, използваше го по-скоро като реквизит — като начин да спечели време за мислене.

— Бих искал да знам повече за капитала ви.

Тя вдигна вежди и свали чашата.

— Нашият капитал?

— Може би ви се струва, че стрелям напосоки, нали? Моля ви обаче да отговорите, защото имам нещо предвид. Работите от... колко? Десет месеца? И сте започнали от нулата?

— Така е. От съпруга си получих малък начален капитал, но всичко останало свърших сама — бизнес планове, реклами, интервюта, презентации. Всичко това е мое дело.

— А инвеститорите?

— Само частни, никакви държавни средства. Някои от тях са рискови инвеститори, но аз имам и ангели хранители — частните вложители. Освен това има и неколцина филантропи, които правят дарения. Оценяват това, което правим тук.

— Лекувате наркомани?

— Да, но по нестандартен начин. — Тей издърпа едно чекмедже и извади от него някаква брошура. Върху грубата хартия имаше светлосив щампован надпис: АДРИ. — Ние използваме естествени продукти. Това... — Тя показва първата страница. — ... е корен от ибога. — На илюстрацията се виждаше един силно извит корен. Над него имаше няколко листенца. — От него правим алкалоид, наречен ибогаин. Това е психоактивно вещество, което племето буити в Камерун използва при своите ритуали. То намалява хероиновия и кокаиновия глад и помага на наркозависимите да разберат какви са мотивите им да взимат наркотици. Най-важното обаче е, че ибогаинът редуцира неприятните ефекти, породени от спирането на наркотика.

Кафъри разгледа картинката и се замисли.

— Тези неприятни ефекти са причината, поради която хората идват при нас. Другото е по-скоро странична полза — щастливо стечение на обстоятелствата. И всичко е напълно легално. Моля. — Тя затвори брошурата и му я подаде. — Задръжте я.

Той я взе и започна да я разглежда.

— Ще я дам на някой от Обществена сигурност. Мисля, че те поддържат списък с различни организации. — Кафъри прибра брошурата в джоба си. — Бих искал да ви попитам за един човек. Вероятно е един от тези ваши филантропи.

Тя сви рамене.

— Нямам какво да крия. Всичките ми спонсори са уважавани хора.

— Познато ли ви е името Гифт Мабуза?

— Да.

— Какво знаете за него?

— Той дава много пари за благотворителност. Известен е в отрасъла, ако това може да се нарече отрасъл.

— А вие получавали ли сте много пари от него?

Тя се усмихна.

— На нас не е давал нищо.

— Моля?

— Нищо не ни е давал. Нито се е обръщал към нас, нито ние към него.

— Но го познавате?

Тя се засмя. Кафъри никога не беше виждал толкова бели и равни зъби.

— Да, светът е малък, но все пак не чак толкова. Никога не сме се срещали с господин Мабуза. Познавам го по име, но не съм го виждала.

— И не сте имали бизнес отношения?

— Не съм.

— Сигурна ли сте?

Тя стана, отиде до един шкаф и извади хартиена папка, върху която бе отпечатано името на някаква счетоводна фирма.

— Ето. — Измъкна някакъв отчет и го постави на масата. — Подробна справка за инвеститорите.

Кафъри разгледа документа, като се почесваше разсеяно по челото.

— АДРИ — каза той. — Това някакво име ли е?

— Асоциация за детоксикация и рехабилитация посредством ибога.

— Има ли и други клиники със същото име?

— Искрено се надявам да няма. Компанията ни е регистрирана.

— Нямате клонове?

— Не. Защо?

Хладнокръвието на малайзийката караше Кафъри да се чувства неефикасен и неугледен. Сякаш бе Коломбо и носеше смачкан шлифер. Извади снимката на Моси и я постави пред Тей Питърс. Тя извади очилата си за четене и ги намести на носа си. Кафъри натискаше с палец снимката, канейки се да я прибере, когато Тей се намръщи и я придърпа по-близо до себе си.

— Сетихте ли се нещо?

Тя мълчаливо разглеждаше Моси. След това стана и отиде до вратата.

— Клоуи — извика тя едно от момичетата на рецепцията. — Би ли дошла? — Чу се скърцане на стол, а после по-високото от двете момичета — това с вързаната на опашка черна коса, се появи на прага. Тей й подаде снимката. — Миналата седмица, спомняш ли си? Когато чакахме доставката.

Момичето погледна снимката.

— Може би. — Тя отдалечи снимката от очите си и продължи да я разглежда с наклонена на една страна глава, като в същото време гризеше нокътя на палеца си. — Да. — Погледна Кафъри. — Мисля, че беше тук, макар и за съвсем кратко. Защо? Какво е направил?

Кафъри отиде при двете жени. Слънчевите лъчи минаваха покрай дърветата навън и изпълваха рецепцията със светлина.

— Какво стана, когато дойде?

— Нищо особено. Влезе и попита колко ще струва лечението. Ако трябва да бъде честна, помня го само защото не приличаше на обичайните ни клиенти. Тези от улицата обикновено не идват тук. Ние не сме приют.

— Колко струва лечението?

— Зависи. При условие че си направите пълни изследвания при нас, цената може да достигне хиляда и седемстотин лири. Такива като него обаче вероятно биха могли да си извадят медицинско от личния лекар. Както и да е, казах му каква е цената, а той отговори: „Окей, ще се видим“. Това беше всичко. След това си тръгна.

— Сам ли беше?

— Да, сам влезе, приятелят му остана да го чака отвън.

— Приятелят му?

— Да. Той излезе навън и явно му каза каква е цената, защото другият веднага отиде да говори по телефона. — Тя посочи през стъклениите врати. Отвън имаше един лакиран пън, който беше издълбан и направен на пейка. — Ето там бяха. След като спряха да говорят по телефона, седнаха на пейката. Мълчаха и дори не се поглеждаха. Сториха ми се разтревожени. Сякаш нещата бяха толкова лоши, че не им се приказваше. Това е. Тук има много такива хора.

Кафъри се загледа в покритата с шарена сянка пейка.

— Как изглеждаше приятелят му? Говорихте ли с него?

— Той така и не влезе. Остана отвън.

— Спомняш ли си как изглеждаше?

— Не съвсем.

— Нищо? Бял ли беше? Чернокож?

— О, чернокож — отговори тя така, сякаш това се подразбираще, — но не помня как изглеждаше в действителност.

— Възрастен ли беше? — Тя се опита да си спомни, смучейки пръста си замислено. Изобщо не беше толкова изтънчена, колкото му

се стори в първия момент. Дори червилото ѝ се беше поразмазало лекичко. — Млад?

— Наистина не знам.

— Висок?

— Беше седнал, така че...

— Как беше облечен? Каква му беше прическата? Забеляза ли нещо необичайно в него? Каквото и да е.

— Май носеше бяла риза, а вероятно и яке. Не съм сигурна. Не обърнах внимание.

— Добре — промълви замислено Кафъри. Тей явно бъркаше, ако си мислеше, че Мабуза няма нищо общо с това място. Имаше връзка, но може би тя не знаеше за нея.

— Добре. — Започна да потупва джобовете си. — Трябва да проведе един разговор. Ще изляза за минутка.

— Моля — каза Тей и протегна ръка към вратата. Кремавата материя на дрехата ѝ се плъзна към рамото ѝ. — Ще сложа сока ви в хладилника.

Навън беше топло. Дали някой знаеше коя част от тази страна ще е все още над водата след петдесет години? По южния склон растяха стари широколистни дървета, а пътеката беше обградена от фиданки. Младите дръвчета засенчваха входа на АДРИ. Кафъри погледна към рецепцията. Клоуи и Тей бяха с гръб към него и вършеха някаква канцеларска работа. Той отиде зад пейката и се подпря на твърдата ѝ облегалка. Извади торбичката с тютюн от джоба си. Беше излъгал, че иска да проведе телефонен разговор. Всъщност искаше да изпуши една цигара и да помисли.

Интересуваше го човекът с бялата риза и якето. Запаля цигарата и изпълни дробовете си с дим, оставяйки отровата да проникне там, където не трябва да прониква отрова. Някакъв човек беше седял до Моси на тази пейка. Може би в последния ден от живота му. Много интересно. Издиша и димът се изви като змия и се отправи нагоре, към боровите иглички и подобните на човешка ръка листа на гинко билобата. След това изчезна в синевата.

Нещо помръдна сред дърветата. Кафъри го видя с периферното си зрение, но когато се обърна, там нямаше нищо. Само няколко раздърпани сенки, които танцуваха около миналогодишните листа по земята. Той се взря в стволите на дърветата и се опита да определи

дали е било животно, или поклащащ се клон. А може би нещо припикаше из мозъка му? Както и да е. Тази част на света беше много, много особена. Земята, на която стоеше, някога е била под водата. До седемнайсети век Гластънбъри Тор е бил остров. След това направили дренажните системи и Гластънбъри се превърнал в град. Град, известен с вещиците си. Странна работа, независимо каква националност има човек и какви са обичаите и вярванията му, суеверията и магиите винаги има за какво да се захванат. Тей бе казала, че ибобаинът се използва от някакво африканско племе. За ритуали...

Извади от джоба си брошурата на АДРИ. Стисна цигарата със зъби, бръкна във вътрешния си джоб и извади химикалка. Сгъна брошурата върху коляното си, а след това очерта кръг около снимката на корена. Ибога. Ибогаин. Днес за първи път чу за това растение. То по някакъв начин бе свързано със съдбата, сполетяла Моси. А може би в тази връзка имаше нещо магическо.

Прибра химикалката и брошурата. Наведе се да смачка цигарата си в пейката, когато очите му се спряха върху едно монтирано над входа устройство — малко кръгло стъкълце. Усмихна се. Иронична, доволна усмивка.

„Благодаря ти, Господи“, помисли си той. Разкъса цигарата с нокти и хвърли парченцата на земята върху изгнилите листа. „Благодаря ти за камерата, Господи“.

---

[1] Tíg (англ.) — игра на гоненица. — Бел.ред. ↑

41.

18 май

Слънцето беше високо над Солсбъри Хил, когато Флий се събуди. Горещо и оранжево, то блещукаше над ивицата облаци в далечината. Въздухът беше влажен и потискащ и затова главата ѝ пулсираше. Беше спала само пет часа. Предната нощ, когато се качи на горния етаж, за да говори с Том, видя, че го няма. Беше изчезнал. Очуканата му кола също я нямаше. Вероятно се бе измъкнал от къщата и бе пуснал колата по инерция. Идиотчето бе пазило тишина и Проуди не се бе усетил. В продължение на цял час Флий се опитва да се свърже с него по телефона, но той така и не вдигна. Когато се отказа да го търси, главата я болеше толкова силно, че вече не ѝ се искаше да ходи при Кайзер. Искеше ѝ се само да изпие един парацетамол и да си легне. Когато се събуди обаче, главоболието още не беше изчезнало. Не беше изчезнало и другото — притеснителното чувство, че ибогаинът наистина ѝ бе дал възможност да разговаря с мъртвите. Точно както бе казал Кайзер. Трябваше да поговори с него, да го попита дали в действителност вярва в това.

Беше получила съобщение на мобилния си телефон — не искали да я тревожат през почивния ѝ ден, но трябвало да знае, че ще работят близо до границата с Уилтшир. Някаква знаменитост била изчезнала безследно. Красавицата Мисти Китсън — съпруга на футболист от Висшата лига, била напуснала някаква частна клиника предния следобед. Полицаят, занимаващ се с издирването, вкарал параметрите на търсенето, като използвал програмата „Блу 8“ и картата на района. Веднага забелязал, че на две мили от клиниката има голямо изкуствено езеро. Това било съвсем достатъчно, за да бъдат извикани водолазите. Този случай привличаше общественото внимание, но Флий не се интересуваше от изчезнали знаменитости. Нека екипът ѝ да се оправя с това. Тя трябваше да зададе един въпрос на Кайзер. Изтри съобщението, взе си душ и бързо се облече. Качи се в колата и се отправи към Мендипс.

Съдбата обаче нямаше никакво намерение да остави Флий да се измъкне толкова лесно. Тя беше изминала половината път, когато телефонът ѝ иззвъня. Прииска ѝ се да не го вдига, защото я търсеха от службата.

— Мамка му, мамка му, мамка му! — измърмори тя и натисна зеления бутон. Беше един от колегите ѝ.

— Какво искаш? Казах ви, че имам работа.

Той се прокашля.

— Зная, сержант, но наистина смятам, че трябва да дойдеш. Важно е.

— Няма начин. Това, че е известна, не я прави по-важна от другите хора. Ще се справите сами.

— Не става въпрос за нея, сержант.

— А за кого тогава?

Колегата ѝ замълча, а после каза:

— За Дъндас, сержант.

— Дъндас? — Днес той ръководеше работата. Досега никога не я беше разочаровал.

— Съжалявам, сержант. Той не говори с нас. Мисля, че ще е по-добре да дойдеш, това е всичко.

Флий мърмореше под нос, докато обръщаше колата. Ейвън и Съмърсет бяха поели случая, защото клиниката — „Фарлей Ууд Хол“, се намираше малко на запад от границата на Уилтшир. Докато минаваше бавно през портата, тя забеляза, че старата сграда е претъпкана с репортери. За да се справи с тях, ръководството на клиниката беше наело частна охранителна фирма. Охранителите носеха слушалки с микрофони и слънчеви очила и се мотаеха насам-натам, гледайки лошо представителите на пресата.

Флий продължи надолу по пътя и след почти две мили паркира до оградата. Нахлузи маратонките си, без да завързва връзките, и тръгна през полето. В края на пътеката имаше вратичка, до която стоеше полицаи. Флий му показва картата си.

На брега на езерото имаше коли и екипировка. Техният мерцедес беше паркиран в средата. Още не бяха влезли във водата, но по специфично разположената оранжева шамандура Флий разбра, че Дъндас е избрал метода на кръговото претърсване. Ако беше на неговото място, щеше да направи същото. Заради езерото. То беше

малко и кръгло и въпреки че в него имаше водорасли, спокойните му води даваха предпоставка за сравнително добра видимост. Нещо обаче ѝ подсказваше, че тялото на Мисти Китсън не е в езерото. Без никакво съмнение. Може би спеше на някой фотьойл или пък се канеше да отлети за Карибите, но със сигурност не беше в езерото.

Флий мина през вратичката и тръгна надолу по пътеката, като се оглеждаше за Дъндас. Един от колегите ѝ разговаряше с някакъв костюмиран човек. Тя го разпозна. Той беше главен инспектор. Беше дошъл главен инспектор не защото откриването на Мисти Китсън щеше да е по-трудно от откриването на който и да е друг изчезнал човек, а защото имаше много журналисти. Нужно беше да присъства детектив с висок ранг, който да се справи с тях. Колегата ѝ я видя, но вместо да тръгне към нея, мълчаливо посочи към хълма. Склонът беше неравен, а на върха му имаше малка горичка.

Дъндас едва се виждаше, но Флий го разпозна веднага. Не можеше да сбърка червената му шапка. Той се отдалечаваше от езерото, а стойката му беше отпусната, приведена. След кратко колебание Флий тръгна по склона.

— Рич? — извика тя. — Рич?

Той се поколеба, но се обърна към нея. Тя забави крачка, шокирана от изражението на лицето му.

— Леле — промърмори и ускори крачка. — Рич? Какво има?

Той си пое дълбоко дъх и поклати глава.

— Какво?

Изглеждаше болен. Никога не го бе виждала в такова състояние. Протегна ръка да го докосне и в този момент той седна рязко на тревата. Като че ли не го държаха краката.

— Рич? — Тя приклепна до него и го прегърна. — Господи! Какво се е случило?

— Джона — отговори най-накрая той. — Фейт ми се обади.

— О, боже! — Флий го потупа по гърба. Единственото, за което се тревожеше Дъндас, беше проклетият му син. Той винаги се забъркваше в неприятности и им създаваше проблеми. На всички им беше дошло до гуша от него, включително и на Дъндас. Той дори бе отказал да плати гаранцията му. Беше се научил да не обръща внимание на проблемите на Джона. Сега обаче нещата бяха по-различни. — Какво е направил този път?

— Точно това е проблемът. Няма „този път“. Сега е различно. — Дъндас погледна Флий със зачервените си очи. В тях се четеше страх. — Няма го.

— Няма го? Къде е отишъл?

— Фейт организира парти миналата вечер. Джона трябваше да дойде, но така и не се появи.

Флий коленичи на земята и разтърка краката си. Чувстваше се неловко. Като гледаше в какво състояние е Дъндас, не ѝ се искаше да му каже, че на наркоманите, особено на онези, които в момента плащат за зависимостта си, не може да се разчита. Погледна към подножието на хълма. Слънчевите лъчи се отразяваха в покрива на колата ѝ. Трябваше да отиде при Кайзер.

— Знам какво си мислиш — каза той. — Мислиш, че хората като него не се държат предвидимо. Права си. Той е голям нехранимайко и не струва пукната пара в сравнение с Фейт. Да, правил е ужасни неща, но когато става въпрос за семейството, винаги, винаги спазва обещанията си.

Флий спря да масажира краката си. Вярваше на Дъндас. Той беше най-почтеният човек, когото познаваше. Щом твърдеше, че на сина му може да се разчита, значи това бе самата истина.

— Добре — каза тя. — Кажи ми какво се е случило?

— Той дължеше пари на Фейт. Тук няма нищо необичайно. Той винаги ѝ дължи пари. Обаче каза, че ще ѝ ги върне тази сутрин. Каза, че е започнал някаква работа и ще плати всичките си дългове.

— Каква работа?

— Не мисля, че това беше някакъв удар. — Дъндас преглътна. Беше печено ченге и знаеше какви думи се използват в проституцията. Отне му години обаче да свикне да ги използва по отношение на сина си. — Ако беше просто удар, нямаше да изкара толкова пари. Той дължи на Фейт почти осемстотин лири, а такива пари не се правят лесно в Ноул Уест. А и щеше да се обади, ако нещо го беше забавило. Той винаги носи мобилния си. Тя му звъняла цяла сутрин, но телефонът му бил изключен. Щеше да се обади, ако... — Той не се доизказа. — Ако можеше.

Те седяха и мълчаха. Гледаха небето, полето и блещукащото като сребърна монета езеро. На няколко метра вдясно от тях имаше черно петно. Наскоро някой беше палил огън тук, вероятно деца. Миризмата

на пепел все още се усещаше. Нямаше бутилки и боклуци. По тези места скиташе един бивш затворник, когото хората наричаха Ходещия мъж. Флий се замисли за всички, чието изчезване никой нямаше да забележи. Изгубените души. Обърна се към Дъндас и го прегърна.

— Не се тревожи. Всичко ще бъде наред.

— Не — отговори той. — Не мисля така. Не мисля, че всичко ще бъде наред.

Флий стана и го погледна. Загледа се в сбръчканото му лице и постоянно зачервения му, покрит с петна врат. Знаеше, че никой не може да замени баща ѝ, но сега се почувства толкова близка с Дъндас, че силно ѝ се прииска да го прегърне отново.

— Рич? — каза тя. — Ще направим каквото можем.

— Да — промърмори дрезгаво той. — Да. Благодаря ти. — Дъндас замълча за момент, после се присви така, сякаш го болеше коремът. — Благодаря.

42.

11 май

Моси го побиват тръпки от всичко, което разбира за брата на Скини. Никога не е виждал малкото копеле, но знае, че то е там. Забелязвал е сянката му на стената, усещал е миризмата му, чувал го е. Има обаче нещо още по-лошо. Предвид всичко, което Скини говори за брат си, Моси стига до извода, че не само тялото му е недъгаво. Нещо не е наред и с мозъка му.

Според Моси Скини има правилен подход към шибания бизнес, в който участва. В този бизнес има пари. На Моси му е отнело много време да приеме този факт, но сега вече разбира, че по този начин Скини се опитва да оцелее. Брат му обаче има съвсем погрешен подход. Братът наистина вярва в мути. Самата мисъл за това го кара да изтръпне. Моси никога не е питал Скини дали наистина брат му е пил човешка кръв и дали е ял от кожата, с която са търгували. Само е правил предположения.

Братът вярва не само че мути може да го излекува — да оправи гръбнака и ръцете му, но и че може да повлияе на хората около него. Докато е излизал навън и е вършил странните неща, с които се занимава, братът се е влюбил. Никога не е спал с нея, само я е гледал отдалече. Въпреки това — любов. Тя е градско момиче, едно от онези, които стоят край пътя. Казва се Кийли. Моси знае много добре, че е най-лошо човек да се влюби в проститутка. Според Скини брат му си е набил в главата, че мути ще му помогне и по този въпрос. Мути щял да направи така, че момичето повече да не се чука за пари.

Скини не говори много за това. Преструва се, че нищо не се е случило, но понякога нещо го подтиква да се разприказва.

Това се случва на третия или четвъртия ден. Моси е почти сигурен, че е тук вече три дни. Чуват се викове. Той става и се взира в тъмнината. Шумът като че ли идва от коридора отвън, може би от клетката. Слушайки ехото, Моси стига до извода, че това място представлява лабиринт от стаи. Нещо се удря в стената, проехтяват

още викове, а след това настъпва тишина. Моси чака цяла вечност. Точно когато отново ляга на канапето, някакви хора започват да се блъскат в коридора. Във въздуха се усеща адреналин и насилие. Чичото, а може би някой друг. Вратата се отваря и Скини бива набутан в стаята. Когато чичото си отива и в коридора настана мрак, Моси се навежда напред и прошепва:

— Какво? Какво става?

Скини се приближава и сядна на окъсаното канапе. Прегръща с ръце раменете си и погледът му подсказва, че се е случило нещо лошо.

— Какво?

Скини клати глава, извързва очи встрани и поглежда към клетката. Отново грозникът.

— Брат ти — казва Моси. — За него ли?

Скини кима унило и обърсва нос с длан.

— Какво е станало? Какво е направил сега?

Той преглъща така, сякаш има буца в гърлото си.

— Какво?

Скини вдига ръка и докосва с палец устата си няколко пъти. В първия момент Моси си помисля, че по този начин африканецът се опитва да се успокои. После обаче разбира, че това е жест. Скини го повтаря и Моси разбира за какво става въпрос.

— Пиене?

Африканецът кима.

— Пиян ли е? Чичото го е хванал?

Скини изкривява физиономия и започва да търка с пръсти раменете си. Изражението му кара Моси да изтръпне.

— Какво е пил?

Скини продължава да мълчи. Моси вече е сигурен, че брат му е направил голяма беля. Съдейки по изражението на Скини и по шумовете в коридора, достига до извода, че чичото е хванал грозника да пие нещо, което не бива да пие. Започва да подрежда мислите в главата си, когато изведнъж всичко му се изяснява. Чувства се така, все едно в корема му се извива змия.

— Мамка му — казва плахо той. — Ти се шегуваш. Шегуваш се.

Става бавно. Чувства се замаян. Не може повече да седи тук и да чака Джона. Всичко е твърде прецакано. Отива до вратата и я блъска.

— Хей! — провиква се той към коридора. — Пусни ме! — Никой не отговаря. Отвън вече не се чуват викове. Той блъска силно по вратата и цялата сграда започва да кънти. — Хей! — крещи той. — Ела и ме пусни! Вече ми дойде до гуша от вас, извратени мръсници такива.

— Недей! — казва Скини. — Недей. Ще го ядосаш.

На Моси обаче не му пука. Той блъска вратата, опитвайки да я извади от пантите.

— Пусни ме! — Гласът му става все по-гръмогласен и по-гръмогласен. — Пусни ме, мръсничко! Пусни ме!

Моси трепери, защото повече не може да стои в една стая с животно. Точно такъв е братът на Скини — животно. Да направи такова нещо! Да пие от кръвта му! Дори не е нужно да се споменава това. Малкият мръсник е отворил хладилника, взел е кръвта му и я е изпил. Сега вече Моси е готов на всичко само и само да излезе навън.

— Ела и ме пусни, по дяволите. — Той крещи и се блъска във вратата. — Пусни ме!

След дълго викане и блъскане от тъмнината в края на коридора долита звук. Моси не го чува. В този момент обаче вижда светлина и замлъква. Моси замръзва, когато от нищото се появява глава. Чичото върви по коридора. Облечен е в синя риза и светли панталони. Моси никога не го е виждал толкова отблизо. На ръцете му има ръкавици, но не това го плаши най-много. Сега вече Моси разбира защо главата на чичото изглежда толкова голяма — заради гумената маска за садо-мазо на лицето му.

Моси се отдръпва от вратата и отстъпва назад. Скини се е свил в ъгъла.

— Какво? — крещи към него Моси. — Какво ти става? Той какво ще...

Ключалката изщраква, вратата се отваря и чичото влиза в стаята. Всичко става толкова бързо, че след това Моси няма да помни почти нищо. Няма да помни дали Скини му е помогнал и какво точно се е случило. В първия момент тича към банята, а в следващия се удря в канапетото. Притиснат е и не му достига въздух. Чичото е бърз и жилав, мощен като бик. Толкова е ядосан, сякаш може да разбие стените с голи ръце.

Моси опитва да се бори, но не му достига въздух. Лежи задъхан на канапето и се мъчи да нададе вик. Някой сяда върху него. Не може да види кой, защото очите му са покрити. Вероятно е чичото, ако се съди по силата. Огромна тежест се стоварва върху гърдите на Моси и изкарва въздуха му. Дробовете му са силно притиснати. Смъртта е близо.

Моси чува хриптенето на дробовете си, докато опитва да си поеме дъх. Чичото диша тежко като кон. Някой сграбчва ръката на Моси. Той се опитва да я освободи, но не успява. Усеща нещо познато — убождане. Не може нищо да направи, защото иглата е вече вътре. Това е по-бързо от доза хероин. Почти веднага през тялото му минава мощна вълна. Главата му се изпълва с гласове, а след това всичко приключва. Вратът му се отпуска и той застива неподвижен. Само ръката му леко потрепва, докато цялото съдържание на спринцовката се влива в надупчената му вена.

Чичото и Скинни мълчат и вероятно го наблюдават. След това чичото изръмжава и става от гърдите му. Моси не се опитва да се изправи. Вече не му пука. Той лежи по гръб, а ръката му се поклаща безжизнено над ръба на кушетката. Пръстите му са отпуснати, очите му блуждаят. Вижда градове и планини по тавана. Вижда звезди и облаци. Той плува, той лети. Другото няма никакво значение. Няма значение, че някъде в ъгъла на стаята чичото включва в контакта някакъв уред. Няма значение, че чува ръмжене на електрически трион. Важно е само да продължи да лети. Така ще може да достигне звездите. Стига да поиска.

43.

18 май

— Това е заради застрахователите — каза Тей и приклепна зад бюрото на рецепцията. Пръстът ѝ започна да се движи по подредените в редица кутии с дискове. — Те намаляват застрахователната премия, ако има камера. Някои от хората, които идват тук, са много отчаяни и никога не се знае...

— Да — каза Клоуи. — Никога не се знае.

Кафъри стоеше леко встрани, защото се опасяваше, че Тей ще го изпепели с поглед, ако усети миризмата на тютюн.

— Тей, вие споменахте нещо преди известно време — каза той. Малайзийката извади няколко кутии и ги постави на бюрото. — Казахте, че ибобаинът се използва за ритуали.

— Племето буити. — Тя намести очилата си и отново приклепна, за да провери останалите дискове. — С помощта на ибобаина осъществяват връзка с предците си.

— Някакъв шамански ритуал?

Тя погледна нагоре.

— Шаман — повтори Кафъри. — Нещо като лечител.

— Не съм запозната с тази страна на въпроса. Интересувам се от биохимичните аспекти, а не от антропологическите.

— Знаете ли дали се използва и по други начини? При други африкански ритуали? Маже би като лекарство?

Тя поклати глава и се изправи, поставяйки още три диска върху бюрото. Извади една хартиена торбичка и я сложи до дисковете.

— Това не е от моята компетентност, господин Кафъри. Имаше един учен, който се интересуваше от работата ни. Той би могъл да ви каже. Аз му съдействах заради публичността, но не съм навлизала в дълбочина. Това беше в началото, когато започвахме да лекуваме.

— Той идваше тук и наблюдаваше — каза с важен глас Клоуи. — Нали разбирате, проучвания, научна работа.

— И с каква цел?

— Каза, че ще ги публикува. Нали това правят учените. — Тей се пресегна и започна да щрака с мишката на компютъра. Принтерът избръмча. — Имаме домашния му адрес, защото той рядко ходи в университета. — Тя му подаде един лист и се усмихна. — Много е любезен. Може до безкрайност да ви говори за ибогаин и ритуали.

Кафъри взе листа и прочете името.

— Кайзер Ндука — промърмори той. Първото име звучеше немско, а фамилното — африканско. Беше го срещал и преди. В един от списъците с консултанти на Мерилин. Тя го беше подчертала, защото Ндука живееше наблизо. — Чудесно — каза той и мушна дисковете в хартиената торбичка. — Ще ги занеса в мултимедийния център, за да ги анализират, а след това може би ще отида да поговоря с господин Ндука.

— Поздравете го от нас — изчурулика Клоуи и размърда пръсти за довиждане.

— Да — каза Тей, докато му държеше вратата на излизане. На лицето ѝ отново се появи онази хладна, леко надменна усмивка. Кафъри за момент си помисли, че тя ще подсмръкне и ще сбърчи нос, след като усети миризмата на цигари. Нищо подобно не се случи. Тя само наклони глава и каза: — Моля ви, направете го. Поздравете го от наше име.

Мисти Китсън беше пристрастена към наркотиците. Също като Джона. Тя обаче беше красива и богата и точно в това се състоеше разликата между двамата. Флий и Дъндас много добре знаеха, че на Джона няма да бъде обърнато голямо внимание, въпреки че баща му бе полицай. Обади се на дежурния инспектор в Тринити Роуд — най-близкото полицейско управление — и съобщи за изчезването на Джона. Инспекторът не прозвуча убедително, когато каза, че ще даде приоритет на случая, затова Флий реши да се обади на един свой познат.

Кафъри. Тя имаше странното усещане, че той е от хората, които биха направили нещо за наркоман като Джона. Без да може да обясни защо, тя мислеше, че единствено той не би се спрял пред нищо, преди да го открие. Кафъри обаче не беше в Кингсууд, а мобилният телефон, който ѝ бяха дали, не отговаряше. В крайна сметка Флий разбра, че е

отишъл в мултимедийния център в Портисхед, за да прегледа някакъв запис. Можеше да се отбие там по пътя за Кайзер. След като даде разпореждания на подчинените си и Дъндас отиде при Фейт, тя се отправи към колата си.

Затвори вратата и мушна ключовете в стартера. В този момент пред вратата изникна един нисък, набит мъж със сериозно изражение. Той почука на стъклото, а тя запали двигателя и свали прозореца.

— Вие ли сте сержант Марли?

— Да. Какво мога да направя за вас?

— Аз съм полицейският съветник.

Полицейският съветник — човекът, който беше определил параметрите и беше вкарал екипа ѝ във водата. Не го беше виждала преди.

— Да, добре — каза тя безизразно и закопча колана си. — В отпуск съм, така че говорете с някой от хората ми.

— Бих го направил, но днес става нещо с хората ви. За момент ми се стори, че се канят да прекратят издирването.

— Имаме недостиг на водолази, но новият отговорник ще се справи. Не сме се забавили повече от час.

Тя натисна бутона, за да вдигне страничното стъкло. Полицейският съветник мушна ръката си вътре и го препречи.

— Искам още един човек там. Ще съм ви благодарен, ако пратите някого. Дали ви е минавало през ум да прекратите отпуска си? Случаят е много важен.

Едното ѝ око започна да играе.

— Не, изобщо не ми е минавало. Хората, които са там, могат да се справят с работата. — Тя вдигна очи и го погледна в лицето. Имаше закръглен нос и спукани капиляри по бузите. Флий усети, че е на път да загуби контрол. Заради лицето му, заради начина, по който бе препречил страничното стъкло, и заради милион други причини. Просто нещо се размести в нея. — Виж какво, хайде да говорим откровено и да си спестим излиянията. Става ли?

— Откровено?

— Да — каза тя. Знаеше, че трябва да спре, но ѝ харесваше начинът, по който думите излизаха от устата ѝ. Гладко и чисто. — И двамата знаем, че тя не е там.

— Така ли?

— Да, така.

Очите му бяха бледосини, леко зачервени.

— Странно. Хората ти все още не са претърсили езерото, а ти вече знаеш, че тя не е там. Как си станала такъв специалист?

Флий се замисли. Обучението? Опитът? А също и предчувствието — дребните умения, които довчера не знаеше, че притежава.

— Ти не си обучена да извършваш претърсване — каза той. — Нека да си го кажем направо. Ти си просто един...

— Водолаз. Просто водолаз. Това ли се канеше да ми кажеш?

— Има установени профили за хората, които са в състояние като нейното. В девет от десет случая тези, които бягат от клиниките, се опитват или да хванат първия автобус, или да се надрусат в близкия град. Ако обаче са се самоубили, тялото им бива откривано в радиус от две мили от клиниката.

Флий остана безмълвна за момент. След това погледна ръката, която все още подпираше стъклото.

— Нов ли си? — попита тя. — Не съм те виждала.

— Наскоро завърших обучението си. Да.

— И какво е общото между откриването на бомба и откриването на човешко тяло?

— Трябва да знаеш, че обучението ни не е свързано само със самоделните взривни устройства.

— Знам. След като приключите с взривовите, отивате в Северен Уелс за няколко дни. Учите се как да разчитате различни профили. Знаете как се използва електронна карта, но не знаете как да... — Тя си представи стоящия на прага на къщата й Проуди. — Не можете да мислите нестандартно.

Полицейският съветник се изправи. Виждаше ноздрите му, малките косъмчета вътре и зачервената кожа. Може би беше настинал и му се налагаше непрекъснато да издухва носа си.

— Е — каза той и подсмръкна саркастично. — Хайде да ме научиш да мисля нестандартно, а? Кажи ми откъде знаеш, че в езерото няма труп?

Флий въздъхна, завъртя ключа и освободи ръчната спирачка.

— Защото — каза търпеливо тя — Китсън е красиво момиче. Известно момиче. А когато красивите и известни момичета се

самоубиват, те го правят така, че трупът им да изглежда добре. Това изключва удавяне. Със сигурност не се давят в мръсно старо езеро като това. Разбра ли?

Без да изчаква отговора му и знаейки, че той ще отиде право при главния инспектор и ще започне да дрънка, тя включи на скорост и подкара колата. Полицейският съветник стоеше в облака прах и гледаше гневно след нея.

44.

Флий веднага видя очуканата кола на Кафъри. Тя беше в края на паркинга и изглеждаше не на място в сравнение с лъскавите фордове и беемвета.

Паркира до нея, изключи двигателя и остана неподвижна за няколко секунди. Ръцете ѝ стискаха волана, а ноктите ѝ бяха побелели. В главата ѝ изникна образът на изпънато до скъсване въже. Чувстваше тялото си празно, а главата си лека. Струваше ѝ се, че ако не говори скоро с Кайзер, нещо в нея ще се спуска.

Една позната фигура излизаше от остъкленото преддверие. Сакото на Кафъри беше разкопчано, а ръцете му бяха мушнати в джобовите. Под бялата му риза очевидно имаше стегнат корем. По начина, по който детективът оглеждаше тревните площи и фонтаните, Флий определи, че е замислен. Сякаш му се искаше да отиде при колата си, но нещо го задържаше. *Какво изобщо правя тук? Наистина ли си мисля, че той ще обърне внимание на изчезването на Джона?* За да се заеме с такова търсене, човек или трябва да е луд, или трябва да знае каква мъка изпитват близките на изчезналия. *Дали изобщо ще ме изслуша? А защо искам да се обърна точно към него?* Последната мисъл силно я раздразни.

Точно когато се канеше да се откаже и да отпраши за Тринити Роуд, за да поговори с местния инспектор, Кафъри я видя. Изражението му не се промени, но тя знаеше, че я е забелязал. Той замръзна на място, изправи рамене и се вгледа в нея.

Флий го изчака да пресече тревната площ, свали слънчевите си очила и излезе от колата.

— Здравей! — каза той.

Тя му се усмихна мрачно.

— Бил си в мултимедийния отдел?

— Трябваше да прегледам едни записи, но се оказа, че нещата не стават бързо. Трябва да им вися на главата. — Той замълча за момент. — Ти какво ще правиш днес? Аз ще ходя извън града.

— Извън града?

— По работа — каза той. — Нищо друго. Просто си помислих дали не искаш да се поразходим.

— Не — каза тя. — Аз ще трябва да... трябва да се видя с един... един човек.

Той я погледна замислено. Като че ли нещо в нея го беше заинтересувало или развеселило. Едно малко парченце небе се отразяваше в ириса му и затова ѝ се прииска да затвори очи. Специфичната болка се загнезди в корема ѝ. Мразеше я.

— Защо си дошла? — попита той. — Стори ми се, че искаш да ми кажеш нещо.

— Имам нужда от помощ. Не бих искала да те притеснявам, но няма към кого да се обърна.

— Добре — каза внимателно той.

— Ричард Дъндас. Срещал си се с него. Той е един от хората ми.

— Да. Спомням си.

— Момчето му е изчезнало. Джона. Казал на майка си, че си е намерил добра работа. След това си тръгнал и не се появил повече.

— Работа? Каква работа?

Тя въздъхна и се почеса по главата.

— Той прави секс за пари. Затова дойдох при теб. Дежурният инспектор в Тринити Роуд не би обърнал внимание на случая. Джона е наркоман. Често се забърква в неприятности.

— И не за първи път изчезва?

— Не. Това е първият път. Там е проблемът. Познавам Дъндас. Щом той смята, че се е случило нещо лошо, значи наистина е така. Дойдох при теб, защото си мислех... — Стомахът ѝ се сви. — Защото ми се струва, че ти би направил нещо по въпроса.

Кафъри гледаше устата ѝ и като че ли обмисляше думите, които току-що бяха излезли от нея. Канеше се да каже нещо, но се отказа. Вдигна глава към небето, сякаш си мислеше за времето или се опитваше да долови някаква миризма във въздуха. Дълго мълча и Флий си помисли, че съвсем е забравил за нея. Когато най-накрая я погледна, тя веднага забеляза, че всичко се е променило.

— Какво? — попита тя. — Какво има?

— Ще го направя. Ще го направя веднага.

Той извади ключовете си. Като че ли отново се канеше да каже нещо, но само кимна и се отдалечи, вдигайки ръка за довиждане. Влезе в колата си и потегли. Флий остана сама под майското слънце. Чудеше се дали нещата наистина са толкова прости, дали той ще удържи на обещанието си и дали няма да го забрави, преди още да стигне главния път.

45.

Моси лежи по гръб, а по лицето му текат сълзи. Стаята е вече неподвижна. Най-накрая е спряла да се върти и да тупти като гигантско сърце. Той е благодарен поне за това. Поема дълбоко дъх няколко пъти. Ден е. Някаква кола спира съвсем близо, от другата страна на решетката. Може би другите се връщат. Дълго време ги е нямало. Оставили са го в компанията на плакатите. Уил Смит го гледа безизразно над гранатомета си. Брад Пит се мръщи, а нагръдникът му отразява слънчевата светлина.

За пръв път от страшно много време болката намалява до ниво, при което той може да се концентрира и да обмисли ситуацията. Няма представа колко време е минало, откакто чичото му отрязва ръцете. Тресе го. Знае, че по време на треската е забравил кой е и къде се намира. Затваря очи и се опитва да си спомни. Всичко, което си спомня обаче, са първите часове след преминаването на действието на наркотика.

Чувстваше се така, все едно се блъска в някаква бяла стена или се върти в пространството, без да разбира къде е горе и къде — долу. Никога не беше изпитвал подобна болка. Много по-лоша от спазмите и от страданието, което му бяха причинили язвите по крака. Той лежеше на канапето, виеше и притискаше ръцете си между краката. Сякаш това можеше да спре агонията. Не смееше да погледне какво са му направили.

Скини стоеше при него и се опитваше да го успокои. Редовно му биеше дозата. Малките му сръчни пръсти откриваха здрава вена и внимателно мушкаха иглата. Чак на втория ден, след като преградна от викане, Моси събра кураж да погледне ръцете си. Изчака да получи дозата си хероин, преглътна, за да спре гаденето, и го направи. Погледна мястото, където по-рано бяха дланите му. За момент мозъкът му престана да действа. Моси не можеше да се движи, можеше единствено да се взира. Първата мисъл, която се появи, беше абсурдна и странна: „Колко къси са ръцете ми!“. Някой беше превързал

чуканите с бинтове, взети сигурно от чантичка за първа помощ. Бинтовете бяха залепени с цитопласт и бяха просмукани с кръв. Моси трепереше толкова силно, че чак зъбите му тракаха. Той подпря чуканите на бедрата си и много дълго ги гледа. Продължаваше да си мисли колко къси и тънки са ръцете му. Защо не си спомняше как изглеждаха дланите му?

И тогава истината се стовари върху него. Той не помнеше как изглеждаха дланите му, въпреки че ги беше виждал всеки ден. Никога повече нямаше да ги види. Никога повече нямаше да види собствените си длани. Главата му се отпусна на канапето.

— Гадни мръсници такива — изкрещя той. По бузите му се стичаха сълзи.

Скини допълзя до него, застана на колене и започна да гали челото му. Мъката на Моси обаче беше толкова голяма, че нищо не можеше да го успокои.

— Ръцете ми. Ръцете ми. Това са моите ръце.

В главата му се върти единствено тази мисъл. През следващите няколко дни болката намаля. Скини сменяше превръзките и се грижеше за него, доколкото може.

Моси не може да се примири, че са му отнели ръцете. Мисли си, че ако види тези хора, ще може да направи нещо по въпроса. Да върне всичко назад може би. Той иска ръцете си повече от всичко друго на света. Те не могат да се сравнят с нищо. Нищо не може да замени ръцете. Те са дадени от родителите му. При тази мисъл той се разплаква още по-силно. Родителите му са му дали нещо ценно. Дълго време не му е пукало за тях, но сега непрекъснато мисли за мъката, която те ще изпитат, ако разберат, че са му отнели ръцете. Чувствата, които изпитва към тях, го карат да съжалява, че е станал наркоман.

Раните са започнали да миришат. Преди три дни, докато се опитваше да се обърне на канапето, Моси усети как нещо в левия чукан поддаде, издавайки отвратителен звук. Гъста бяла течност се просмука в бинтовете. След няколко часа дойде треската и Моси бе отнесен в друг свят — света на болката. Цялото му тяло пулсираше. Дни наред се потеше и се мятеше на канапето, а когато му просветваше за момент, Мъжете в черно го гледаха от стената. Понякога на постера пишеше: „Спасяват Земята от боклуците на Вселената“, а друг път: „Разкарай се от Вселената, Мелоус, боклук

такъв“. Мози започваше да оплаква ръцете си веднага щом световъртежът престанеше. Извърташе се странично на канапето и изкрещяваше към решетката: „Дайте си ми ръцете, гадове!“.

А сега вече няма сили. Тялото му се е предало и всичко, което може да направи, е да лежи, да диша и да слуша шумовете в сградата. Лесно му е да се престори, че нищо не се е случило. Никога не е отивал на срещата с другите наркомани и никога не е виждал Скинни. Сърцето му се къса, когато се замисли какъв е бил животът му преди. Мисълта му вече е ясна и той вижда истината. Няма връщане назад. Ще умре тук. Той позволява на гласовете да влязат в ушите му и на слънчевите лъчи да осветят очите му. Разбира, че това ще е последната светлина, която ще види.

А в това време отвън, там, където е светло и има дървета, спира кола и се затръшва врата.

46.

В купето на форда миришеше на застояло и затова Флий свали стъклото. Успя да стигне бързо — за не повече от половин час. Наоколо имаше гъсти гори и клисури, затова тя си припомни колко самотен може да бъде светът понякога. Тя бавно приближи къщата, паркира на чакълестата алея и изключи двигателя. Бързо движещите се облаци засенчваха силното слънце от време на време. Тревата изглеждаше суха, а къщата — занемарена. Котката, която се излежаваше на сянката на един бидон, примигна сънливо и вдигна глава. Нищо друго не помръдваше. Повечето прозорци бяха обковани с дъски, а останалите — запердени. Флий се замисли за посещенията си тук като дете. Опита да си спомни дали къщата на Кайзер и преди изглеждаше толкова зловеща.

Никой не се появи, така че тя излезе от колата и затръшна вратата. Звукът проехтя над пустия двор, а Флий се поколеба, чудейки се дали Кайзер го е чул. След като професорът не се появи, тя свали слънчевите си очила и тръгна към верандата. Спря да погали една от котките, които излязоха от тревата и започнаха да се отъркват в глезените ѝ. Не чу никакъв шум и реши да отиде отзад. Задната врата беше отключена. Старият му фолксваген беше паркиран на обичайното си място, но Кайзер го нямаше. Пристройките и оранжерията също бяха пусли. Флий отиде в кухнята.

Пластмасовите ленти се поклащаха леко. Явно някъде имаше отворен прозорец. На масата лежеше недояден сандвич, около който бръмчаха мухи. Три парчета авокадо се търкаляха на дъската, а от костилките им се стичаше гъста, подобна на кръв течност. Наоколо цареше обичайният за Кайзер хаос — на бюфета имаше купища списания, а сгушеното в ъгъла на клетката си морско свинче се пулеше в нея. Тя взе резервоарчето, напълни го с вода и го мушна между пречките на клетката. Малкото животинче приближи розовата си муцунка до отвора и започна шумно да лочи. След това тя вдигна

дъската и изхвърли в кофата за боклук парчетата авокадо и мокрите костилки.

В дневната имаше чиния и отрупана с трохи салфетка. Върху един вестник лежеше разглобен двигател на косачка. Флий размърда мишката на компютъра, но екранът не оживя. Отиде да седне на дивана, върху който беше прекарала осемнайсет часа в събота. Притисна ръце към тапицерията и се загледа в нея. Като че ли очакваше протърканата материя да ѝ каже нещо. Мъчеше се да си спомни дали е сядала пред компютъра, но в ума ѝ прииждаха само халюцинациите — скелетите на родителите ѝ и водите на Бушменската дупка. И думите на майка ѝ: „Сега вече ще ни намерят“.

Тя се отпусна назад и скръсти ръце. Заключените шкафове бяха подредени покрай стените. Майка ѝ казваше, че там Кайзер държи наркотиците си. Малко по-надолу се виждаше прагът, на който вчера се бе появил Кайзер. Облечен в бяла риза, с лице, подобно на череп. Флий си припомни една от снимките, които бе намерила в кабинета на баща си. На нея се виждаше шаман, облечен в нещо като рокля. На главата му беше поставен череп на козел, в чиито очни ями имаше сребърно фолио. Флий разтърка ръцете си и погледна назад през рамо. Внезапно ѝ беше станало студено. Като че ли духаше от прозореца отзад. Африканските маски на Кайзер се вираха в нея. Тя ги беше виждала хиляди пъти и нямаше причина да се чувства странно. Имаше много по-притеснителни неща — общуването с мъртвите и това, че знаеше, че ще намерят родителите ѝ.

Тя отиде в коридора и се провикна:

— Кайзер? Там ли си?

Никакъв отговор. Тя погледна скъсаните тапети в коридора, металната стълба и захвърлената на пода мистрия. Къщата не беше в добро състояние въпреки усилията на Кайзер. Флий разбираше защо майка ѝ и брат ѝ не се чувстваха комфортно тук — притесняваше ги течението в коридора.

Флий си помисли дали да не провери и другите стаи. Ами ако Кайзер лежеше някъде със счупен крак или пък беше получил удар? Чувахе се само далечното потракване на открехнат прозорец и затова тя реши да се върне в дневната.

Телевизорът беше изключен, но видеото бръмчеше. Зелените цифри ритмично се сменяха. Флий се загледа в тях и се замисли. Не го

беше виждала да гледа филми, както и телевизия. Тя взе дистанционното и включи телевизора. Той изпука неохотно, след това оживя.

Звукът бе намален. В момента, в който тя посегна към дистанционното, за да го увеличи, на екрана се появи образ. Цветовете бяха твърде тъмни, като тези на старите филми. На някакво легло лежеше мъж. Флий инстинктивно стисна дистанционното, когато видя какво прави той.

Той беше млад, чернокож и много слаб. По зеленикавата му риза имаше петна от пот, а лицето му беше изкривено от болка. Мъжът стисна зъби и изви тялото си. Флий не можеше да разбере какво го боли, но болката определено беше истинска — по лицето му течеше пот. Тялото му остана гротескно изкривено за няколко секунди, а след това нещо се промени. Той се отпусна и отвори очи. Погледът му започна да шари насам-натам. Като че ли не можеше да повярва, че болката е изчезнала. След това той потрепери и се сви като зародиш. Екранът примигна и стана черен.

Флий гледаше изненадано екрана. Не беше сигурна какво точно е видяла. Стоя неподвижно известно време и, след като не можа да измисли нищо друго, стана и извади касетата. Остави я на малката масичка, после отдръпна ръка като опарена. Сърцето ѝ препускаше. Мъчения. Това беше видяла. Мъчения. Защо Кайзер гледаше такива неща?

Някакъв шум я накара да се обърне. Устата ѝ пресъхна. Кайзер стоеше на прага. Беше облякъл същата бяла риза, а в ръцете си държеше ножица за подрязване на храсти.

— Кайзер? — каза тя и го погледна подозрително. — Не знаех, че...

Той не отговори, само се усмихна тъжно. Това беше една усмивките, които сякаш казваха: „Винаги съм се надявал, че няма да се стигне дотам. Какво да се прави, животът е гаден“.

— Фийби — каза повлечено той. — Фийби, мисля, че е време да поговорим.

47.

Звукът от затръшването на вратата кара Моси да се поразмърда. Той отваря очи, примигва и с мъка извърта главата си встрани. Отърква очи в горната част на ръката си, за да вижда по-добре. Чуди се какво е привлякло вниманието му. Отвън не за пръв път спират коли. В шума на тази обаче има нещо различно. Може би тя е свързана по някакъв начин с него. Пежото?

Моси поглежда към вратата. Той очаква да светне лампа и да се появи Скини. В коридора има някой, но това не е Скини. Сърцето му започва да бие силно и монотонно. Страхът смразява кръвта във вените му. Той успява да го види. Някой се движи в тъмното, някой много нисък. Може би всичко е просто игра на сенките, а може би там наистина има някой.

— Хей! — прошепва Моси. — Кой е там?

Тишина. Той изтръпва, когато мисълта изведнъж го връхлита. Знае кой е там. Братът. Онзи, който взе бутилката с кръв от хладилника и я изпи. Значи все пак не е бил сам през цялото време. Братът е бил тук. Пулсът му се учестява. Моси е сигурен, че миризмата на чуканите ще привлече изродчето.

— Ей, мръсник! — просъсква той. Вие му се свят. Повръща му се и едновременно с това му се плаче. — Само опитай, мръсничко. Ще видиш какво ще ти се случи.

Тъмната сянка, изглежда, го чува. Замръзва неподвижно, сякаш се ослушва.

Моси се подпира на лакти и леко се надига. Главата му се люшка, а зъбите му тракат.

— Ей, задник! — промърморва той. — Чакам те.

Сянката веднага реагира на думите му, като се свива на топка. Тишина. На Моси му е трудно да диша, но се опитва да се приготви за битка. Вдига глава и оголва зъби. Готов е да ухапе малкото копеле, ако се приближи. Нищо обаче не се случва. Сянката не се приближава.

Вместо това се отдръпва назад и изчезва. Мози се взира в празното пространство. Главата му пулсира.

Не отделя поглед от вратата. Тялото му е напрегнато и диша трудно. Ще му се Скини да си дойде веднага. Ако в колата действително е бил той. Бори се със световъртежа, който е получил в резултат на усилията да се надигне. Накрая се предава. Познатата розовина изплува в очите му и го поваля.

48.

Въпреки инстинктите си той беше решил да не ходи при Кайзер Ндука. Докато стоеше на паркинга и гледаше Флий, Кафъри беше усетил, че е точно на ръба. Едно леко подухване на вятъра можеше да го изпрати в едната или в другата посока. Можеше да ѝ помогне, а можеше и да продължи да върши обичайната си работа. Преди време нямаше да се разколебае от думите на някаква жена. Защо сега нещо му подсказваше, че се е предал съвсем лесно? Беше дал тържествено обещание, че ще разследва изчезването на някакъв наркоман. Наркоман, който бе толкова зает да продаде задника си, че е пропуснал да посети майка си. Все пак бе дал обещание и сега трябваше да помогне на Флий. Имаше чувството, че Ходещия мъж би казал нещо по този въпрос. Дори предполагаше, колкото и странно да изглежда, че бившият затворник би одобрил това негово решение.

Сега разглеждаше спалнята на Джона Дъндас. Тя беше малка, в нея имаше място само за един матрак и за голяма щайга, съдържаща чифт маратонки и няколко смачкани на топка фланелки. Най-горното стъкло на прозореца беше счупено, а върху дупката бяха залепени найлонови торби с инициалите на местния супермаркет. Торбите потрепваха под силните ветрове, които блъскаха петнайсетия етаж на жилищната сграда.

Фейт Дъндас и бившият ѝ съпруг Рич стояха на прага и се опитваха да видят стаята през очите на Кафъри. Надяваха се, че той ще забележи нещо, което са пропуснали. Фейт беше обикновена жена, облечена в обикновена светлосиня пола, розов пуловер и ниски обувки. Посивялата ѝ коса беше вързана на кок. Никой не би си помислил, че е майка на наркоман, ако не бяха подутите ѝ от плач очи, които ѝ придаваха вид на пребит боксьор. Кафъри си помисли, че родителите на наркоманите са два вида. Едните изритваха децата си и ги оставяха да се оправят сами, а другите продължаваха да се грижат за тях въпреки непрестанните неприятности.

— Той каза ли ви къде ще ходи? — попита Кафъри. — Каза ли нещо въобще?

— Не — отговори с глух глас Фейт. Тя притискаше устата си с кърпичка и затова трудно се разбираше какво говори. — Каза единствено, че си е намерил работа. Специална работа. Много мислих, но нищо друго не можах да се сетя. — По лицето ѝ започнаха да се стичат сълзи. — Не му обърнах голямо внимание. Мислех си, че съм чувала всички тези неща и преди, и просто... — Думите заглъхнаха и тя захлипа.

— Какво е имал предвид под „специална работа“?

Тя поклати глава, а от очите ѝ потекоха още сълзи.

Кафъри повдигна въпросително вежди и погледна бившия ѝ съпруг.

Дъндас се изкашля и изправи раменете си.

— Той смяташе... смяташе, че ще изкара много пари.

— Колко е това „много“?

— Хиляда и осемстотин лири. — Той погледна Фейт. — Поне така ѝ е казал.

— Хиляда и осемстотин лири... — Кафъри поклати глава. — Какво е трябвало да направи?

— Не знам.

— Доста добре като за една нощ — каза Кафъри. — Сигурно сте съгласни с мен. Доста добро заплащане.

— Аз не бях там. — Дъндас хвърли поглед към темето на жена си. — Може би ако бях, щях да... — Лицето му се сбръчка. Като че ли беше на път да се разплаче. — Съжалявам — каза той, докосна с пръст носа си и затвори очи. — Нямам представа какво се е канел да прави.

Кафъри взе една от смачканите на топка фланелки. По нея имаше изсъхнали бели петна. Не му се искаше да мисли какво е това вещество, така че пусна фланелката и изтупа ръцете си. Погледна вехтия матрак, смачканите чаршафи и опърпаната възглавница. Помисли си, че с право се е отказал да прави деца. Така никога нямаше да се окаже в положението на Фейт — смазан от мъка.

— Той е продал вещите си, така ли?

Фейт спря да плаче, задържа дъха си за момент, след това каза:

— Да. Продаде ги.

— Вие сте му ги купували?

Тя отново кимна.

— Продад ги е, за да си купи наркотици?

— Да... може би.

Дъндас я придърпа към себе си и погледна Кафъри право в очите. Изглеждаше леко ядосан. Явно смяташе, че това причинява болка на бившата му съпруга.

— Казваше на майка си, че ще се справи със зависимостта си към наркотиците.

— Разбирам.

— Има вероятност да е истина.

Кафъри кимна.

— Възможно е.

— Каза, че е решил твърдо. Смяташе да изчисти дълговете си, а останалите пари да даде за лечение.

— Предполагам, че тя му е дала пари.

— Не и този път. Този път отказа.

Фейт погледна към него и пое дълбоко въздух.

— И какво стана — простена тя. — Виж какво стана. — Зарови лице в гърдите на Рич. Гласът ѝ ставаше все по-висок и по-висок. — Виж само какво стана. Сега ще му отрежат ръцете, като на онова бедно момче. Ако му отрежат ръцете, аз също ще умра. Чуваш ли ме? Също ще умра.

При тези думи Дъндас замръзна. Вдигна очи и погледна Кафъри. Не каза нищо, но погледът му говореше много. Всеки от двамата знаеше какво мисли другият.

— Фейт...? — обади се Кафъри. — Какво те кара да мислиш, че това ще се случи? Това за ръцете.

— Той е идвал тук — прошепна тя. — Тук, в този апартамент. Джона ми каза.

— Кой е идвал тук?

— Онзи. Горкото момче.

— Мелоус? — Кафъри погледна Дъндас и видя, че тези думи са потресли и него. Лицето му бе посивяло. — Фейт, искаш да кажеш, че Джона е познавал Иън Мелоус?

— Те бяха добри приятели.

Мисълта на Кафъри вървеше бавно, но гладко. Джона и Моси. Джона и Моси. Той се приближи до прозореца и погледна през петната

от конденз, които се бяха образували от вътрешната страна на стъклата. Изсъхналите тревни площи и паркингите изглеждаха така, сякаш принадлежаха на друг свят. По тях се движеха малки цветни петна — хора. Кафъри си спомни думите на Човека с чантата: „Каза, че някой ще пострада. Помня думите му: «Там има извратени типове, ЧЧ». Не знам какво щяха да правят, ако нямаше такива глупаци като мен, които приемат всичко“.

На Кафъри му беше трудно да понесе страха и мъката, които усети в апартамента на Джона. Обади се на една от служителките от отдела за връзки със семействата и когато тя пристигна, той се сбогува с Фейт и Рич и слезе долу. Заклучи се в колата си и проведе няколко телефонни разговора. Първо говори с инспектора от Тринити Роуд, след това с началника си и с подчинените си. След като приключи, се обади на служебния телефон на Флий, макар да знаеше, че тя не е на работа. Дежурният сержант се оказа услужлив и му даде номера на личния ѝ телефон. Той обаче беше включен на гласова поща. Кафъри не се сещаше какво да каже, затова затвори.

Остана в колата си, мислеше за парите, които Джона се бе надявал да спечели. Бандата младежи, които висяха във фоайето, го гледаха намръщено. Те можеха за секунда да познаят кой е ченге. Хиляда и осемстотин лири. Съвсем малко повече от таксата за лечение в АДРИ. Брошурата лежеше на съседната седалка. Той я вдигна и се загледа в извития корен. Отново извади телефона си и се обади в мултимедийния отдел в Портисхед, за да им каже да му изпратят снимката на човека с бялата риза на мобилния телефон. След това запали двигателя и бавно подкара колата.

Отново мислеше за ибогаина. За ибогаина и за Кайзер Ндука — човека, който знаеше всичко за употребата на наркотика при религиозните ритуали. Адресът му беше в Мендипс, сравнително близо. Хората му щяха да се оправят сами тук, а той щеше да има време да отиде дотам и да се върне. Чувстваше, че Ндука е важен за разследването.

Той живееше в онази част от Северен Съмърсет, която приличаше на френска провинция — усамотени каменни къщи; горички и тесни пътища, криволичещи покрай хълмовете.

Кафъри караше бавно през облаците от мушици, като веднъж му се наложи да спре, за да пропусне стадо коне. Лесно намери входа на имението. На храстите беше закачена стара дървена табела, на която пишеше „Скъп дом“. Пътят стана още по-неравен. По стръмната алея имаше коловози и дупки, а неокастрените храсти дращеха колата и оставяха следи от цветен пращец по предното стъкло. Кафъри имаше чувството, че минава през джунгла и ще се загуби. Когато погледна екрана на телефона си, видя, че тук няма покритие.

— Маmicата му — измърмори той. Мушна телефона във вътрешния си джоб и продължи да кара. Вече беше загубил представа за посоките, когато изведнъж дърветата и храстите свършиха. Той пресече обрасла с висока трева поляна и продължи нагоре. На петдесетина метра от него се появи стара, занемарена къща. Беше кацнала на ръба на долината, а около нея имаше порутени пристройки. Някакви стъкла, вероятно от разглобена оранжерия, бяха наредени до буренясалата алея. Някои от прозорците на първия етаж бяха обковани с дъски. Къщата изглеждаше пуста и потънала в забрава, но не това караше сърцето на Кафъри да забие силно. Една кола беше паркирана пред входната врата.

Сребрист форд „Фокус“.

Регистрационният номер започваше с „Y9“. Регистрационният номер на колата на Флий също започваше с „Y9“. Беше обърнал внимание на този факт сутринта на паркинга. Това не беше кой знае какво съвпадение. В района сигурно имаше стотици сребристи фордове, чиито номера започваха с „Y“. Имаше обаче и други неща, които беше забелязал на паркинга — малкото парченце плат, което стърчеше от затворения багажник и синята торба на задната седалка. Те не можеха да са просто съвпадение.

Докато се обръщаше към къщата, Кафъри, незнайно защо, си представи, че на това място се случват странни неща — войнствени ритуали. Кайзер беше един от водещите експерти по магьосничество. Той имаше контакти с АДРИ. Кафъри усети студенина във вените си. Какво беше казал Мабуза? Интелектуалците се опитвали да го злепоставят?

Той отпусна газта и остави колата бавно да пълзи напред. Стараеше се да не вдига шум и да не прибързва, за да не привлече вниманието на хората в къщата. Отби встрани и направи обратен завой

в тревата. Предницата на колата вече беше обърната по посока на пътя. Изключи двигателя и излезе, затваряйки вратата много внимателно. Не харесваше запуснатите сгради. Те му напомняха за една сграда в Норфолк, в която бе влизал. Беше предполагал, че там ще открие нещо, свързано с изчезването на Юан.

Кафъри бавно приближи къщата. Единственият звук, който се чуваше, беше цъкането на изстиващия двигател на колата му. Котката, която лежеше на сянка до един бидон за вода, отвори очи и го огледа замислено. Той стигна до къщата и се облегна на стената. Тухленият зид затопляше гърба му. Струваше му се идиотско да се промъква като командос от специалните части. Свали самото си и го закачи на дръжката на един ръждясал градински валяк. Избърса челото си с ръкав, а след това започна да брои. След като отброеше до десет, щеше да отиде до входната врата и да натисне звънеца. Щеше да каже, че е дошъл по работа. Щеше да се изсмее на това, че му се привиждаха вятърни мелници.

Кафъри щеше да направи тези неща, ако някой вътре не беше започнал да пици в момента, в който той отброи до пет.

49.

Кафъри беше достатъчно опитен и знаеше кога трябва да се съобразява с инструкциите и кога не. Знаеше, че съобразно инструкциите трябваше да потърси подкрепление. Червената светлина на радиото обаче мигаше, а това означаваше, че и то е извън обхват. Нямахше намерение да се връща там, където има покритие, така че направи точно това, което разпоредбите забраняваха. Продължи.

На купчината стъкла наблизко бе подпрян един дървен прът, който очевидно бе служил за дръжка на кирка или лопата. Щеше да свърши работа. Той го взе и отново се долепи до стената на къщата. Ръцете му трепереха. Виковете спряха и той се промъкна до най-близкия прозорец, като се заслуша, опитвайки да разбере какво става. Сред това прилекна, пропълзя под корниза и стигна до ъгъла на сградата. Облегна се на стената и внимателно надникна зад него. Приличаше на готвещ се за престрелка герой от уестърн.

Слънцето се бе скрило зад един облак и предната част на къщата тънеше в мрак. По посивялата мазилка имаше дупки, направени сякаш от шрапнел. Котката продължаваше да седи и да търка муцуната си. Като че ли изобщо не се притесняваше. На около три-четири метра от нея имаше покрита с пластмасови ленти веранда. Кафъри се промъкна към нея. Дишаше тежко и напредваше, стиснал дървената дръжка.

Стигна до верандата и внимателно дръпна крайните ленти. Оттук се виждаше, че входна врата няма. Отворът беше покрит несръчно със син найлон, върху който стоеше бялото лого на някаква фирма. Той внимателно се мушна под лентите и стъпи на верандата. Докосна с пръст найлона и видя, че не е здраво опънат. Избърса паяжините, които бяха полепнали по лицето и косата му, и затаи дъх. Вече не се чуваха виковете. На практика не се чуваше нищо. Някакъв глас в главата му започна да шепне: „Махай се, махай се, идиот такъв“. Кафъри не го послуша. Вместо това той извади ключовете си и с прикаченото към тях швейцарско ножче направи дупка в синия найлон.

Спря и се замисли какво би видял някой, който стои от вътрешната страна. Може би издуването на найлона, а след това блестящото връхче на ножчето. Сърцето му препускаше, а под мишниците му избиваше пот. Брои до десет и след като никой не го нападна, плъзна плавно ножчето надолу, разрязвайки найлона. Отстъпи назад, сепнат от острия звук, който се чу.

След около минута приклепна до прореза и мушна пръст в него. Дръпна найлона леко встрани и погледна вътре. Беше тъмно. Миришеше на гнило, на пресен бетон и на застояла вода. Чувахе се някакво пляскане, сякаш от криле. Нищо друго не нарушаваше зловещата тишина.

Той бутна дървената дръжка в отвора и дръпна найлона встрани. Студеният въздух, който излезе отвътре, се плъзна по кожата му. Внимателно мушна едното си стъпало, а след това се извъртя странично и влезе вътре. Приклепна. Затаи дъх и отново се послуша. След няколко секунди очите му привикнаха към тъмнината. Тогава той видя какво причиняваше пляскащия звук. Всички врати бяха покрити с бели найлони, които се надигаха и потрепваха от въздушните течения. Мъртвешката тишина и застоялият въздух го накараха да си представи морга.

Отиде бавно до едната от вратите и през процепите видя, че от другата страна има сервизно помещение.

Пералнята, която стоеше в ъгъла, очевидно отдавна не се използваше. Пред нея бяха натрупани кашони с книги. Върху дъската за гладене бяха преметнати мръсни кърпи. Той отиде до съседната врата и видя, че там е кухнята. Имаше недоядена храна на масата и купища списания, разхвърляни навсякъде. Едно морско свинче се вираше в него с лъскавите си очички. Канеше се да отиде до следващата врата, когато отново чу викове.

50.

Ще трябва да бягам. Чак на края на света... Ще трябва да бягам. Чак на края на света...

Моси лежи на канапето, а очите му се въртят под затворените клепачи. Думите на Скини кърпят непрестанно в главата му. *Ще трябва да бягам. Чак на края на света...*

Той е твърде погълнат от мислите си, за да забележи, че сянката отново се е появила в коридора. Тя стои там и го наблюдава замислено с жълтеникавите си очи. Вероятно нямаше да помръдне, ако някъде не бе изскърцала врата. Сянката изчезва точно когато в коридора светва лампа. Вратата се затваря и се чуват приглушени гласове, изпълнени със злоба.

Моси повдига натежалите си клепачи. Вижда, че отвън има хора. Не един, не двама, а повече. По стената танцуват сенки. Чува приглушени заплахи и шум от боричкане. Има и друг шум. Отначало прилича на дрезгаво ридание, но после се превръща в тънък, протяжен вой. Вероятно пици момиче.

— Не вдигай шум! — изсъсква някой. — Не вдигай шум, по дяволите!

Нещо тежко се стоварва на пода и внезапно настанва тишина.

Моси вече е буден. Той се надига и се взира във вратата. От този ъгъл не се вижда нищо. Не може да разбере какво става в дъното на коридора. Само може да предполага, съдейки по шумовете. Този, който пицеше, вероятно вече е в безсъзнание. Някой се дави, а след това нещо се излива на пода — вода или повръщано.

Сърцето му подскача. Плаче му се. Моли се това да е бил Джона. Толкова му се иска да е така. Няма обаче да го посрещне с „добре дошъл“. Ще му крещи, защото копелето трябва да разбере, че вече е твърде късно. Нищо няма да се промени, каквото и да се случи, каквото и да направи. Нищо няма да се промени, защото той закъсня.

Кафъри мина през найлона и бързо влезе в дневната. С едната ръка държеше дървения прът, а с другата притискаше вътрешния си джоб. Там беше скътана полицейската му карта. Въпреки че изглеждаше спокоен, беше нащрек и готов за удар. Огледа стаята. Стоеше зад един голям, обърнат към телевизора диван. На екрана се виждаше как един млад мъж, облечен в зеленикава риза, се гърчи и крещи от болка. Човекът, който седеше на дивана, обърна голямата си глава към него.

— Кайзер Ндука? — Кафъри се опита да надвика крясъците, които ехтах от телевизора. — Вие ли сте Кайзер Ндука?

— А вие кой сте?

Кафъри извади полицейската си карта и я протегна към него. Беше нащрек и ако се наложеше, щеше да го цапардоса с дървената тояга. Флий я нямаше в стаята. На пода имаше разглобен на части двигател, а на масата — градинарска ножица. Докато Ндука разглеждаше картата и бърчеше носа си така, сякаш се опитваше да усети миризмата ѝ, Кафъри хвърли един поглед към ножицата. Ндука се отпусна на дивана.

— Разбирам — измънка той. Гласът му беше спокоен, леко тъжен. Сякаш съжаляваше, че се е получило така. — Разбирам.

Кафъри внимателно заобиколи дивана. На стената отсреща имаше отворен шкаф, в който бяха подредени около четиридесет видеокасети. Всяка една от тях имаше бял етикет. Той се наведе, взе дистанционното от масата и намали звука на телевизора. Тишината, която се възцари, беше почти толкова шокираща, колкото и крясъците. Мъжът на екрана продължи безмълвно да се гърчи. Ръцете му се движеха неестествено, а върху чаршафа се бе появило едно тъмно петно. Беше се напикал.

— Добре — каза Кафъри. — Какви са тези работи?

Ндука демонстративно сви рамене. Сякаш се налагаше да отговаря на глупави въпроси.

— Експеримент.

— Експеримент? — Кафъри стискаше дървения прът, а дланите му се потяха. — Извратен нещастник. Направил си този запис заради клиентите, нали? За да им покажеш, че стоката е истинска.

Ндука прокара ръка по челото си.

— Не разбирам за какво говориш.

— Показваш го на клиентите.

— Моля?

Кафъри стисна зъби.

— Това... тези — Той посочи видеокасетите в шкафа. — Тези записи ли даваш на клиентите?

— Те са много стари.

— Не ме интересува колко са стари, по дяволите. Не те питах това. Попитах дали ги даваш на клиентите.

— Младият мъж даде съгласието си. Такава беше волята му. Вероятно обаче човешката воля не означава нищо за теб. За мен е чест, че си дошъл тук, но ако искаш да ме арестуваш, арестувай ме заради онова. — Той вдигна ръка и посочи пристройките. — Заради магическите гъби, които отглеждам, заради марихуаната, канабиса и всички други неща. А ако искаш да знаеш, нямам нищо против. Публичността може би ще принуди университета да спре да ме тормози. Трябва да ме арестуваш за онези неща, а не за...

— Млъкни! — каза студено Кафъри. — Просто млъкни!

Ндука му се усмихна приятелски. Сякаш бяха седнали да изпият по чаша чай. Стана и съвсем спокойно протегна ръка към ножицата.

— Не, не си го и помисляй! — Кафъри вдигна дървената дръжка и се плъзна покрай ниската масичка. Успя навреме да бутне ножицата. Тя се стовари шумно на пода и се завъртя, потраквайки. Двамата мъже се отдръпнаха назад. Бяха изненадани от случилото се.

Ндука вдигна ръце във въздуха. Като че ли искаше да покаже, че не се е опитвал да вземе ножицата. Пое си дълбоко дъх и отстъпи несигурно към средата на стаята. Отри ръце в ризата си. Може би за да покаже, че се чувства объркан и омърсен.

— Мърдай! — каза Кафъри. — Обратно на дивана.

— Разбира се — отговори Ндука и примигна. Сви дългите си крака и седна. Ръцете му бяха скръстени, а коленете му почти се допираха до гърдите. — Разбира се.

— Стой тук! — Кафъри го посочи с пръст. — Точно тук. — Задържа пръста си, докато се убеди, че Ндука няма намерение да мърда. След това отиде до прозореца и дръпна едната от завесите. Колата на Флий продължаваше да се припича на слънце. — Това колата на сержант Марли ли е?

— Чия кола?

— Сержант Марли. Знаеш за кого говоря.

— Фийби ли имаш предвид?

— Какво прави тя тук?

— Дойде да ме види.

— Защо?

— По личен въпрос.

Кафъри пусна завесата.

— Личен въпрос? Какво? Да не би да искаш да кажеш, че сте приятели?

Ндука не отговори. Продължи да гледа Кафъри с умните си кафяви очи. Нещо го беше развеселило. По лицето на Кафъри изби червенина.

— Какво си й направил? — попита той с равен глас. Тялото му беше плувнало в пот. — Къде е тя?

— О, тя е... — Ндука потърка челото си. — Да, тя е заета. — Беше закрил с ръка по-голямата част от лицето си, но не достатъчно. Кафъри забеляза, че той погледна към антрето.

— Антрето? — каза той и се отдръпна от прозореца. — Там ли трябва да отида?

Ндука не отговори. Продължаваше да прикрива лицето си.

— Да — каза Кафъри. — Там. — Отиде до прага, дръпна найлона и се взря в тъмнината. — Какво има там?

Ндука свали ръката си.

— Къщата ми. Не е много красива, признавам си, но пък си е моя.

— Покажи ми! — Кафъри му направи знак да стане. — Ела, мръсно, покажи ми!

Ндука се изправи бавно, давайки си вид, че го боли гърбът. Бавно запристъпва напред, сякаш изпълняваше някакъв танц. Щом стигна до вратата, вдигна вежди и хвърли един кос поглед към Кафъри.

— Ти пръв — каза Кафъри и се облегна на стената. Стискаше дървената дръжка с две ръце. — Няма да позволя да ми минеш в гръб.

Изражението на Ндука стана тъжно. Той подмина Кафъри и навлезе в мрака, поклащайки се на дългите си вдървени крака. Кафъри пусна найлона и тръгна след него. Щеше да го удари, ако се наложеше. Доколкото виждаше, коридорът беше застлан със стара прокъсана пътека. В горната част на стените имаше нескопосано залепени

орнаменти, а част от тапетите бяха свалени. Кожата на Кафъри настръхна от студеното течение.

— Записите са още от времето, когато бях в университета — каза Ндука.

— Млъквай! Не ми говори за записите!

— Те бяха доброволци. Всички дадоха съгласието си.

— Казах ти да млчиш. Какво си й направил?

Ндука спря и посочи края на коридора. Там имаше покрита с найлон врата. През процепите се виждаше мека синкава светлина, като тази в болниците. Двамата за момент останаха неподвижни, а след това Кафъри приближи, стискайки здраво тоягата. Сърцето му препускаше. Той пое дълбоко дъх и бутна найлона встрани. Намираше се в една голяма оранжерия, която миришеше на терпентин. Слънчевите лъчи с мъка пробиваха прашните прозорци. Вътре нямаше никого.

Кафъри погледна Ндука.

— Не е тук, по дяволите!

— О, не. Тук е — отговори спокойно Ндука. Вдясно имаше боядисана в синьо врата. Той кимна към нея. — Там я оставих.

Кафъри беше добил представа за разположението на стаите и стигна до извода, че вратата води встрани от кухнята. Пристъпи напред, а след това спря. Сърцето му се сви. Върна се седем години назад. Тогава стоеше пред едно малко бунгало, построено сред блатата на Кент. Един психопат му беше казал къде е жертвата. Психопат, който искаше Кафъри да открие жената и да види какво ѝ се е случило. Не вратата, а спокойствието на Ндука го накара да си спомни този случай. Това, а може би и мястото — скътана сред шубраците къща.

Стисна ръце в юмруци, след това ги отпусна. Повтори упражнението още веднъж и погледна Ндука.

— Ти я отвори! — Нещо се гърчеше под гръдната му кост. — Давай! Отвори я!

Ндука притисна слепоочието си с показалец.

— Е, щом трябва.

Ндука пристъпи напред и бутна вратата. Отвъд нея имаше малка, добре осветена стая, която беше отрупана с книги. Заради бюрата и шкафове вътре нямаше много място, но Флий беше успяла да се намести удобно. Носеше черен пуловер, а косата ѝ беше вързана на

опашка. В скута ѝ имаше купчина листи. При отварянето на вратата тя се обърна и ги изгледа изненадано.

— Ти? — каза тя и примигна. — Какво правиш тук?

Кафъри не отговори. Каза си, че не му пука и изобщо не се интересува от нея. Каза си го бавно, докато стоеше със затворени очи и усещаше как слънцето огрява клепачите му „Изобщо не ти пука дали тя е жива, или не.“

51.

Той беше последният човек, когото Флий очакваше да види тук. Кафъри стоеше в оранжерията на Кайзер и държеше някакъв дървен прът. Ризата му беше прашна. Изведнъж, докато четеше старите документи, които Кайзер ѝ беше дал, и с ужас разбираше, че всичко това по някакъв начин е свързано с баща ѝ, стаята изведнъж се бе изпълнила с въздух и светлина.

— Кайзер? — попита тя.

Лицето на професора беше безизразно, като това на Кафъри. Двамата като че ли се бяха карали жестоко. Очите на детектива бяха влажни и някакви емоции се опитваха да си прокарат път към тях. За момент ѝ се стори, че изглежда тъжен. След това си помисли, че това не е тъга, а гняв и той иска да ѝ удари шамар. Най-накрая лицето му доби хладно изражение. Сякаш единственото чувство, което изпитваше към нея, беше презрение. Той се отдръпна от вратата и се обърна към оранжерията.

— Какво правиш тук? — попита тя, след това остави листата и се изправи. — Как се озова тук?

— По дяволите — измърмори той. — Никога няма да свикна с това, че хората лъжат.

— Какво? — каза тя и го последва. — Какво искаш да кажеш?

Кафъри обаче не я слушаше. Хвърли дървената дръжка на пода, после сграбчи ръката на Кайзер. Преди Флий да разбере какво се случва, той грубо избута професора в малката стаичка. Кайзер не му се противопостави и дори не възрази, когато Кафъри затвори вратата и въртна ключа.

— Хей! — извика тя и го хвана за ръката. — Какво си въобразяваш, че правиш?

Той дръпна рязко ръката си, за да се освободи, след това прибра ключа.

— Млъквай, или ще го последваш. — И се отправи към коридора.

Флий остана неподвижна за момент. Не можеше да повярва на очите си.

— Ти каза, че ще търсиш Джона. Ти обеща. Какво правиш тук? — каза тя и тръгна след него.

Той не ѝ отговори. Вместо това влетя в кухнята и започна да отваря шкафовете. Оглеждаше навсякъде.

— Какво правиш? — Тя застана на прага. Гледаше го изумено. — Какво търсиш?

Кафъри не ѝ обърна никакво внимание. Отвори вратата на сервизното помещение и започна да разбутва складираните там кашони и торби.

— Попитах те какво търсиш?

— Тялото на Мелоус. — Той мина покрай нея и отиде в коридора. — Помниш ли го? Момчето с отрязаните ръце.

Флий гледаше втренчено, докато той се изкачваше бързо по стълбите. В първия момент не можа да разбере за какво става въпрос, но след това се окопоти.

— Мелоус? — каза тя и тръгна след него. Настигна го на горния етаж, където той отваряше вратите, дърпаше завесите и ровеше в гардеробите.

— Защо мислиш, че той е тук?

Той влезе в банята, скрита облицовката на стените, после провери съдържанието на шкафовете.

— Твоят приятел е посещавал мястото, където са видели Мелоус за последно. А и ти очевидно знаеш какви записи има Ндука. Странно е, че един полицейски служител има информация за тях.

— Записите? — Тя облиза пресъхналите си устни. — Да, да, знам. Но те са...

— Мъчения. Измъчват някакъв човек.

— Но не и Мелоус.

— Сигурна ли си? — Той отиде в спалнята и започна да си проправя път през купищата дрехи и книги. Погледна под леглото, след което отвори вратата на гардероба. — Да не би да искаш да ми кажеш, че в онзи шкаф няма касета със запис, на който се вижда как отрязват ръцете му? Това ли искаш да ми кажеш?

— Това са стари филми. Заснети са през осемдесетте години.

— И той така каза.

Флий влезе в стаята и затвори вратата зад себе си. Така се чувстваше по-комфортно. Отиде до леглото и седна рязко на него. Започна да масажира слепоочията си, като мислеше за думите, който бе изрекла майка ѝ: „Това, което е направил, наистина е неморално, ако се интересуваш от мнението ми. Възмутително. Нечовешко“.

Кафъри се беше втренчил в нея. По челото му се търкулна капка пот.

— Е?

— О, господи! — прошепна тя и започна да търка настръхналата кожа на ръцете си. — Аз не знам. Той беше приятел на баща ми. Знаех, че е имал неприятности преди години, но никога не съм предполагала, че нещата са били толкова зле. Не съм съвсем сигурна, но той... — Тя не се доизказа. Не харесваше думите, които бяха на върха на езика ѝ. — Гледала съм осем от записите. Всички са еднакви. Електроди. Това е използвал. Провеждал е експеримент.

— Експеримент?

— Така е. Всичко е правено с научна цел. — Тя притисна с пръсти слепоочията си. Опитваше се да пропъди болката. — Времената са били различни, а и не се е случило тук. Станало е в Ибадан, Нигерия. Моралът вероятно е бил друг, защото никой не му е пречил. Почти до самия край. Хората, които си видял...

— Видях само един.

— Те са много. Много. Всички обаче са дали съгласието си. Видях декларациите. Точно тях разглеждах, когато ти дойде. Повечето участници били студенти, а останалите — бедняци, които получавали пари. — Тя млъкна, защото си припомни нещо. Кошмарите на Том. Брат ѝ смяташе, че Кайзер преследва хората по улиците. Почувства студенина. Може би Том е знаел истината. Или е предполагал. Тя беше казала истината на Кафъри. Да, записите бяха зловещи, но не чак толкова зловещи, колкото си мислеше той. Дълбоко в себе си обаче Флий разбираше, че най-лошото е, че те разкриваха една черта на баща ѝ, за която не ѝ се искаше да мисли.

Тя избърса челото си. Опитваше се да не издава емоциите си.

— Сега разбираш ли? Това няма нищо общо с Мелоус.

Кафъри въздъхна уморено. Приличаше на човек, който не е спал месеци наред.

— Трябва поне да докладвам в Уестън.

— Такава е практиката — промърмори тя. — Така е.

— Само че тук не може да му бъде повдигнато обвинение. Освен ако по онова време не е бил държавен служител в Нигерия. Предполагам, че не е бил, нали?

— Не е.

— Тогава случаят отива в...

— Интерпол — каза тя. — Вече мислих за това.

Той се загледа в очите ѝ. След това се отдръпна от вратата и започна да дърпа връзката си, за да я разхлаби. Махна я и я сложи в джоба си.

— Хайде! — каза той. — Ще свършим тази работа, когато му дойде времето. Сега трябва да поговоря с дъртото копеле по един друг въпрос.

— Вторично внимание. Пътят на сърцето. Едно място, една пукнатина в съзнанието ни, в която понякога проникваме. Мястото на просветлението.

Кайзер говореше спокойно, докато вървяха по коридора. Широките му панталони се полюляваха по тънките му крака. Флий вървеше най-отзад. Искаше ѝ се да прекъсне монолога му, защото не желаше да слуша за връзката между баща ѝ и записите.

— Християнската църква — продължи той — се преструва, че това не съществува. Другите религии обаче не са толкова свенливи. Древните религии. Тези, които са родени от страстта и разума, от разбирането за земята и смяната на сезоните, а не тези, които са наложени чрез политика и империализъм.

— Какво правеше в онази клиника? — попита Кафъри и го побутна към дневната.

Кайзер се настани на дивана и продължи монолога си, без да отговаря на въпроса.

— Древните религии разбират, че има едно място, до което се достига трудно. Мястото на истинското просветление. Много трудно се достига до него и много трудно се изучава.

— Кайзер... — каза Флий. Тя гледаше към него, стоеше с гръб към отворения шкаф, в който винаги беше мислила, че има наркотици. Ръцете ѝ бяха стиснати в юмруци. — Отговори на въпроса!

— Има го във всеки от нас. Всеки човек може да го намери, но малцина успяват. Ако изключим момента на смъртта, разбира се. Няколко секунди преди да умрем, нашите нервни пътища се изключват по такъв начин, че получаваме достъп до мястото, което ме привлича.

Кафъри вдигна градинарската ножица от пода и я сложи в ъгъла на стаята. След това кръстоса ръце и се облегна на прозореца. Държеше купчина листове — декларациите, които Флий беше разглеждала.

— Попитах те какво си правил в клиниката. Можеш ли да отговориш на този въпрос?

— А, да. Просто се опитвам да обясня защо бях принуден да използвам болката. Тя има близки характеристики със смъртта. Някои хора вярват, че същият резултат може да се постигне с помощта на определени халюциногени. Бащата на Фийби например...

— Кайзер! — прекъсна го рязко. — Отговори на въпроса!

Той я погледна стреснато.

— Кой въпрос?

— Моят въпрос — каза Кафъри, като се отдръпна от прозореца и придърпа един стол. Сложи го срещу дивана и седна. Наведе се напред, подпря лакти на коленете си и се намръщи. — Въпросът ми беше какво общо имаш с АДРИ.

— АДРИ?

— В Гластънбъри. Там за последно са видели Иън Мелоус жив.

— Иън Мелоус?

— Не се преструвай, че не знаеш за кого говоря.

Кайзер примигна. Погледна Флий, търсейки помощ. Тя срещна очите му. Кайзер — един от малкото истински приятели, които си мислеше, че има. А сега всичко се обръщаше с краката нагоре. Тя промърмори, като с мъка контролираше гласа си:

— Мога да разбера кога ме лъже. Той не знае нищо.

Кафъри въздъхна, хвърли декларациите върху масата и се облегна назад. Сплете пръсти зад главата си и се протегна. Сякаш се опитваше да се отпусне след тежката работа. Преструваше се. Флий виждаше, че той трепери, и усещаше, че адреналинът все още бушува в кръвта му.

— Казаха ми, че си наблюдавал работата им.

— А, да. — Кайзер извади една кърпичка и избърса челото си. — Това беше част от едно изследване, което правих. Резултатите ще бъдат публикувани през септември в „Бритиш Джърнъл ъф Сайколъджи“. Използването на ибогаин в борбата с наркоманията.

— Разкажи ми за ибогаина.

Флий застана зад Кафъри и изгледа свирепо Кайзер. Само това оставаше. Кафъри в никакъв случай не трябваше да разбере, че е взимала ибогаин. Кайзер посочи рафтовете с книги.

— Може ли? Имам литература по въпроса.

— Давай!

Кайзер се изправи вдървено и отиде до рафтовете. Започна да вади разни книги и да ги трупва пред Кафъри. Сложи на върха на носа си едни счупени очила, седна и запрелиства страниците, като показваше на Кафъри различни снимки — ритуални танци, фетиши, маски.

— Ибогаинът идва от племето буити. Използва се за откриване на забравени спомени.

Флий отиде до дивана и седна на страничната облегалка. Трябваше да е готова да спре Кайзер, ако се раздрънкаше твърде много.

Кафъри попита:

— Използва ли се при черна магия? Африканска магия?

— Африканска магия? — Кайзер го погледна над очилата си така озадачено, сякаш Кафъри беше някакво чудо на природата. — Не знам коя от двете думи изразява по-голямо невежество и пренебрежение. Да опишеш една дълбока вяра като „магия“ или да закачиш етикета „африканска“, вместо да използваш името на племето или поне на държавата. Дори ако приемем, че „държава“ е колониално понятие, пак е по-добре да се използва то, отколкото да се сложи всичко под общия знаменател „африканска“. Кажи ми, спомняш ли си за онзи торс на момченце, който намериха в Темза?

— Да.

— Работата на полицията по случая е още едно доказателство за погрешната представа, която хората тук имат за Африка. Гениталиите на момченцето не бяха отрязани, нали?

— Точно така.

— Още преди колегите ти да проведат разследването, аз можех да им кажа, че не са го убили южноафриканските мути. Първото нещо,

което мути биха направили, е да му отрежат гениталиите. Въпреки че детето беше от Нигерия, полицията се насочи към Южна Африка. Странно. Те дори говориха с Нелсън Мандела. Човек би се запитал какво общо има Нелсън Мандела с едно нигерийче. Така че, когато кажеш „африканска магия“, ти за по-голямо удобство забравяш, че става въпрос не само за дълбоко вкоренена вяра, но и за ритуалите в четиридесет и седем различни държави и безброй племена. Медицината и мистичните вярвания са различни в различните региони.

Кафъри отвори устата си, за да каже нещо, но се отказа. Сякаш последните думи на Кайзер го бяха стреснали. Известно време мълчаливо размишлява, а след това се намръщи.

— Можеш ли да кажеш за кой регион е характерно дадено вярване или суеверие?

— Бих могъл.

Кафъри го погледна замислено.

— Чувал ли си за Токолоши? — попита той.

— Какво? — промърмори Флий.

— Токолоши — каза Кайзер. — Хората казват, че той е кръстоска между човешко същество от женски пол и павиан. Според непотвърдени сведения има жени, които са се опитвали да заченат от павиан.

Кафъри повдигна едната си вежда. Кайзер се усмихна.

— Да. Това показва какво уважение изпитват някои хора към него. Не е ли така? Сам по себе си Токолоши не представлява опасност. Той обаче е чирак на магьосниците и, когато попадне под влиянието им, човек трябва да се пази от него. В такъв случай трябва да се вземат специални мерки. — Кайзер вдигна една книга. — Този човек твърди, че е сгазил с камиона си Токолоши. Фалшив е, разбира се, но много сполучлив. Не е изненадващо, че много хора се връзват.

Кафъри взе книгата и очите му се ококориха. Съдейки по това, Флий достигна до извода, че на снимката има нещо чудовищно.

— Мога ли и аз да погледна?

Той й подаде книгата. Някакъв мъж държеше в ръцете си малък, изсъхнал труп. Толкова беше смачкан, че приличаше на тъмна палачинка. По пътищата на Съмърсет също можеха да се видят подобни неща. Зайци или язовци обаче. Тъмните ръце на съществото

стърчаха като криле на ангел, а смачканата му глава беше извита настрана. Докато гледаше изкривения труп, Флий усети, че я полазват тръпки.

— Един мой бивш колега от Нигерия се добра до трупа — каза Кайзер. — Плати за него три хиляди ранда. Голям пазарлък паднал. В крайна сметка се оказа, че върху тяло на павиан са поставили човешка глава, а след това са изгорили останките и са ги изсушили на слънце. Мисля, че проведоха полицейско разследване, но така и не стана ясно чия е главата. Предполагам, че са я взели от нечий гроб.

— Това в Южна Африка ли се е случило?

— Да.

— Токолоши характерен ли е за Южна Африка?

— Водни духове има из целия континент. Носят обаче различни имена, също като бога на крокодилите. В Южна Африка, Малави, Мозамбик и Зимбабве той е известен като Токолоши.

— Каж ми за традицията да му се предлага купа човешка кръв?

— Човешка кръв? Да. Доколкото си спомням, това се прави в източните провинции на Южна Африка.

Кафъри изсумтя.

— Благодаря — каза той. Затвори книгата и се изправи, а след това показа мобилния си телефон на Кайзер. — Има ли сигнал някъде наблизо?

— На север от долината има предавател. Аз не използвам мобилен телефон, но са ми казвали, че от задната част на къщата може да се осъществи връзка. Мини през оранжерията.

Изражението на Кайзер се промени, когато Кафъри напусна стаята. Сега той изглеждаше объркан и отпуснат. Двамата с Флий мълчаха известно време. Тя гледаше унилите му очи и голямата му глава и си мислеше на какво ѝ беше заприличал, докато стоеше на прага — на човек с животински череп. Беше смятала, че са близки, но сега се чудеше дали го познава достатъчно добре.

— Записите — каза най-накрая тя. — Баща ми знаеше за тях, нали?

Кайзер въздъхна, наклони глава и кимна едва забележимо.

— Не мога да те лъжа, Фийби. Да, знаеше.

— И той ли участваше в експеримента? Чух ви да говорите за него в нощта преди инцидента.

— Не трябва да говорим за тези неща. Дейвид го няма. Той вече не може да ти обясни.

— Не — каза рязко тя. — Не може.

Кайзер се размърда в стола си.

— Е? Заради това ли дойде?

Тя не отговори. Не искаше да му казва, че са открили телата на родителите ѝ или да го пита как майка ѝ е разбрала за това. Не искаше да говорят за ибобаина или дали е използвала компютъра, докато е била под влиянието на наркотика. „Не, рече си тя, нищо няма да ти кажа. Ти спомена, че има пътища, които трябва да извървя сама, и беше прав. Пътят е дълъг, а в този момент аз не ти вярвам.“ Тя затвори книгата и снимката на ужасния мъртъв Токолоши се скри под кориците.

— Фийби? — каза Кайзер.

Тя стана, излезе от стаята и тръгна да търси Кафъри.

Той притискаше телефона към ухото си и гледаше към долината. След като приключи разговора, се обърна към нея.

— Какво? — Устните му се размърдаха зад стъклото. — Какво има?

Тя отвори вратата на оранжерията и застана под слънчевите лъчи. Вътре миришеше на плесен, окосена трева и тор. Кафъри все още трепереше, съвсем лекичко.

— Добре ли си?

Той кимна.

— Какво има?

— Нищо.

— Нищо?

— Помислих, че си в беда. Сгрехих. Представих си, че влизам и те намирам...

— Да?

Той прехапа устни и ѝ хвърли кос поглед. Въпреки че върху лицето му падаше сянка, тя го виждаше достатъчно добре. Не можеше да откъсне поглед от него. То беше напрегнато, уморено и умърлушено.

— Не сега — каза той и погледна към хоризонта. — Не сега.

Тя примигна и се опита да не гледа втренчено.

— Това ли е всичко? Това ли е проблемът?

Той поклати глава. Очевидно имаше и нещо друго.

— Какво е станало?

— Джона.

— Господи! — прошепна тя. — Какво?

— Семейството му ми каза нещо и сега вече се страхувам за него — каза Кафъри.

— Страхуваш се? — Усети спазъм под лъжичката. Сякаш я бяха ударили. Паника. — Какво ти казаха?

— Мелоус. Той и Дъндас са приятели.

— О! — Флий внезапно разбра всичко — същите навици, същата среда. Разбира се, разбира се. Не може да не са се познавали. — Мамка му! Знам какво ще ми кажеш.

Кафъри прибра телефона в джоба си, извади ключовете и тръгна покрай къщата. Тя го последва, подтичвайки. Настигна го отпред. Той откачаше сакото си от дръжката на един ръждясал градински валяк.

— Всичко е наред. Върни се при Кайзер — каза той.

— Какво ще правиш?

— Ще работя. — Облече сакото си и тръгна към колата.

— Не. — Тя го настигна и закрачи до него. — Чакай.

— Ще ти се обадя веднага щом открия нещо. — Той влезе в колата и затръшна вратата. Запаля двигателя. Тя изтича отпред и се подпря с ръце на капака.

Той свали стъклото.

— Извинявай. Застанала си на пътя ми.

— Да — отговори тя. — Така е.

— Не мога да тръгна.

— Искам да изчакаш. Нека само да си взема ключовете и тръгвам с теб.

— Като на кино ли?

— Като на кино. — Тя насочи показалеца си към него, право към челото му. — А сега не мърдай оттук. Чакай да си взема ключовете.

52.

Флий тръгна след очуканата кола на Кафъри. Той караше бързо по малките селски пътища, които криволичеха покрай избуялите плетове. През прозореца долиташе миризма на коне и цветен прашец. Наложи се да се концентрира, за да не изостане. Стигнаха до града по шосе А38, след това минаха по обиколните пътища в района на Истън. Отстрани се виждаха изрисувани с графити стени, складове, надлези и мъже, играещи шах до будките за вестници. Най-накрая Кафъри намали скоростта и спря в началото на една пресечка.

Флий паркира форда, заключи го и отиде при Кафъри. Отвори предната врата и седна до него.

— Какво ще правим тук? — попита тя. Отсреща имаше църква, букмейкърски пункт и супермаркет.

— Супермаркетът — отговори той.

Тя се приведе напред и огледа сградата. Отпред имаше червено-жълт надпис „Изи Покет“. Прозорците бяха покрити с решетки, а до входа стоеше рекламno пано. Децата, които се мотаеха отвън, оглеждаха нервно улицата и като че ли чакаха някого.

— Какво има там?

— Не знам. — Той започна да почуква с пръсти по волана. Настана мълчание. Ризата му изглеждаше много бяла на фона на кожата му, а тъмната му коса беше леко разрошена.

Флий забеляза, че на лицето му отново се е появило онова изражение. Изражението, което подсказваше, че се опитва да скрие нещо. Точно когато се канеше да му каже: „Знам как се чувстваш“, той вдигна мобилния си телефон. На екранчето имаше снимка — дребен чернокож мъж, облечен в бяла риза и опърпано кафяво сако.

— Мултимедийният отдел го сканира. Това е заснела камерата пред входа на АДРИ. Мози е бил видян за последно с него.

— Знаеш ли кой е?

— Не. Не съм го виждал. — Той прибра телефона и се намести по-удобно на седалката. — Има още нещо, което не знаеш. Един

приятел на Мабуза — Куанеле Дламини е държал купа с кръв в дневната си.

— Прекрасно.

— Да. Оказа се, че е човешка.

— Още по-прекрасно.

— Кръвта на Моси.

Флий си пое дълбоко дъх. Лицето на Джона изникна в съзнанието ѝ. Беше го виждала веднъж на едно коледно парти в къщата на Дъндас. Той ѝ бе показал своя плейстейшън и ѝ беше казал, че иска един ден да работи по създаването на видеоигри. Тогава тя дори не предполагаше какво бъдеще го чака.

Кафъри я погледна в очите.

— Помниш ли какво каза Кайзер? Каза, че в източната част на Южна Африка има суеверие да се дава кръв на Токолоши.

— Ти се вслушваш в думите му?

Той се усмихна кисело.

— Обадох се на един от имиграционните. Той е прикачен към операция „Атриум“. Много свестен човек. Помага ми. Миналата седмица ми даде информация за статуса на Мабуза и Дламини. — Кафъри започна да потупва джобовете си. Извади торбичката с тютюн и я остави на таблото. — Аз обаче исках да знам още нещо.

— Какво?

— Дали са от източните провинции. Там, където живеят зулуси.

— Заради кръвта ли?

— Заради кръвта. Той не можа да ми отговори. Каза обаче, че ще поразпита. След това спомена, че повечето зулуси, които идват в Бристол, рано или късно се озовават ето тук. — Той посочи супермаркета. — Собственикът е от предградията на Дърбан. Винаги се измъква от имиграционните и затова хората често ходят при него. Той върши много неща — осигурява им работа, наркотици, жени, мъже. Каквото им трябва. Имиграционните горят от желание да му лепнат нещо, така че нямат нищо против да хвърля едно око.

Една групичка ученици мина покрай колата и Кафъри замълча за момент. Момчета на около десет години. Със смъкнати до глезените чорапи и влачещи се по асфалта ученически чанти. Някои от тях се наведоха, за да погледнат в колата, а най-отраканото се ухили на

Кафъри и вдигна палец в знак на одобрение. След това се отдалечиха небрежно, по характерен за по-големите момчета начин.

— В този квартал живее Джона — каза Кафъри и посочи високия жилищен блок, който стърчеше над околните сгради на няколко преки по-надолу. — Не е толкова далече, но съм сигурен, че има поне още двайсетина супермаркета в района. Защо тогава е идвал тук?

— Откъде знаеш, че е идвал?

— В спалнята му имаше найлонови торби от този супермаркет. Възможно е да са верига магазини, но се съмнявам. Следователно е идвал тук. А това означава, че някой тук го познава и...

Кафъри се взираше в нещо. Флий погледна в същата посока. Момчетата бяха пресекли пътя и бяха подминали супермаркета. В момента се насочваха към страничната уличка.

— Какво? — попита тя.

Кафъри бе присвил очи, а челюстта му се бе стегнала. Очевидно стискаше зъби.

Той разкопча колана си, отвори вратата и изскочи навън.

— На място като това винаги има някой, който знае всичко — каза той и й се усмихна. — А аз знам кой е той.

Извади полицейската си карта, съблече си самото и го хвърли на задната седалка. Без да обръща внимание на озадаченото изражение на Флий, той затвори вратата и пресече улицата. Един паркиран до тротоара син нисан беше привлякъл вниманието му. Вътре седеше дебел мъж.

Кафъри вървеше небрежно покрай паркираните зад нисана коли, като се стараеше да остане незабелязан. След това отвори вратата и преди онзи да успее да реагира, сграбчи ключовете, мушна ги в джоба си и затръшна вратата.

— Хей! Какво правиш, по...

Дебелакът отвори несръчно вратата, а в това време Кафъри заобиколи отпред и се шмугна на седалката до шофьора. Мъжът го следваше, но беше твърде бавен заради наднорменото си тегло.

— Хей! — провикна се той и се опита да отвори вратата. — Излез, мръсно! Излез от колата ми! — Започна да блъска по стъклото. — Излез, или ще извикам полицията!

Кафъри извади полицейската си карта и я долепи до стъклото. Дебелият мъж замръзна. Много добре знаеше каква е тази карта. Кафъри беше сигурен, че е виждал много такива. Мъжът спря да блъска, отпусна рамене и се подпря на покрива на колата. Огледа улицата, сякаш се чудеше дали да избяга. Но явно размисли и с тежка походка заобиколи отпред и мълчаливо влезе в колата.

В купето миришеше лошо — на пот, храна и мръсни дрехи. Колата се наклони и изскърца, когато дебелакът влезе вътре. Трябваше му известно време, за да се настави удобно на малката седалка, а когато го направи, по лицето му вече течеше пот.

— Е? — попита той. — Не можеш да ме хванеш за нищо. Не съм осъждан и не съм в пробационен период. Чист съм. Мога да си седя където искам и когато искам.

Кафъри не отговори. Групичката момчета бавно се отдалечаваше. Знаеше, че мъжът се опитва да не гледа към тях. Знаеше, защото веднага беше успял да разбере какъв е той. Може би това беше неговото проклятие — да разпознава педофилите от сто метра. След като не получи отговор, дебелакът въздъхна и се облегна назад, кръстосвайки ръце. Носеше шорти, а дебелиите му, слабо окосмени крака се опираха във волана.

— Все ви повтарям, че всички сме еднакви. Ние, мъжете, имаме едни и същи мисли, едни и същи... — кимна към групичката момчета — ... желания.

Кафъри стисна зъби.

— Единствената разлика е — каза мъжът с усмивка, — че аз имам кураж и се държа като свободен човек. Аз изразявам чувствата си, а ти не.

Кафъри си пое дълбоко дъх и щом дебелакът замълча, се извърна рязко и го удари с юмрук в лицето. Главата на мъжа се удари в скобата, през която минаваше колана. Устата му се отвори и от нея потекоха лиги. Ръцете му притиснаха ударената буза, а от носа му бликна кръв. Очите му се насълзиха.

— Защо ме удари? — попита той дрезгаво, като притискаше с ръка носа си, за да спре кръвта. — Знам си правата. Нямах право да ме удряш.

— И това нямам право да правя. — Кафъри сграбчи фланелката на мъжа и я усуква толкова силно, че яката ѝ се впи в тлъстините около

врата му.

— Махай се, махай се! — Дебелакът се опита да отблъсне ръцете на Кафъри. — Махай се!

— Кого чакаш, лайно такова?

— Никого.

— Не на мен тия. — Кафъри стисна още по-силно. — Чакаш някого.

— Не, не!

Кафъри го пусна, излезе навън и заобиколи от другата страна. Хвърли мимоходом един поглед към Флий и видя, че тя е излязла от колата, свалила е слънчевите си очила и в момента наблюдава съсредоточено случващото се.

— Излизай, мръсно! — измърмори той, отвори шофьорската врата и с мъка извлече мъжа навън. — Излизай!

Онзи се плъосна на улицата и започна да пълзи на четири крака. Скимтеше жално, а от носа му капеше кръв.

— Не можеш да се отнасяш така с мен. Не можеш.

Кафъри хвана дебелака за врата и бутна лицето му към задната гума на колата. В съзнанието му изплува лицето на Пендерецки. Наблизо на тротоара имаше изсъхнало кучешко лайно и, докато все още мислеше за Пендерецки, той приближи лицето на мъжа към него. Прииска му се да накара дебелака да го изяде.

— Моля те, спри!

Кафъри се облегна на колата и застана на колене върху гърба на мъжа. Един глас в главата му започна да го предупреждава: „Така умират заподозрените. Така умират, докато ги арестуват. Задушават се. Патологът ще открие спукани ребра и охлузвания, съответстващи на упражнения върху гърба на жертвата натиск. Те умират, защото гръдният им кош е притиснат и не могат да си поемат въздух“. След малко гласът добави още нещо: „Така трябваше да постъпиш с Пендерецки“.

— Така може да умреш — изсъска той в ухото на мъжа. — Мога да те убия по този начин, въпреки че си дебел. Ще умреш, ако продължа да те натискам. Ясно ли е?

— Моля те, моля те, недей! Моля... — Сълзите на мъжа се смесваха с потта по бузите му. Не можеше да си поеме дъх. — Моля те!

— Казвай, нещастнико, или ще умреш!

Онзи извъртя очи нагоре. Подпря се на тротоара, опитвайки да се надигне и да си поеме въздух.

— Добре — изпелтечи той. — Слез от мен и ще ти кажа!

Кафъри се отдръпна и стъпи на тротоара. Като дишаше тежко, педофилът се обърна по гръб. Беше опрял лице в една мръсна пощенска кутия.

— Има няколко... човека — каза задъхано той. — Няколко човека идват тук.

— Всички ли са в играта, или ти обичаш да ги убеждаваш?

— Не. — Той преглътна. — Те са професионалисти.

— А чернокожите? Такива ли харесваш? Това ли ще видя в досието ти? Малки и черни?

Той кимна нещастно. От устата му висеше слюнка.

— Какво? — Кафъри се подпря на колата с две ръце, надвесвайки се над дебелака. Усети, че хората наоколо го наблюдават, но не вдигна поглед. — Какво каза?

— Казах „да“.

Кафъри извади мобилния си телефон, намери снимката, която хората от мултимедийния отдел му бяха изпратили, и му я показва.

— Този виждаш ли го. Чукал си го, нали?

Той хвърли един поглед към снимката.

— Да — промърмори той. — Той е един от тях.

— Име?

— Различно. Джим, Пол, Джон. Нещо не му е наред. Той не е на дванайсет, само изглежда на толкова... На осемнайсет години е. Кълна се. Сигурно страда от някакво заболяване.

Кафъри си спомни за едно дванайсетгодишно лондончанче, което имаше навика да се рекламира с думите: „Аз съм на осемнайсет години, но претърпях злополука и затова изглеждам на дванайсет“. Всичко това се правеше, за да могат дъртите педофили да оправдаят мръсните си наклонности.

— Чувал съм тази история и преди, лайно такова.

— Истина е. — Дебелакът се опули в Кафъри. — Истина е. Всеки ще ти каже. Всички, които висят тук, го познават. Заради мен се облича като ученик, но не е ученик. Наистина. Кълна се, че не е. Нали разбираш, вече не го правя с деца.

— Да бе, да.

— Не му казвай, че аз съм ти казал. Мисля, че той има... приятели. Семейство. — Той избърса носа си и преглътна сълзите. — Моля те, не му казвай.

Кафъри вдигна глава. Три хлапета със скейтбордове стояха пред супермаркета и ги зяпаха с любопитство. Щом ги погледна, те се извърнаха и вдигнаха качулките си.

— Е? Той кога ще дойде? Днес?

— Може би. — Дебелакът подсмръкна. — Понякога идва към обяд, но ако не дойде той, идват други. — Избърса сълзите си. — Моля те, не споменавай, че съм ти казал. Не искам да притеснявам никого.

— Щом не искаш да притесняваш никого, спри да чукаш малки момченца — каза Кафъри. Сложи ръцете си на кръста и размърда рамене, за да отпусне напрегнатите си мускули.

— Добре — каза той и помогна на дебелака да се изправи. Отвори вратата на колата и го бутна към нея. — Чакай тук! Не мърдай! Ако дойде някой от другите ти приятелчета, кажи му да си ходи, дори и да трябва да седиш надървен цял ден. Дръж се естествено, когато той се появи. Покани го в колата. Останалото остави на мен.

— А ключовете ми? Какво ще правя без ключове?

— Господи! Искам да ми помогнеш, защото си мръсник и дължиш нещо на обществото. Да не би да мислиш, че съм божи пратеник. Влизай в шибаната кола! Веднага!

Кафъри се потеше.

— Сега остава да чакаме — каза той, след това взе торбичката с тютюн и започна да си свива цигара. — Човекът, когото чакаме, ще влезе в онази кола след около десетина минути. — Той залепи хартията с език и запали цигарата.

Флий го гледаше как пуши. Умората от последните два дни се стовари върху нея и тя изпита непреодолимо желание или да си поплаче, или да заспи. Не можеше да определи кое от двете. Кафъри изпуши цигарата си, мълчаливо наблюдавайки синия нисан. След това изгаси фаса в пепелника, сгъна торбичката с тютюн и каза с равен глас:

— Брат ми изчезна, когато бях на осем години.

— Моля? — отвърна сковано тя.

— Брат ми изчезна — повтори той. Гласът му беше спокоен, сякаш ѝ обясняваше какво е ял за закуска. — Бях с него, когато се случи. Ние... скарахме се и той тръгна към железопътната линия. Не беше опасно, често играехме там. Само че този път... — Той замълча, сякаш забравил, че е започнал да разказва нещо. — Само че този път той не се върна. От другата страна на линията живееше педофил. По онова време не ги наричаха така. Казваха им мръсници. Всички знаеха, че той го е направил, но нямаше доказателства. Това се случи преди трийсет години, а аз все още не знам къде е брат ми.

Флий се вторачи в него. Сърцето ѝ започна да блъска. *Той е чул. Той знае какво се е случило с родителите ми. Някой от колегите ми му е казал.* Пое дълбоко дъх.

— Защо ми казваш това? — попита тя немощно.

— Сигурно искаш да знаеш защо за малко не убих този човек. Виждаш ли, аз нося тази тежка вина в себе си и когато се случи нещо подобно, вината ме ръководи. Тогава правя неща, от които не се гордея. — Кафъри извъртя глава и погледна синия нисан. Дебелакът беше наклонил надолу огледалото за обратно виждане и в момента инспектираше пораженията по физиономията си. — Той е педофил. — На лицето на Кафъри се появи болезнена усмивка. — Детекторът ми за педофили, така да се каже, е много по-прецизен от този на другите хора.

Флий остана безмълвна. Продължи да го гледа, а когато усети, че не може да издържа повече, се обърна към страничното стъкло. Устата ѝ беше леко отворена. Дишаше учестено.

— Всичко е наред — каза ѝ той. — Не те моля да ми простиш. Можеш спокойно да докладваш какво се е случило. Вече не ми пука особено.

Флий чу изскърцването на кожената тапицерия и подрънкването на ключовете, а след това усети ръката му на рамото си.

— Съжалявам — каза тихичко той. — Не исках да те поставям в такова положение. Наистина не исках.

Тя не можеше да помръдне. Мислеше единствено за ръката му. И тогава, когато изглеждаше, че двамата вечно ще стоят така и ще се заслушват в дишането си, нещо в нея се отключи. Устата ѝ се отвори и започнаха да излизат думи.

— Ако си отрежеш ръката, пак няма да е достатъчно. Такова чувство изпитваш, нали? Единственият начин да поправиш нещата е да умреш, да умреш в ужасни мъки. Това е единственият начин. — Тя извърна зачервеното си лице към него. — Непрекъснато ти се иска да си бил на негово място. Предпочитах да умреш милиони пъти пред това да изпитваш тази вина.

Кафъри отдръпна ръката си. Лицето му изведнъж посивя. Като че ли всички тревоги и безсънни нощи се стовариха върху него.

— Родителите ми — каза тя. — Някои от колегите ми знаят, но никога не говорят за това. Стана преди две години, а аз все още не съм погребала телата им. Не е същото като при теб. Аз знам къде са те, съвсем точно. Всички знаят. Само че никой не може да ги извади.

Флий спря да говори така внезапно, както беше започнала. Изненада се, че му е споделила толкова много. Очите му я пронизваха. Кафъри дълго мълча, после вдигна ръка. За миг й се стори, че има намерение да я удари, но той подпря ръка на волана и уморено се извърна, за да погледне през стъклото. Флий дълго се опитваше да намери правилните думи. Точно когато се канеше да проговори, разбра, че вече е твърде късно. Един дребен човек, облечен в странно кафяво яке и дънки с навити крачоли, мина пред колата и се отправи към супермаркета.

Точно този факт промени ситуацията.

53.

Кафъри се извърна настрани, за да огледа по-добре човека.

— Мамка му — промърмори той. — Мисля, че е той.

— Какво?

— Момчето от снимката.

Момчето вървеше към синия нисан. Спря за момент до една кофа за боклук, сведе леко глава, след това продължи по пътя си. Когато стигна до колата, протегна малката си ръка и почука на стъклото. Флий си помисли: „Познавам го. Откъде го познавам?“. В този момент Кафъри нави ръкавите си и изскочи навън. Всичко се случваше толкова бързо, че Флий заряза мислите, появили се в главата ѝ.

От нисана долетя животинско мучене.

— Полиция! — Дебелият мъж крещеше и размахваше ръката си. — Махай се оттук! Полиция!

В този момент се случиха две неща. Дребният се затича натам, откъдето беше дошъл, а Кафъри хукна да го преследва, като преди това стовари юмрук върху покрива на нисана, за да декларира намеренията си спрямо педофила.

Бяха обучавали Флий какво да прави в подобни ситуации, но всичко сякаш се изпари от главата ѝ. Кафъри вече завиваше зад ъгъла, а тя не познаваше улиците в района. Несръчно извади мобилния си телефон, изтърва го, а когато го вдигна, видя, че батерията и СИМ картата са паднали. Прехвърли се на шофьорското място и бръкна под волана. Ключовете не бяха на стартера. Промъкна се обратно, като в едната си ръка държеше разглобения телефон, а с другата бърникаше из джобовете си. Търсеше ключовете си.

Измъкна се от колата на Кафъри, затича се към форда и скочи в него. Запали и колата подскочи напред, като за малко не се удари в идващия насреща камион. Тя натисна спирачките и стисна силно волана, проклинайки бавно отминаващия камион. Подкара напред, а когато стигна пресечката, зави наляво.

Улицата се простираше пред нея. От двете ѝ страни имаше безлични викториански къщи от червени тухли. Тя намали скоростта, защото не знаеше накъде да тръгне. Нямаше представа в каква посока са хукнали двамата. В този момент ги видя на стотина метра по-надолу. От една групичка паркирани коли изскочи дребното момче със странното яке, а веднага след това се появи и веещата се като знаме риза на Кафъри. Тя ускори колата и ги застигна, но те се шмугнаха в една странична алея.

Флий се протегна и извади картата на Бристол. Започна да търси къде е Хоупуел. Някакъв шофьор зад нея натискаше бясно клаксона на колата си, но тя не му обърна внимание. Сложи картата в скута си и започна да я разгръща. Откри къде се намира и накъде води уличката. Възмутеният шофьор спусна стъклото на колата си и започна да вика:

— Какво правиш ма? Тампон ли си слагаш?

Тя му показва среден пръст, включи на скорост и подкара форда.

Задните улички бяха толкова тесни, че колите трудно се разминаваха. Тя обаче успя да се измъкне от лабиринта за по-малко от минута и стигна до една широка улица със залесени тревни площи от двете страни. Наби спирачки. Намираще се в началото на Хоупуел и според изчисленията ѝ пътят вдясно водеше към страничната алея. Свали стъклото и се приведе напред с разтуптяно сърце.

Отначало си помисли, че ги е изпуснала. След това обаче се чуха стъпки. Дребният мъж изскочи от уличката, мина покрай нея и притича по тревната площ наблизо. Тя успя да види тънките му крайници и изпитото му лице. Високите жилищни блокове хвърляха сенките си върху него. Тя откопча колана си, канейки се да излезе от колата. Беше сигурна, че Кафъри е по петите на дребния, но от него нямаше и следа. Точно в този момент той се появи. Ходом. В момента, в който я видя, той допря пръст до устата си и ѝ направи знак да се прибере в колата. Тя се отпусна на седалката и притвори леко вратата. Стъпалата ѝ все още бяха отвън на паважа.

Мислите ѝ се щураха напрегнато, а погледът ѝ обгръщаше всичко наоколо. Не познаваше улиците в източна посока — там, където беше супермаркетът — но тук беше идвала и преди. Този комплекс се състоеше от шест високи жилищни блока, около които имаше пешеходни алеи и тревни площи с триъгълна форма. Можеше да си представи как изглежда всичко от птичи поглед. Докато гледаше

накъде тича дребният, тя предположи, че се е отправил към северозападната сграда — сборното място на търговците на наркотици. Зачака с разтуптяно сърце. Когато Кафъри се скри зад югозападната, тя се вмъкна в колата и запали двигателя. Започна да си проправя път между малките паркинги и контейнери за боклук.

Поемаше риск, защото имаше вероятност да са тръгнали в съвсем друга посока. Щом се озова пред северозападната сграда, си помисли, че не е преценила добре. Мястото беше пусто. Около входа имаше само графити, листове с обяви и препълнени кофи за боклук. Не се виждаше жива душа.

И тогава го видя. Как не го забеляза веднага? Кафъри стоеше на десетина метра от нея и я наблюдаваше.

Тя отвори вратата и изскочи навън.

— Господи! Какво...

Той ѝ направи знак да запази тишина. Другата му ръка беше протегната, сякаш се опитваше да ѝ посочи нещо. Тя се обърна натам и в нея се надигна неприятно усещане. Спомни си къде е виждала дребния мъж. Точно тук. На същото място, на което сега стоеше Кафъри. Помнеше го съвсем ясно, защото се беше случило само преди няколко дни. Тогава той просто беше минал покрай нея. Тя отново погледна вратата, която сочеше Кафъри.

И внезапно разбра, че всичко е много, много сбъркано.

54.

Върху светлосинята врата беше изписана цифрата „11“. Дребният мъж очевидно беше влязъл тук. Кафъри гледаше към нея, дишайки тежко заради продължителното тичане. Съвсем обикновена врата и мизерни мрежести завеси на прозореца, чието мръсно стъкло имаше цвета на използвани филтърни торбички с чай. Интуицията му подсказваше, че точно тук е бил нарязан Моси. Само господ знаеше какво има вътре.

Кафъри заобиколи сградата, за да провери дали няма заден изход. От другата страна имаше само входни врати към други жилища. Той почака известно време, наблюдавайки решетките по прозорците. Внезапно осъзна, че все още се намират в Хоупуел. Сградата, в която живееше Джона, се виждаше в далечината. Не можеше да ги види, но в момента там със сигурност имаше поне двайсетина полицаи, които търчаха нагоре-надолу по стълбищата. В тази сграда повечето от прозорците на долните етажи бяха обковани с дъски. Той ги огледа внимателно и се заслуша. По гръбнака му се стече струйка пот. Върна се отпред и забеляза, че Флий се държи странно.

— Единайсети номер — промърмори тя. — Това е номер единайсет.

— Да — каза той. — И какво от това?

Тя наклони глава, отстъпи няколко крачки назад и му направи знак да дойде. Той я последва. Приблжиха се до паркинга и застанаха на място, на което нямаше как да бъдат забелязани от апартамента. Кафъри трябваше да се наведе леко напред, за да чуе какво му говори тя.

— Знам кой живее тук — прошепна тя. — Той е мой приятел.

— О, прекрасно! Просто прекрасно!

— Да... а ти... ти също го познаваш. Томи Бейнс. Тиг. Човекът от центъра за наркомани в Менготсфийлд. Този с болното око.

Кафъри се опитваше да осмисли думите й.

— Този с... — Той спря по средата на изречението. — Откъде, по дяволите, го познаваш?

Тя притвори очи и пребледня. Като че ли не можеше да повярва, че всичко това се случва наистина.

— Ами аз... познавам го отдавна. Дори съвсем наскоро се видяхме. Той ми каза, че си го разпитвал.

— Чудесно! Всичко се получава чудесно, когато хората около теб не могат да си държат езика зад зъбите и когато...

— Чакай малко — промърмори тя. Лицето ѝ стана мрачно. — Фактът, че някакъв човек е идвал тук, не означава, че той крие нещо. Не се дръж така с мен. Може би няма нищо... може би просто... — Някаква мисъл пресече думите ѝ. Тя внезапно затвори устата си и погледна нагоре. Като че ли се взираше в небето. — О, мамка му! — Сви пръсти и се чукна по челото. — Мамка му, мамка му!

— Какво?

— Тотално съм прецакана.

— Какво?

Тя въздъхна, отпусна ръка и закричи към колата. Отвори вратата, измъкна торбата, която лежеше на задната седалка и започна да рови из нея. Изправи се, а след това мушна в задния джоб на панталоните си нещо, което приличаше на водолазен нож. След това взе две кевларени жилетки, затръшна вратата и се върна обратно. Застана пред Кафъри и каза:

— В деня, в който намерихме ръцете.

— Да?

— Получих съобщение от него. От Тиг. — Тя подаде на Кафъри тази от жилетките, която беше напълно комплектувана. — Той искаше да се видим. Дълго време не се бяхме срещали и изведнъж той се обади. Когато отидох при него, започна да човърка, да ме подпитва за случая с ръцете. — Тя се нацупи. — И ето на. Аз съм пълна идиотка. Вероятно ще загубя работата си.

Последва кратко мълчание. Кафъри си припомни чувството, което изпита, когато се срещна с Тиг. Онова чувство, което го бе подтиквало да го удари с юмрук в лицето. Сега то отново се беше появило.

— Добре — каза той, като отблъсна жилетката и посегна към другата. — Нека да не правим прибързани заключения. Както ти каза,

това, че някой е влязъл в неговия апартамент, не означава нищо. Нека първо да проверим. Става ли?

Облякоха жилетките, Флий приглади косата си назад, изправи рамене и почука силно на вратата.

Мълчание. Тя се изправи на пръсти и надникна през малкото прозорче.

— Тиг! — извика тя и блъсна дървената врата е длан. — Тиг! Там ли си? Аз съм.

От другата страна на вратата долетя шепот и шум от бързи стъпки. Затръшна се някаква врата.

— Тиг? Само искам да те питам нещо.

Още шум, а след това дълго мълчание. Изскърца врата и една ръка дръпна завесата. Едно лице се появи зад мръсното стъкло.

— Госпожо Бейнс. — Флий допря ръката си до стъклото. — Аз съм. Добре ли сте? Мога ли да вляза?

Жената се опули така, сякаш не можеше да я познае.

— Аз съм. Може ли да вляза?

Чу се изщракване на ключалки и крехката старица, облечена с дрипав пенъоар, отвори вратата.

— Не знам къде е, миличка. Отново тръгна нанякъде с черните.

Кафъри надникна в мизерния коридор. В апартамента цареше бъркотия — навсякъде се виждаха натъпкани в найлонови торби вестници. На всяка от торбите с маркер беше написана годината — 1999–2006. Миришеше на доматена супа и на нещо друго. Той не можа да определи какво. Всички вътрешни врати бяха затворени.

Кафъри пристегна ремъците на жилетката и влезе вътре.

— Сама ли си, драга? — попита той старицата.

— Да, да. Той винаги ме оставя сама.

Кафъри отвори едната от вратите. Малка кухня и пълна с мръсни чинии мивка. Нямаше никого.

— Знаем, че някакви хора живеят тук.

— Наистина ли, скъпи? — Флий влезе в дневната, като надникна зад дивана и зад завесите. Жената не изглеждаше притеснена. — Е, трябва да питаш сина ми за това.

Кафъри отваряше врата след врата.

— А той тук ли е?

— Не, не. Не е напълно тук. Не и така, както предполагаш.

— Какво означава това?

Тя го дари с една беззъба усмивка.

— Само господ знае. Аз съм малко смахната. Те все това ми повтарят. Повтарят, че не съм с всичкия си. — Тя се чукна с пръст по челото. — Не съм като преди.

— Все пак синът ти тук ли е?

— О, не. Разбира се, че не е.

Кафъри огледа щъкащите ѝ очи, оредялата ѝ коса и мръсния пенъоар. Доколкото знаеше, неговата собствена майка още беше жива. Беше се отрекла от него, след като Юан изчезна, и сега, след трийсет години, той дори беше спрял да мисли за нея.

— Включила си радиото, нали? — попита Флий.

— Радиото? О, не. Сега гледам телевизия.

— Може ли да го погледна? — намеси се Кафъри.

Тя махна пренебрежително с ръка.

— Прави каквото искаш. Какво ме интересува.

Той влезе в спалнята. Завесите бяха спуснати, а на масичката до неоправеното легло имаше четири-пет чаши. Вътре нямаше никого. Той погледна радиото. Както бе казала жената, то не работеше. Побиха го тръпки от тази стая, защото тя сякаш беше напомпана със застоял въздух. Той се върна в коридора, където жената стоеше и се мръщеше, вдигнала предупредително пръст.

— Все пак ще трябва да извикате полицията — каза тя. — Трябва да го спрете. — Усмихна се. — Само това ще ви кажа.

Кафъри хвърли един поглед към Флий, която стоеше до вратата на дневната и гледаше навъсено госпожа Бейнс.

— Какво означава това, госпожо Бейнс?

— Каквото казах. Полицията трябва да дойде, за да оправи нещата. Тези, черните, тичат навсякъде, през цялото време, а и това, което правят... Вие обаче не се тревожете за мен. Не се тревожете. — Тя чукна с пръст слепоочието си и закуцука към спалнята. Влезе вътре и затвори вратата. След малко се чу звукът на телевизора. Флий се канеше да я последва, но размисли и се обърна към единствената врата, която все още не бяха отваряли.

— Неговата стая — промърмори тя. — Никога не съм влизала тук.

— Ножът е у теб, нали?

— Видял си го?

Кафъри не отговори. Опря гръб на стената и ритна вратата. Тя се отвори широко и двамата погледнаха в мрачната стая. Някаква дрипава синя покривка висеше над прозореца. В стаята имаше гардероб, бюро, компютър и едно метално легло, което заемаше по-голямата част от пространството. Придържайки се с гръб към стената, Кафъри се протегна и включи лампата.

— Нищо?

Флий се наведе напред, огледа стаята и кимна.

— Нищо.

Кафъри прекрачи прага, отиде до гардероба и го отвори. Вътре имаше дрехи. Погледна под леглото, а после дръпна юргана. Нищо. Прозорецът беше затворен. Очевидно никой не беше излязъл оттук. Дребният човек сякаш се бе изпарил.

Кафъри се чудеше къде не е проверил, когато забеляза, че Флий е замръзнала на място. Стоеше на прага, взирайки се в стените. Той проследи погледа ѝ и разбра защо се е умълчала.

По стените имаше плакати с гей садомазохистични сцени. Виждаха се серия от снимки на мъж, носещ прозрачна туника. Пенисът му беше стегнат в кожен пръстен, а от раните по тялото му течеше кръв. Под прозрачната материя имаше съсиреци. На първите две снимки се виждаше как той ближе краката на някакъв официално облечен мъж, а на последната — как натискат главата му в една тоалетна чиния.

— Ау — прошепна Кафъри. — Сериозна работа!

На стената отляво имаше само една снимка. Трудно можеше да се каже дали е истинска, или не. На нея един плешив мъж, облечен в кожена престилка, хапеше гърдите на друг мъж. Вторият носеше само черни обувки „Док Мартенс“ и бял кучешки нашийник. Към снимката с кламер бяха прикачени десетина листа с формат А4. Кафъри се наведе, за да ги разгледа, и тогава видя нещо, което веднага би вкарало Бейнс в затвора. Фотографиите показваха всичко, което се бе случило в тази сграда. Те показваха малкия чернокож мъж — с червено наметало, перука и омазано с бяла боя лице. Виждаше се как той

танцува, облечен като магьосник, и как се зъби срещу камерата. На една от снимките стоеше до полугол бял мъж и източваше кръв от ръката му, а на друга — клечеше до него, доближил нож до окървавените чукани на ръцете му. Кафъри прещипа носа си с пръсти, опитвайки да задържи в стомаха си храната, която беше изял. Преглътна и се насили да огледа тази снимка по-подробно. Трябваше да игнорира някои неща — тялото на Мелоус, бледите ръце, кръвта, която шуртеше от чуканите, оцъклените му очи. Трябваше да се концентрира и да блокира всичко това, защото зад тази отвратителна сцена се криеше още нещо. Лицето на лечителя изглеждаше някак неестествено.

Кафъри се взря в тези очи и видя празнота и лъжа. Имаше нещо в стойката на мъжа, в изражението на лицето му и в театрално вдигнатия нож, което го накара да си представи нагласена снимка. *Не си отрязал ти ръцете му, нали? Ти си просто актьор.* Не беше нужно да си задава въпроса кой е отрязал ръцете на Моси, защото вече знаеше отговора.

Мамка му! *Няма да бъдеш оправдан поради липса на доказателства, приятелю Тиг. Никога няма да получиш опрощение за греховете си. Ти ме прати за зелен хайвер, когато спомена за АДРИ. Сега вече разбирам защо.*

— Флий — каза Кафъри. Тя стоеше зад него с преbledняло лице. — Той познава ли Кайзер? Чрез теб ли?

— Моля?

— Попитах дали Бейнс познава Кайзер.

— Не — каза плахо тя. — Ами... — Тя погледна Кафъри. — Да... чувал е за него.

— За него и за ибогаина?

Тя облиза нервно устните си.

— Вероятно. Защо?

Той въздъхна.

— Нищо. Някога имала ли си чувството, че те баламосват?

Флий застана до него и продължи да се взира в снимките. Протегна ръка към тях, но се разколеба и не ги докосна заради полицейския инстинкт да не се пипа нищо. Кафъри обаче знаеше, че тя иска да го направи.

— Господи! — прошепна Флий. — Кой е той?

— Не знам със сигурност, но вероятно е приятелчето, което гонихме. Бих могъл да се обзаложа, че онзи на канапето е Мелоус.

— О, не! — измърмори тя дрезгаво. — Това означава, че е истина. — Приседна до бюрото и покри лицето си с ръце.

Кафъри отмести поглед от снимките. Искаше му се да я докосне, да сложи ръката си на косата ѝ, но знаеше, че не трябва.

— Кажи ми?

— Нищо. Единствено това, че...

— Да?

— Мабуза знаеше, че съм полицай. Сигурна съм.

— Как така?

По лицето ѝ мина сянка.

— Нищо. Просто имах чувството, че е бил предупреден. Навсякъде имаше кръстове, сякаш се опитваше да покаже, че е ревностен християнин. И...

— И? — попита Кафъри, гледайки снимките.

— Той е гей — измънка тя. — Тиг. Напълно гей.

— Абсолютен гей — каза Кафъри. — Поне така изглежда. Ти не знаеше ли?

— Да, знаех — каза тя монотонно. — Винаги съм знаела. Той ме накара да се усъмня в този факт, но сега си мисля, че се опитваше да ме предразположи, да ме накара да му дам информация по случая.

— А после е казал на Мабуза. Знаех си, че някой режисира нещата, но не предполагах, че е бяло момче с обратни наклонности.

Флий продължаваше да се взира в стените.

— Повечето от клиентите му са чернокожи или азиатци. Той е момче от улицата. Той е един от тях. Дори му предложиха да стане сътрудник на полицията във връзка с операция „Атриум“.

Кафъри огледа малкото рафтче, което се намираше над главата на Флий. Там бяха наредени дискети за видеокамера. Върху една от тях с разкривен почерк беше изписано „Магия“, а върху други две — „Мабуза“.

Кафъри посегна към тях, но нещо го накара да спре. Накара го да настръхне и да се извърне към Флий. Не беше нужно да говорят. И двамата знаеха какво мисли другият. И двамата знаеха, че шумът, който току-що бяха чули, е от преместване на тежки мебели.

— Откъде дойде? — прошепна Кафъри. Стоеше до нея с протегната напред ръка. Беше изцапал ризата си по време на преследването из улиците. — Откъде дойде?

— Не знам — отговори Флий. — Не беше от апартамента... не съвсем. Зад стаята. Там трябва да има друг апартамент.

Тя бавно се извърна и погледна леглото и шкафа. Опита да си припомни какво мърмореше миналата седмица майката на Тиг. Да, тя каза: „Кажи им да спрат да надничат през стените“.

— Стените — прошепна тя.

— Стените?

— Провери ги!

Той я изгледа странно, но все пак отиде до стената и започна да я опипва, търсейки неравности. Изражението му подсказваше, че не взема думите ѝ на сериозно. Дръпна покривката, която висеше над прозореца и провери дали някъде няма дупки. В същото време Флий коленичи на мръсния килим и погледна под леглото. Нищо. Кафъри отвори гардероба, скрита боклуците настрани и в този момент застина на място.

— Какво? — Тя стана, отиде до него и видя в какво се е вторачил. Отзад не се виждаше мазилка, а само шперплат, подпрян зад окачените дрехи. Той приклепна, мушна пръстите си зад него и го издърпа напред. Вдигна се облак прах и двамата веднага усетиха миризмата на плесен и амоняк.

— Добре — измърмори Кафъри и изтупа прахта от ръцете си. — Май го намерихме.

В стената имаше дупка с размери приблизително метър и половина на един метър. Прахът от мазилката се стелеше по пода, а отстрани висеше скъсан тапет. Те се наведоха и погледнаха през дупката. От другата страна се виждаше малък коридор. От тавана стърчаха оголени жици. През заключената с катинар метална врата, която се намираше отляво, се процеждаше светлина. Някъде капеше кранче. Отвъд вратата имаше стая. Виждаше се само подът, скъсаният килим и един отворен на спортната страница вестник. Коридорът пред тях тънеше в мрак.

Кафъри мина през отвора и леко бутна вратата с крак. Тя не помръдна. Той провери катинара и след като видя, че е заключен, се

обърна в другата посока — към тъмнината.

— Точно това е направило малкото копеле. Шмугнало се е в другия апартамент.

— Господи! — Флий потрепери. Въздухът беше влажен и застоял като в плътно затворена пещера. Сърцето ѝ заби учестено, когато си представи лабиринта от коридори. Тя прокара ръка по стената, търсейки ключа за осветлението. Нищо. Само дневна светлина отляво, а напред — тъмнина.

— Той сигурно е...

От тъмнината долетя шум. Чегъртане. Тя се наведе напред и се вгледа в мрака. Очите ѝ смъдяха от страх. Забеляза примигваща червена светлина — съвсем мъничка, с големината на човешки ирис. Някакво електронно устройство може би. Отново чу чегъртане и под мишниците ѝ избиха капки пот.

— Мамка му — измърмори тя и отстъпи към спалната, изваждайки радиото си. Натисна червения бутон и блокира всички други обаждания.

— Браво контрол, bravo контрол — изсъска тя в микрофона. — Място — Хоупуел, северозападната сграда, статус — нула, спешна нужда от подкрепление. Екипите трябва да носят средства за проникване в затворени помещения. И... — Тя присви очи по посока на коридора, който сякаш завиваше наляво, към центъра на сградата. Кръвта ѝ се смрази, когато си представи как се е окопал Тиг. — Да, кажете им да отцепят сградата от всички страни. И да носят противогази.

Тя прекъсна връзката и се обърна към Кафъри. Той стоеше до отвора с гръб към стената. Червената лампичка продължаваше да мига, като хвърляше отблясъци по лицето му. Той клатеше глава.

— Какво има? — попита шепнешком тя.

— Имаш намерение да ги чакаш?

— Да. — Флий намести жилетката си така, че да не притиска гърдите ѝ. — Оценка на риска — промърмори тя. — Оцених риска и взех това решение.

— И колко навътре в шибаната сграда мислиш, че е влязъл?

Тя разбираше какво има предвид Кафъри.

— Не ме интересува колко навътре е влязъл.

— Но те интересува дали ще излезе от другата страна — изсъска той.

— Интересува ме да си свърша работата и да изляза навън. Така съм обучена. Няма светлина, не знаем какво има вътре и аз не искам да рискувам живота си. Ти ако бързаш да умреш, аз не бързам.

В този момент светлината, която се отразяваше в очите на Кафъри, стана малко по-рязка. Той отвори уста, за да каже нещо, но се въздържа. Погледна към коридора, после към нея и за момент Флий си помисли, че ще тръгне сам. Не го направи. Вместо това отстъпи назад и протегна ръка. Днес тя за втори път трепна, защото ѝ се стори, че ще я удари. Той обаче просто искаше да вземе флакона със сълзотворен газ, който беше закачен на жилетката ѝ. След това той приближи устните си много близо до ухото ѝ. Дъхът му гъделичкаше врата ѝ.

— Това — прошепна той — е най-голямата лъжа, която съм чувал някога.

Флий остана абсолютно неподвижна. Той се отдръпна от нея и тръгна по коридора. Червената лампичка примигваше зловещо, осветявайки силуета му. Мускулите на челюстта ѝ се свиха конвулсивно, когато си представи Бушменската дупка и си припомни как бе оставила Том да влезе в нея. Представи си тъмната вода и родителите ѝ, плуващи към дъното. Заля я силно чувство. Мушна радиото в джоба на жилетката си и настигна Кафъри. Сложи ръка на рамото му.

— Слушай! — просъска и присви очи към тъмната стая. — Газът. Използвай го само в краен случай. Тук е много тясно. Ако го използваш, ние също може да се обгазим, а тогава наистина ще се наложи да чакаме кавалерията. — Тя започна да бърка из джобовете на жилетката, проверявайки дали всичко е на мястото си. Белезниците. Радиото. Издърпа ножа от задния джоб на панталоните си и го подаде на Кафъри. — Те ще очакват да сме изправени в цял ръст, затова ще се придвижваме ниско долу.

Подмина го и приклезна. Кафъри я последва, като също се сниши. Дишаше точно зад врата ѝ. Отпред не се чуваше нищо — чегъртането беше спряло. Очите ѝ се мъчеха да проникнат тъмнината, а съзнанието ѝ автоматично се опитваше да прецени всичко — целта, формата на стаята, позицията на противника. В този случай обаче

всичко това нямаше никакъв смисъл. Сега обучението ѝ не струваше и пукната пара.

— Ти отиваш наляво, аз — надясно. На три. — Тя извади покритата с неопрен метална палка и я стисна здраво. Тежестта ѝ я накара да се почувства по-добре. Реши да не я разпъва засега. И така можеше да е достатъчно ефективна, а и нямаше да пречи на придвижването ѝ. — Едно, две, три.

Тя пропълзя в стаята, като държеше лявата си ръка пред лицето. След няколко крачки маратонките ѝ се хлъзнаха и тя политна напред. Коляното ѝ се удари в твърд предмет. Нещо я перна леко по лицето в момента, в който лакътят ѝ се блъсна в пода. Тя се удари в стената и остана да лежи на една страна. Сърцето ѝ блъскаше като полудяло. След като си пое дъх, се надигна с мъка.

— Спри! — Гласът на Кафъри долетя от тъмнината. — Виждам нещо. Не мърдай, докато не намеря ключа.

Тя замръзна на колене. Косата ѝ висеше пред лицето.

— Сериозно говоря. Не ставай!

Флий трепереше, а по ръцете ѝ се стичаше пот. Чуваше как Кафъри се придвижва в тъмното. Усещаше позната миризма, миризма на смърт. В момента, в който се извърна към входа, си помисли, че неясната светлина изглеждаше някак „отрязана“. Сякаш над нея самата имаше нещо. Сякаш се беше изтъркаляла под нещо. Чуваше се и някакъв звук. Звук, идващ отгоре и отдолу, различен от шума от придвижването на Кафъри. Неясен, неприятен звук.

— Какво става? — прошепна тя. Не искаше да мисли какъв е този звук. — Какво правиш?

Тишина. Тогава Кафъри въздъхна тежко и синкава светлина обля всичко наоколо. Флий примигна. Мозъкът ѝ започна да обработва формите и цветовете. И когато го направи, се почувства така, сякаш в дробовете ѝ нямаше никакъв въздух. Задъхваше се.

— О, мамка му! — каза Кафъри. — Не, не, не.

55.

Единственото хубаво нещо на това да няма за какво да живееш е, че спира да ти пука.

Тази издръжливост спрямо мръсните неща в живота бе пропълзяла с лекота в Кафъри и бе станала естествена като отварянето на очите сутрин и прозяването след уморителен ден. Затова беше странно, че докато пълзеше покрай стените, опитвайки се да открие ключа на лампата, се чувстваше неспокоен. Трепетното усещане достигна своята кулминация точно преди да щракне ключа. То трая само няколко секунди. След като намери ключа и стаята се окъпа в светлина, той видя какво бе споделяло тъмнината заедно с тях.

Стаята беше приблизително толкова голяма, колкото спалнята на Бейнс. Съдейки по линолеума на пода и следите от шкафове по стените, Кафъри предположи, че преди е била използвана за кухня. Раираните тапети бяха разядени от влагата и лошия въздух, а мебелировката се състоеше само от едно канапе и опряна до стената маса. Флий беше под масата.

Кафъри я погледна за миг и видя, че тя не разбира какво става. Стоеше на колене, с длани, опрени на пода, и гледаше към него в очакване на инструкции. По ръцете и фланелката ѝ имаше кръв. Не можеше да види какво има на масата. А там по гръб лежеше гол до кръста мъж.

Кафъри знаеше кой е той. Нямаше нужда да се приближава, защото вече беше разбрал, че това е Джона. Беше разбрал и че е умрял съвсем скоро. Кръвта под масата дори не беше започнала да се съсирва. Тя все още се стичаше от прерязаното гърло и капеше в преливащата мерителна кана, която беше поставена на пода. Тиг беше прерязал гърлото на Джона и се беше опитал да отреже главата му. Със сигурност щеше да успее, ако не го бяха прекъснали. Беше увил гърдите на момчето с няколко кърпи, за да попие кръвта, а под задника му беше поставил още кърпи. Явно се беше страхувал, че момчето може да изпусне съдържанието на червата си.

— Това е той. — Флий беше видяла мерителната кана и локвата кръв около нея. — Това е той — измънка тя и бавно вдигна очи към плота на масата. — Нали? Джона?

Кафъри погледна стоящата на тринога видеокамера, насочена към тялото. Лампичката ѝ мигаше, индикирайки, че камерата записва. Каза си, че трябва да се откъсне от ужасната гледка на масата и да огледа останалата част от стаята. *Джона е мъртъв. Нищо не можеш да направиш. Ти дори не го познаваш. Има по-важни неща. Забрави Джона. Намери онзи, който го е заклал.*

Флий изсумтя и изпълзя изпод масата.

— Господи! Господи! Господи! — възкликна тя, когато видя тялото. — Боже мили! — Изправи се бавно, взирайки се в трупа. Вдървените ѝ ръце се поклащаха.

— Шт! — прошепна Кафъри, като се опитваше да определи откъде е дошъл шумът. — Тихо!

Отиде до канапето, постави ръка на облегалката и се наведе. Веднага видя това, което търсеше. И в тази стена имаше дупка. Той издърпа канапето и се ослуша. Флий мърмореше нещо под носа си, дишайки тежко.

— Шт! Не вдигай шум, по дяволите! — През дупката се процеждаше бледа синкава светлина. — Пази тишина! Само това искам.

След като тя не му отговори, Кафъри се извърна назад. Тя все още стоеше до масата. Беше разкрачила краката си, за да не се подхлъзне и натискаше ритмично гърдите на Джона. При всеки натиск от прерязаното му гърло бликваше тънка струйка кръв.

— Боже! Спри!

Тя обаче продължаваше.

— Хей! — Той отиде до нея и сграбчи ръката ѝ. — Той е мъртъв. Така че спри, по дяволите!

Тя застина, поставила ръце върху гърдите на Джона. Лицето ѝ беше посивяло, зениците — разширени.

— Спомняш ли си какво правехме? — изръмжа той. — Спомняш ли си?

— Какво? — промърмори тя. Устните ѝ мърдаха едва-едва.

— Мамка му. Дръж се, сержант Марли! — Той впи пръсти в ръката ѝ. — Дръж се! Трябва да тръгваме.

Тя погледна канапето и дупката зад него, а след това отново се загледа в трупа. Кафъри се канеше да я раздруса, когато лицето ѝ изведнъж се промени. Тя сбърчи чело и сякаш се опомни.

— Да — каза тя, избърсвайки окървавените си ръце в жилетката. Наведе се, подпря ръце на бедрата си и пое дълбоко дъх. — Да, добре съм. Хайде да действаме.

Кафъри вдигна флакона със сълзотворен газ, стисна ножа и се мушна в дупката. От другата страна имаше тесен коридор, който водеше към друга дупка като тази, но на нея имаше врата, която зееше отворена.

Кафъри приклепна и пропълзя напред, като се подпираше на пода при всяка стъпка. Флий се позабави, защото все още не се беше отърсила от преживяното, но още преди той да стигне края на коридора, тя го настигна. Чуваше дишането ѝ зад гърба си. Незнайно защо в този момент си спомни какво пишеше в един от файловете, които му изпрати Мерилин. Там пишеше, че Токолоши става невидим, ако сложи камъче в устата си. Наложил се да погледне назад през рамо, за да се увери, че във врата му диша Флий, а не някой друг. Очите ѝ блестяха, а дребното ѝ лице излъчваше решителност.

Щом стигнаха вратата, се ослушаха. Чуваше се как някой диша на пресекулки.

— Оглеждаме — прошепна тя.

— Какво?

— Ще огледаме цялата стая.

Двамата застанаха от двете страни на вратата, опряха се странично на стената и бавно се промъкнаха напред.

— Сега — прошепна тя. — Сега.

Те проточиха вратове и бързо огледаха стаята. Беше малка. Виждаха се две врати и обкован с дъски прозорец. Пластмасови чинии, мухи, мръсотия. На опряното в отсрещната стена канапе седяха двама мъже. Единият беше бял и много кльощав, а другият — чернокож и изключително дребен.

— Полиция! — изкрещя Кафъри и насочи флакона с газ към тях. — Полиция! — Двамата се сгушиха един в друг. Единият беше този, когото преследваха, а другият — Мелоус. Дори без да вижда окървавените чукани на ръцете му, можеше да се сети, че това е той. Жив. Бяха отрязали ръцете му. Бяха източили кръвта му. И въпреки

това той все още беше жив. Началникът на криминолозите се оказа прав!

— Хей, ти! — каза Кафъри. — Мелоус? Иън Мелоус?

Моси се опита да вдигне мръсните си бинтовани ръце, но успя само да ги помръдне. Седеше и се взираше в Кафъри с тъжните си очи.

— Откъде знаеш името ми?

— А ти как мислиш? Добре ли си?

— Не, не съм добре, по дяволите.

— Стой там и не мърдай!

— Приличам ли на човек, който е тръгнал нанякъде? — Той избърса носа си с рамо. — Боже! — измънка той. — Боже мой!

— Ти! — провикна се Кафъри към чернокожия. — Защо избяга? А?

— Съжалявам, господине. — Той се сви от страх. — Съжалявам. Кафъри размаха флакона към него.

— Ставай! Застани до стената! Мърдай! — Той се подчини. Скочи от канапето като малко дете. Кафъри си припомни какво бе казала сервитьорката: „Съвсем дребничък беше. Ето толкова“. — На стената! Така. Стой там! Искam да ти виждам ръцете. Опри ги на стената!

Кафъри се изправи и влезе в стаята. Флий го последва. Двамата инстинктивно облегнаха гърбове на стената, като продължиха да държат оръжията пред себе си и да се оглеждат.

— Къде е той? — попита Флий. — Къде е Бейнс?

— Ъ?

— Къде е Бейнс? Къде е?

Моси надигна глава и извъртя очи.

— В банята — каза той. Като че ли не му пукаше особено. Като че ли полицаите, които бяха дошли да го спасят, му досаждаха с присъствието си. Мръдна ръка към прозореца.

Кафъри се обърна и осъзна, че вероятно са стигнали до задната част на сградата. Обкованият с дъски прозорец се намираше в един неосветен коридор. В далечината виеха сирени. В очите на Флий имаше влага. Кафъри знаеше какво си мисли тя — дали трябва да влязат в банята или да останат тук и да изчакат другите.

— Как може да се излезе от банята? — подвикна Кафъри на „магьосника“. — Прозорец? Врата?

— Не знам? Може би през прозореца.

— Мамка му! — промърмори той. — Не, не, не. Има прозорец, така ли?

В предишния живот, преди общинските власти да я запечатат, тази стая е била ползвана за спалня. На жена. Човек лесно можеше да стигне до този извод, когато погледнеше кичозния пластмасов гардероб в ъгъла. Вратата на банята, сега вече захабена и с люпец се фурнир, все още пазеше кристалната си дръжка — атрибут, с който вероятно преди време са се гордеели живеещите тук.

Флий и Кафъри стояха в коридора. Тя се беше облегнала на стената, точно до прозореца. Отмести поглед от вратата, наведе се, изви глава и надникна през изкривената метална решетка. Отвън бяха паркирани коли. Тя отдръпна главата си и погледна към стаята, от която бяха дошли. Дупката беше твърде малка за Тиг, но дребният мъж можеше да мине през нея, стига да поискаше. Трябваше да го заключи с белезниците за Мелоус или да го затвори в някой шкаф. Сега вече беше късно. Сирените виеха по-силно — екипите скоро щяха да дойдат.

— Готова ли си? — прошепна Кафъри.

Тя кимна, спомняйки си каква тактика според разпоредбите трябваше да се приложи при преследване на човек с „размътен мозък“. Нужни бяха най-малко трима полицаи с щитове. Те бяха само двама, а освен това екипировката им куцаше. Рискът определено беше голям. Тя разпъна палката и я опря на рамото си.

— Добре — каза. — Тегли й един шут!

Той се усмихна и ритна вратата. След като тя отхвърча, двамата се втурнаха напред. Първо Кафъри, след това Флий. Тя тръгна толкова рязко, че за малко не се препъна в него. Подпря се на ръката му, а след това зае бойна стойка — присвити колене, извито леко встрани тяло, вдигната пред лицето лява ръка.

Не се случи нищо. Тишина. Те примигнаха под мъждивата светлина, която проникваше през решетката на прозореца. Никой от тях не беше виждал подобна баня. Кръстът на свети Андрей беше прикрепен майсторски върху напуканите плочки над ваната, а на мястото на тоалетната чиния имаше висока около метър и половина

метална клетка. Банята беше празна. Никакви скришни места, никакви изходи. Никой не би могъл да мине през такъв малък прозорец.

— Малки лъжливи копелета — каза Кафъри и свали ножа. Изглеждаше уморен.

— Слушай! — каза тя и го хвана за ръката. Гледаше към прозореца в коридора. Ако дребният мъж се опиташе да мине през изкривената решетка, тя щеше да го види, а ако тръгнеше през апартаментите, щеше да попадне в ръцете на другите полицаи. Тиг обаче можеше да е навсякъде. — Мисля, че той все още е някъде тук. В онази стая има врата, която води към средата на апартамента. Хайде да се върнем при онези двамата и ако са все още там, аз се заемам с чернокожия. Става ли?

Той се обърна към нея. За секунда лицата им бяха толкова близо едно до друго, че тя виждаше порите на кожата му.

— Става. Да, добре.

— Хубаво — каза тя и вдигна палец нагоре. — Броя до пет и тръгваме. Нали?

— Да.

— Едно. Две. Три. Четири...

Думите заглъхнаха в гърлото ѝ. Тя не помръдваше. Една капка вода се беше появила върху рамото на Кафъри. Перфектна, чиста капка върху бялата му риза. За момент Флий не можеше да прави друго, освен да стои и да я гледа. Капката се изтъркаля надолу и изчезна. Кафъри, който също я беше забелязал, погледна Флий в очите. И двамата мълчаха, защото знаеха какво ще видят, когато погледнат нагоре.

Той беше над тях. Висеше на прикрепените към тавана халки. Беше разперил ръце и се потеше от усилието да се задържи. Носеше само черни панталони, а тялото му блестеше от пот и кръв. Устата му беше отворена, зъбите — оголени. Болното му око се блещеше към тях. Същински ангел на смъртта.

Флий усети, че в гърлото ѝ се надига вик. Някакъв глас в главата ѝ крещеше: „Ти не се съобрази с инструкциите, идиотка такава. Оглеждането на помещенията включва и тавана“. В този момент Тиг разпери пръсти и се стрелна надолу като сокол. Стовари се тежко

върху Кафъри. Ножът и флаконът с газ отлетяха встрани. Двамата мъже се изтъркаляха по плочките и се блъснаха във ваната. Бяха притиснати един в друг като любовници, с тази разлика, че се опитваха да издерат лицата си.

Тя извади белезниците от предния джоб на жилетката и се спусна към тях, като се опитваше да мушне палката помежду им. Не можеше да достигне до ръцете на Тиг.

— Обърни го! — извика тя на Кафъри. — Обърни копелето! Така не мога да му сложа белезниците.

— Той иска първо да ме изчука — изсъска Тиг. — Искане да ми го вкара, преди да ме отведеш.

Кафъри изскърца със зъби и избута с лакти ръцете на Тиг надолу. Флий се опита да го хване за краката, но той се измъкна, ритайки като обезумял.

— Чу ли ме? — изкрещя той на Кафъри. От ъглите на устата му излизаше пяна, а болното му око мърдаше ту наляво, ту надясно. — Искаш ли да го направим, или предпочиташ курвите край пътя?

Кафъри лежеше неподвижно върху него. Потта се стичаше по челото му и влизаше в очите му, но той дори не мигваше.

— Не мога да стигна ръцете му — провикна се Флий. — Помогни ми!

— Хей, боклук, отговори ми! — Тиг изръмжа в лицето на Кафъри. — Само проститутки ли харесваш? — Оттласна се нагоре. — Отговори ми! Хайде! Кажи, че го искаш.

Времето сякаш спря. След това внезапно се ускори. До Флий долетяха гласове, пропукване на радио и викове „Полиция!“. Кафъри се отдръпна назад, сграбчи Тиг за ушите и вдигна главата му нагоре. Тиг пищеше и се опитваше да се освободи. Наложиха се Флий да ги прескочи, за да мине от другата страна. Удари краката си във ваната, докато отчаяно се опитваше да докопа ръката на Тиг. Този път Кафъри й пречеше. Без да продума, без дори да издаде звук, той пусна ушите на Тиг, оставяйки главата му да се тресне в плочките.

— Господи! — изкрещя тя. — Спри! Ще го...

Кафъри обаче не я слушаше. Той дръпна главата на Тиг нагоре и я блъсна в пода. По-силно от преди. Нещо изтрака по плочките. Може би зъб. От носа на Тиг се проточи тънка струйка кръв.

— Ще те убия! — Кафъри застана на колене и хвана още по-здраво ушите му. Имаше намерение отново да блъсне главата му в плочките.

— Спри! Спри! — Тя го сграбчи и се опита да разхлаби хватката му.

Той обаче я бутна с рамо встрани и се извъртя с гръб към нея. Тиг продължаваше да рита. Тя се претърколи към тях и застана в седнало положение. Нямаше време да заема правилната позиция, имаше време само да избере целта: не ребрата — те бяха защитени от жилетката, а глезена. Това щеше да свърши работа. Обувките му бяха модни. Панталоните му се бяха набрали леко нагоре и над сивите чорапи се виждаха тъмни косми. Тя измърмори една молитва, вдигна палката и нанесе рязък удар.

За миг настана тишина, абсолютна тишина. Кафъри замръзна и отметна глава назад. Флий си помисли, че ще изръмжи, ще ѝ изкрещи, но няма да помръдне. Вместо това той въздъхна тежко, пусна Тиг и се изтъркаля встрани, стискайки глезена си. Тя очакваше, че ще започне да ѝ крещи. Но той просто лежеше с гръб към нея и притискаше удареното място. Гърдите му се надигаха и отпускаха, надигаха и отпускаха.

Тя разполагаше с няколко секунди смразяващо мълчание, през които отмести погледа си от врата на Кафъри и погледна Тиг. Той се бе свил и бе покрил лицето си с ръце. По гърдите му имаше кръв. След това отвсякъде я връхлетяха викове, светлини и пукот на радиостанции. Колегите ѝ бяха дошли и всичко беше приключило. Край на цялата тази гадост.

56.

Кафъри пикаеше, когато това се случи. Слънцето вече залязваше и поради падането на температурите от урината му излизаше пара. Точно в този момент отляво долетя някакъв шум. В първия миг си помисли, че Ходещия мъж събира дърва за огъня. Когато обаче погледна през мрежата от клони зад себе си, видя, че скитникът не е помръднал от мястото си. Силуетът му изпъкваше на фона на притъмняващото небе.

Той се изтръска, вдигна ципа и след като се увери, че ножчето му е все още в джоба, закуцука през дърветата. Поспря се за момент, като се опита да „разплете“ сенките, да открие нещо в тях. В далечината се чуваше бръмченето на колите, но в гората беше тихо. След известно време се върна в лагера.

Ходещия мъж стоеше до незапалената купчина дърва. Очите му се взираха към мястото, откъдето бе долетял шумът.

— Полицай Джак Кафъри — каза той и продължи да гледа натам. — Какво си докарал с теб?

Кафъри не отговори. Не беше видял коли по черния път, който водеше към гората. Вероятно онзи беше дошъл пеш. Ходещия мъж щракна запалката си и се наведе, доближавайки пламъчето до купчината. Дървата бързо се разгоряха и червеникавата светлина окъпа околността. Храстите наоколо сега изглеждаха напълно неподвижни. Той прибра запалката в джоба си и отиде до края на гората. Дълго се ослушва, а след това изсумтя и поклати глава. Изглеждаше удовлетворен.

— Тръгнало си е.

Кафъри все още изучаваше линията, до която достигаше светлината от огъня — линията на нощта.

— Не се тревожи — каза Ходещия мъж. — Това нещо просто проявява любопитство. Засега. Все още се страхува от теб.

— Нещо? Какво, по дяволите, имаш предвид под „нещо“?

— Трудно е да се каже. — Ходещия мъж се усмихна. — Дявол. Вещица.

— Я се разкарай.

Ходещия мъж се изсмя гадно.

— Да, прав си, разбира се. Няма нищо такова. То е плод на въображението ти.

Кафъри погледна към дърветата. Незнайно защо внезапно се сети за малкия чернокож мъж. Оказа се, че е нелегален имигрант — един от многото, които не бяха достатъчно умни да поискат политическо убежище. Както и още много други нелегални, той се беше сприятелил с Тиг. След това Тиг чул, че танзанийската полиция е по петите на малкия африканец заради трафика с човешки кожи и в главата му се зародила идея — да продава мути на другите африканци в града, да продава ритуала, да продава стоката. В тази измама имаше много, много пари.

По-рано сутринта, докато Тиг буйстваше и мучеше като ранен минотавър в стаята за задържани, Кафъри застана пред вратата на дребния мъж и започна да го наблюдава през шпионката. Опитваше да си представи как стои гол на брега, прикачил онзи изкуствен пенис към тялото си. Със сигурност сервитьорката от ресторанта на пристанището беше видяла него. Дребният беше признал, че е втривал мас в кожата си и се е поливал с вода, за да изглежда все едно току-що е излязъл от водата. Всичко се връзваше. И все пак Кафъри не можеше да се отърси от чувството, че пропуска нещо. Не ставаше въпрос за Тиг — при него всичко пасваше чудесно. Тиг щеше да гние в затвора до края на живота си. Не. Ставаше въпрос за дребния. При все това Кафъри разбираше, че трябва да се откаже. Африканецът беше задържан и нямаше смисъл повече да мисли за него.

— Точно така — каза със спокоен глас Ходещия мъж. — Спри да мислиш за това. Никой не може да доближава огъня ни, без аз да знам. — Върна се в лагера и извади две консерви изпод одеялото си. С помощта на швейцарското си ножче проби капаците им, след това ги бутна в средата на огъня и ги намести с една пръчка.

Кафъри седна на едно от парчетата стиропор, като се опита да не гледа към гората. Не му беше лесно. Докато храната се затопляше, а Ходещия мъж пиеше сайдер и отново и отново броеше луковиците в хартиената торбичка, Кафъри продължи да мисли по този въпрос.

Беше донесъл спалния си чувал и имаше намерение да прекара нощта под звездите. Не беше очаквал обаче, че ще бъде толкова студено, и сега недружелюбната малка къща, в която живееше под наем, му се виждаше приятно място. Пулсът му стана нормален чак след като се наяде и изпи половин буркан сайдер. Огънят потрепваше в нощта и всички звуци вече изглеждаха познати. Сенките стояха там, където трябваше да бъдат.

Двамата разтребиха, а след това се мушнаха в спалните чували. Кафъри се зави до раменете, облегна се на едно старо корито и изпъна ранения си крак. Ходещия мъж покри коленете си и седна до един дънер.

— Е? — каза той, отваряйки буркана си със сайдер. Корковата тапа издаде остър, пукащ звук. — Господин полицаят е видял много неща днес. Личи си по лицето му. Разкажи ми историите си. Обичам да ми разказват за смърт и разрушение.

Кафъри изпръхтя.

— Няма никакви истории. — Помисли си, че Тиг изобщо не се беше променил по време на престоя си в затвора и не беше се отказал от насилието. Помисли си колко уверен беше, че няма повече да губи контрол над себе си. Помисли си какво щеше да се случи, ако Флий не беше там. След това се замисли за Пендерецки — човека, с когото непрекъснато се сблъскваше. — Но стигнах до извода, че си прав.

— Прав? — Той вдигна вежди. — Трудно ми е да повярвам.

— Ти ми каза, че не вярваш в изкуплението. Сега разбирам, че си прав. Няма такова нещо.

Ходещия мъж се засмя. Облегна се на дървото и опря глава на дланите си. Гледаше Кафъри и го чакаше да продължи. Беше му приятно, че полицаят открива истини, които той — Ходещия мъж — отдавна знаеше.

Кафъри извади тютюна и започна да си свива цигара.

— Какво ни остава, щом няма изкупление? Отмъщение? Отмъщение и след това смърт? — Той захвапа цигарата и я запали. Погледна Ходещия мъж в очите. Помисли си, че лицето му не е чак толкова сбръчкано. Защо тогава изглеждаше толкова стар? — Попитах те преди време, но ти не ми отговори. Какво имаше предвид, когато ми каза, че търся смъртта?

Ходещия мъж извади шилото на швейцарското си ножче и започна внимателно да почиства зъбите си.

— Ти имаш две деца, Джак Кафъри. Едното е мъртво, а другото все още не се е родило — детето, което би могло да се появи на бял свят.

— Да — отговори с усмивка Кафъри. — Каква гадост!

— Ти ми каза, че имаш една жена в Лондон, която е искала дете от теб. Трябва да си зададеш въпроса дали това е бил последният ти шанс.

Кафъри въздъхна. Потърка подутия си глезен и погледна към долината и към тополите в далечината. В главата му внезапно изникна образът на жена. Тя имаше руса коса и носеше дънки. Не можеше да види лицето ѝ, защото стоеше с гръб към него, взирайки се в някакъв вир. Искаше му се да я накара да се обърне. Искаше му се да разбере дали това е Флий. Каквото и да правеше обаче, тя не помръдваше.

— Не — каза той. — Няма да правя никакви деца. — Дръпна силно от цигарата. — А ти?

Ходещия мъж се изкиска.

— Погледни ме. Аз бих могъл да направя дете, но можеш ли да си представиш, че някоя ще се навие. При теб е различно. Може би ти все още имаш шанс. — Той откри нещо между зъбите си, избърса шилото в тревата, след това продължи почистването. — Когато казах, че търсиш смъртта, имах предвид, че си избрал да следваш мъртвото дете. С всяка стъпка в работата си, с всеки ход, ти правиш подаръци на Юан. Всеки случай, който разрешаваш, ти слагаш пред олтара му. Така че си избрал смъртта. Като се има предвид пътят, по който си поел, тя няма да е болезнена. Смъртта ти.

— Какво означава това?

Ходещия мъж не отделяше очите си от него. Гласът му беше много тих, когато заговори, но всеки звук се чуваше съвсем ясно.

— Това означава... — прошепна той. Огънят се отразяваше в очите му. За момент заприлича на чудовище, но на тъжно чудовище, заприлича на старец, но на мъдър старец. — Означава, че не е твърде късно. Не е твърде късно за теб. Ти можеш да промениш решението си. Все още можеш да се грижиш и за друго дете. Ти... — Очите му се впиха в Кафъри. — Ти, полицаи Джак Кафъри, можеш все още да обичаш. Ти можеш да обичаш детето, което би се родило.

57.

Вече се беше стъмнило, когато Флий се прибра вкъщи. Облаците се плъзгаха пред луната и хвърляха зловещите си, подобни на привидения сенки върху хълма. Тя паркира колата със задната част към долината, за да не ги вижда. Чувстваше се уморена и изпитваше глад. Екипът, който трябваше да проучи местопрестъплението, беше взел жилетката и дънките ѝ и ѝ беше дал назаем полицейска риза и панталони. В колата не беше останало почти нищо, с изключение на едни работни дрехи. Тя ги набута в торбата и излезе от колата. В този момент забеляза, че върху чакъла има един потрепващ квадрат. Изкуствена светлина.

Спря и се обърна към къщата на Оскарови. Точно навреме, за да види как лампата изгасва и прозорците стават тъмни. Все пак Флий видя помръдване на завеса — съвсем лека промяна на формата и цвета.

По-рано, когато изкарваха завързания Тиг от апартамента, тя забеляза, че един от полицаите стои върху опърпаните тревни площи отвън и се взира в прозорците на високите сгради. Попита го какво гледа, а той сви рамене, потрепери и каза нещо от рода на: „Не знам. Имам чувството, че някой ме наблюдава“.

Първото нещо, което тя си представи тогава, беше прозорецът до банята. Тя си представи извитата решетка, през която можеше да мине само много дребен човек. Глупава мисъл. Всички в апартамента бяха задържани, но въпреки това тя си мислеше за тези неща.

Още едно помръдване в къщата на Оскарови — някой се отдръпна от прозореца може би. Прииска ѝ се да отиде там, да започне да блъска по входната врата и когато Катрин излезе, да я попита кога ще спре да шпионира. Не го направи. Вместо това си пое дълбоко дъх и вдигна ръка, за да им покаже, че знае и че не ѝ пука. След това спокойно извади торбата и затвори вратата на колата.

Електронният ключ отказа да отвори багажника, така че нямаше как да остави нещата си там. Влезе в къщата и захвърли торбата до входната врата. След като се изправи, видя, че в кухнята свети лампа.

Усети и миризма — на джинджифил, цитруси и меласа. Веднага разбра кой е там. Само един човек знаеше, че тя държи резервните ключове в клоните на глицинията. Кайзер.

Не трябваше да му обръща внимание. Трябваше да отиде горе, да се постопли и да се изкъпе. Вместо това дръпна надолу ръкавите на ризата, покривайки студените си длани, и се отправи към кухнята. Кайзер стоеше до масата и слагаше кифличките в една тава.

— Здравей! — каза той, без да поглежда към нея. — Оставил съм кутията с меласа отвън, за да те подсети, че трябва да купиш още.

— Защо си дошъл?

— О — каза небрежно той. — Защото искаш да поговорим. Има неща, които не си ми споменавала.

Флий въздъхна, приседна до масата и мушна длани под мишниците. Гледаше го как работи. Чувстваше го много близък, но същевременно й се струваше, че не го познава изобщо. Той все още носеше онази изцапана бяла риза и въпреки че огромното му черно лице беше извърнато настрани, Флий разбра, че е плакал. Сейфът, който беше взела от кабинета на баща си, лежеше на масата, а не на полицата. Кайзер го беше преместил. Тя протегна ръка и го докосна.

— Кайзер? — каза тя. — Има нещо общо с Нигерия, нали? Това тук има нещо общо с експериментите.

Кайзер спря да работи и погледна към Флий.

— Този проект беше мой, Фийби. Дейвид беше просто страничен наблюдател. Той не смяташе, че трябва да се срамуваме от това, което правим, но когато ме изхвърлиха от университета, разбра, че е по-добре да скрие участието си. Съжалявам, че не ти казахме, но това се случи преди да се родиш и затова си помислихме, че не е нужно да знаеш. — Той намести последната кифличка и се наведе да сложи капака. — Бележките му са в сейфа. Не знам комбинацията. Мисля си обаче, че е хубаво да запазим тайните му.

Той се обърна, сложи таблата за печене в мивката и пусна кранчето. Флий измъкна дланите си изпод мишниците и разтърка уморените си очи. Погледна през прозореца. Луната висеше ниско над Бат, а облаците се плъзгаха покрай нея, обагрени в жълто и сиво. Кошмарът, който бе започнал с откриването на ръката в пристанището, най-сетне бе приключил. Вече можеше да не мисли за случилото се — за лежащия на плочките в банята Кафъри; за гнева в очите му, когато

удряше Тиг; за прерязаното гърло на Джона; за изцъклените му очи. Тиг беше арестуван и всичко беше приключило. Тогава защо все още се чувстваше така? Защо все още ѝ тежеше?

— Кайзер — промърмори тя, като продължаваше да гледа към долината. — Ти ми каза, че с помощта на ибогаина може да се разговаря с мъртвите. Наистина ли вярваш в това?

Той търкаше таблата.

— А ти, Фийби, ти вярваш ли?

— Видях мама. Не ти споменах, но наистина я видях онази нощ. Тя ми каза две неща. Каза ми, че съвсем скоро ще ги открият и че не трябва да се опитвам да вадя телата им на повърхността. И Кайзер... — Тя се поколеба, а след това прошепна: — Това наистина се е случило. Точно както каза майка ми. Някакъв човек ги е видял. Видял ги е в Бушменската дупка.

Настана мълчание, през което Флий се зачуди дали я е чул. Той остави таблата в мивката, избърса ръцете си в панталоните и извади една кърпичка от джоба си. Издуха си носа.

— Да — каза с глух глас. Прибра кърпичката и вдигна глава, поглеждайки през прозореца. — О, да. Знам.

— Знаеш?

— Знам. Дейвид беше мой приятел, Фийби. Две години чаках да ги намерят, като проверявах всеки ден.

— Но аз не бях проверявала. Тогава как съм разбрала, Кайзер? Не вярвам, че съм говорила с мъртвите. — Тя замълча, помисли малко, след това с още потих глас добави: — Или съм говорила?

Той се обърна и я погледна.

— Може и да си, а може и да не си. Ти обаче разбра, че са открили телата тогава, когато седна пред компютъра.

— Моля?

— Ти посети сайта. Намерих те пред компютъра, когато се върнах от кухнята.

— Влизала съм в „Дайвнет“?

— Ти плачеше.

— Но аз... — Тя опря пръсти в челото си и се намръщи. Чудеше се как е могла да забрави. Дали ибогаинът бе изтрил спомена?

— Знам какво си мислиш. Мислиш, че това е невъзможно. Ти обаче не вярваш много на ибогаина, а и на инстинктите си не вярваш

много.

— Инстинктите ми?

— Искаш да видиш родителите си отново.

„Искаш да видиш родителите си отново.“ Тези думи я накараха да прехапе устни. Внезапно гърлото ѝ се сви, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Кайзер — измънка тя. — О, Кайзер. Продължавам да мисля, че трябва да се опитаме да ги извадим. Ти как смяташ?

— От теб зависи. От теб и от Том. А може би...

— Може би?

— Може би от родителите ти. Какво каза Джил, докато ти халюцинираше?

— Каза да не ги изваждаме. Каза на всяка цена да ги оставим там.

Той поклати глава, издърпа един стол и седна, подпирайки се с лакти на масата. Гледаше право към нея. Флий видя как кожата около очите му се сбръчква и това ѝ напомни, че е стар. Толкова стар и мистериозен, колкото континента, от който беше дошъл.

— Тогава не мислиш ли, че трябва да я послушаш? Да ги оставиш на мира? Да оставиш миналото на Дейвид на мира? — Замълча за момент. — И, Фийби, нещо още по-важно...

— Да.

Той се усмихна и постави ръката си върху нейната.

— Не мислиш ли, че трябва и себе си да оставиш на мира?

Тя отдръпна ръката си и избърса сълзите, които се стичаха по лицето ѝ. „И себе си да оставиш на мира. И себе си да оставиш на мира.“ Думите препускаха из главата ѝ. Тя извърна очи към прозореца. Да, имаше болка — факти от миналото, срещу които не искаше да се изправи. Да, и бъдещето вероятно щеше да ѝ донесе болка.

Сред горите в далечината проблесна червеникав огън. Може би някой самотен скитник го беше запалил. Огънят беше чак от другата страна на долината и не се виждаше ясно, но въпреки това тя фокусира очите си върху него. Бавно, много бавно нещата в нея започнаха да се наместват. Тя затвори очи и се облегна назад в стола си.

— За какво си мислиш? — попита Кайзер. — Защо се усмихваш така?

Флий не отговори. Поклати глава и просто се вкопчи в частицата на настояще — в огънчето, в думите на Кайзер и в зараждащото се в душата ѝ спокойствие. Усмиваше се, защото знаеше, че той е прав. Тя можеше да го направи. Можеше да остави себе си на мира.

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря на всички онези полицаи от Ейвън и Съмърсет, който ми помогнаха да се запозная с процедурните детайли и по този начин да се доближа до реалността. Благодаря на всички от екипа за подводни претърсвания и по-специално на сержант Боб Рендал, чийто принос в никакъв случай не може да бъде подценяван. Благодаря на детективите Стивън Лорънс, Стив Тонкс, на Кевин Поуп от пътната полиция, на Алън Андрюс и на хората от отдела за тежки престъпления, на Клиф Дейвис от отдел „Убийства“ в Лондон.

Благодаря на всички мои приятели от „Трансуърлд“, в това число: Алисън Бероу, Лари Финли, Ед Кристи, Ник Робинсън, Саймън Тейлър, Клеър Уорд, Даниел Уийкс, Катрина Уоун и най-вече на Селина Уокър — моя внушаващ уважение редактор.

Благодаря на Джейн Грегъри и на хората ѝ: Джема Макдона, Клеър Морис, Тери Бланд и Ема Дънфорд.

Благодаря на моите помощници, приятели и вдъхновители: Крисчън Алис, Джон и Айда Бейсин, Линда и Лора Даунинг, семейство Фидлърс, Треиси и Еди Гор, семейство Хедс, Маири Хитоми, Сю и Дон Холинс, Патрик и Алф Дженсън-Смит, момичетата Ларкхол (Кейт, Карън, Ребека и Нес), Лий — познавача на горите, Мел и Крис Мейсър, Маргарет Мърфи и И. А. Мърфи, Мисти Маршъл Уелинг (тя ми позволи да използвам името ѝ), Селина Пери, Хелън Пайпър — за изключителния ѝ интелект; на Кейт Куин и на Карън Слотър — за това, че неуморно ме държеше в напрежение, Софи и Винсънт Тайболт, семейство Воркхардс (най-вече на Джили), Марк Уотсън и Треиси и Джоу Уейт — за това, че ми показаха какво означава истинска смелост.

Искам да благодаря най-вече на прекрасната си дъщеря Лот Женевиер Куин, която ми дава сили дори когато нищо не е наред.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.